

Letter

6

cy 6

I B. 8

GEORGE
DOV & A

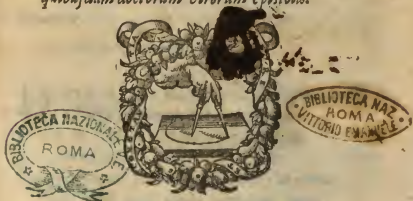
1770

84-11

L. A. F. 3.

GEORGII
DOVSÆ,
DE
ITINERE SVO
CONSTANTINOPOLITANO,
Epistola.

*Accesserunt veteres Inscriptiones Byzantio & ex
reliqua Græcia nunc primum in lucem editæ, cum
quibusdam doctorum virorum epistolis.*

Ex Officina Plantiniana,
APUD CHRISTOPHORVM RAPHELENGIVM,
Academiz Lugduno-Batauz Typographum.

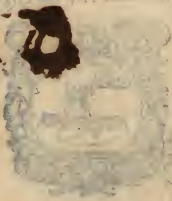
clō. lō. ic.

GEORGE
DOVSE

DE
STIKER SVO
KONSTANTINOLITAN
Lithogr.

Georgian ...
...
...

...
...
...

IOSEPHI SCALIGERI

I V L C Æ S F.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Δοσιάδης φιλόπαρις ὅρας λίπε πατρίδος αἰνῆς;
ἦδ' ἐ φίλος οργῶν τῆς ἰδίας τοκέας,

ἦδεα πηλεδάπων ἐπαλώμεν; ἄρκε' ἐλθεῖν

κ' ἤν' Ριπαίων ἄχρ' ὑπερβορέων.

ἔμπόρῳ, ἦδ' ἐ σοφῶι πλάην δ' ἔαδε. τὸν μὲν ἐπεὶ γὰρ

ἦ φιλοχρηματὴν, τὸν δ' ἐ φιλιόρην.

ἄμφοιν γὰρ μεμαῶσα διάνδιχα φροντὶς ὄρωρεν;

ἔδ' αὐτεῖν νόος εἷς, ὥς ὁδοὺς ὅσ' ἴαται.

ἄστα τῆς ἰδίας χρεὶς χερσὶν ἔμπόροισι εἶδεν.

Δοσιάδης κοινῆς ἀμφὶ βιωφελίης.

DOSIADDES patria patria studiosus, amator
Patris sustinuit patre carere suo.

Oppida perlustrans erro peregrina; paratus

Vsq' ad Ripæos tendere Hyperboreos.

Mercator cupide sapiensq' vagantur: at illum

Urget opum, hunc varia cognitionis amor.

Diversum meditans sententia surgit utrique:

Nec mens una illis, sit licet una via.

Mercatorem urbes priuatus visere questus;

Pública Dosíaden impulit utilitas.

A 2

In nobis

In Nobilissimi doctissimiq̃ue Iuuenis
GEORGI DOVSÆ
 Itinerarium Constantinopolitanum,
 & Codices Græcos Manuscriptos
 inde allatos.

ΔΟΥΣΑΔΗΣ περὶ ἰλίου ἀγαθὰ βιβλῆ-
 μένος οἶστρον,
 Καὶ μετ' ἐπὶ μ' ἐμαυτὸς ἦεν ἰδὲ πολλὰ μαθεῖν,
 Σαυεργιάτας, Θεοκλῆς τε καὶ ἀλλόθεν ἔθνη ἔγνω,
 Πέντε ἀπὸ πρῶτης τῆς πατρὸς ἔτετον,
 Περὶ θύβης περὶ ἑνὸς αὐτῷ δ' αὖ νόστοιο τυχήσας,
 Τινὲ δ' ἰδὲν ἔραψεν δ' αὖτὸν ὁδοιπορίας.
 Πᾶς δ' ἐν τοῦ ξοῦρου τῇ δ' αὖ, μάλα περὶ φρονι θυμῷ,
 Σπεδᾷ, λέξει, ἔστιν ὁδ' ἡίδιος.
 Βιβλία δ' αὖθις ἰδὼν, ἀγ' ἀνέκδοτα πολλὰ καὶ ἑσθ' ἄλ-
 ῳ
 ἑλλάδος ἐκ μυζήτων ἡγαγεν εἰς τὸ φῶς.
 Δὴ τότε ἀγασσάμενος γόνασι λῆμα νεύει.
 Ἡμίθεος, λέξει, ἔστιν ὁδ' ἡίδιος.

Βασ. Vulcanius Brugensis.

IANO DOVSAE

NORDOVICI DOMINO,

ARCHIVORVM CVSTODIÆ

PRÆFECTO, AC SVPREMI IN

BATAVIS CONSILII ADSESSORI,

*Patri suo observandissimo, GEORGIVS**filius Salutem.*

ON ignoras amantissimus
 pater, plerosque homines
 insitâ quadam externa
 visundi cupiditate fla-
 grare. Sed & illud tibi
 probè cognitum est, in-
 stituta varia gentium, ritus anoresque
 hominum, iudicium & prudentiam
 plurimum acuerè. Docet hoc præclarè
 suo exemplo Vlysses, qui propter rerum
 usum atque experientiam quam pere-
 grinando acquisiverat, Elogium πολυ-
 βίου ab Homero ferre promeruit. Docet

hoc etiam, præter alios sapientes, Philosophorum ille Deus Plato, qui relictis Athenis ad barbaros profectus, summâ prudentiâ instructus in patriam rediit. Genti autem nostræ, quasi peculiare quiddam est longinquas ac transmarinas peregrinationes instituere. Et petunt ferè omnes humanioribus literis dediti Galliam, plurimi Germaniam & Italiam; in Græciam tamen à longo tempore, quod sciam, penetrauerè quàm paucissimi. Quod cum animaduertirem, ipse etiam eodem studio incitatus, & quo honesto proposito plus esset adiunctum periculi & laboris, eo maius decus & pretium esse, animo reputans, relictâ communi peregrinantium femitâ, Græciam olim omnis humanitatis inuentricem, verùm hodie (proh dolor!) Turcicâ pressam seruitute inuisere malui. In quâ peregrinatione quantum profecerim, iudicabunt alij: discere certè aliquid sum conatus. Ad te verò amantissime pater hunc qualemcunque

que profectiois meæ fructum mitto: vt hoc modo debitum officij mei persoluam, quod sane à me exigit, vt te de vniuersâ itineris mei ratione ac serie certiozem faciam, vtque, sicut te absentia mea anxium subinde ac sollicitum habuit, ita hac peregrinationis meæ historiâ, præsertim si quæ iucunda filio euenisse intelliges, aliquo modo recreem atque exhilarem. Quod studiû meum, si non iudicio & maturitate, nouitate tamen argumenti se commendare poterit. Anni ferè quatuor elapsi sunt, cum è Poloniâ, vbi biennium idiomaticæ causâ transegeram, domum reuerterer. Eo tempore maior mihi cupido, illius linguæ, cuius beneficio in Turciâ minus laborarem, aliquo modo iam gnaro, regiones illas videndi inceserat. Cuius rei gratiâ cum in Germaniam, factò per Frisiâ itinere, Iano P. M. & Stephano fratribus comitantibus, abiissem, Heidelbergam peruetus Musarum domicilium petij. Habet hoc ea Vrbs ante

alias singulare, ut cum ab antiquo do-
ctis imprimis viris abundauerit, nunc
etiam ne his quidem careat. Incidi tum
ibi in notitiam Nobilissimi viri Mar-
quardi Freheri Consiliarij Palatini:
cum quo, ubi multa de multis familia-
riter contulissim; deuenimus tandem
in sermonem de hodierna Gracia. ac
cum me incredibili quodam desiderio,
Byzantium videndi flagrare dicerem;
iniecit ille, sibi librum esse, qui Origines
Constantinopoleos tractaret; quem si
Latine vertere vellem, non mediocri in
Byzantinis Antiquitatibus cognoscedis
adiumento mihi futurum promittebat.
Letabar iam tum me inuenisse, quod
querebam. Et quoniam id temporis ali-
quam diu Heidelbergae subsistere in ani-
mo habebam, eius exemplaris copiam
mihi fieri rogaui. Quod ille ubi prom-
tissime fecisset, dici non potest, quan-
tam ex eius lectione voluptatem ce-
perim. Cum autem eundem libellum
pro incis viribus Latine transtulissim;

Frehero Versionem meam commendauit, qui eam statim, me absente typis excusam publicè legendam proposuit. Fuit mihi ibidem cum doctissimo homine Iano Grätero non exigua familiaritas, qui tam me amabat, ut si frater eius fuisset, nec ille potuisset maiorem mihi exhibere beneuolentiam, nec ego plus officiorum ab illo requirere. Viget & P. Melissi cum pari eloquentiâ singulare in Carmine Latino acumen in hac eadem Ciuitate, quæ non ita diu Hieronymi Commelini, Iohannis Posthij, aliorumque Doctorum hominum exequias, cum magnâ Reipub. Literariæ iacturâ celebravit. Melissi beneficio, BIBLIOTHECA ibidem PALATINA, cui ipse præfectus est, Manuscriptis Libris Græcis & Latinis tam repleta, ut & Italia ei inuidere possit, semper patuit. Cum ferè semestri tempore Heidelbergæ versatus essem, Francofurtum vnâ cum fratribus redeo: ubi peropportunè intelligo Legatum à Sereniss.

Rege Poloniæ Constantinopolim directum fuisse. Itaque accingo me profectiōni, quantâque possum festinatione Cracouiam propero. Vidi in eo itinere Herbipolim, cum opulentissimo Iesuitarum Collegio, tum Episcopali Sede Urbem imprimis nobilem. Vidi Noribergam ædificiorum elegantia, platearum venustâ dispositione, dædalâ præterea variarum artium atque opificum industriâ eximiam. Vidi etiam in Bohemicis montibus Balneum Caroli III. Imperatoris, non ignobilem Vicum, nobis ob Fontes calidos, ad quos è longinquis regionibus sanitatis causâ plurimi confluunt, non tacendum, aliaque plura haud obscuri nominis Oppida. Id temporis etiam Pragæ per aliquot dies substiti, vbi, præter alia memoratu digna, multa Imperatorum Monumenta videre contigit. Pragâ Nissam venio, cuius loci Episcopus in Silesiâ primatum obtinet. Ab hac Urbe sex dierum iter conficiendum erat, vt venirem Cracouiam;

couiam, quam quidem Pr. Ascensionis Domini attigi. Cracouia Vrbs, quæ & Regia, principem locum in Poloniâ tenet. Nonnulli putant eam, à Ptolemæo voce ab appellatione Cracouiæ non remota, Carodunum nominari. Iacet ad fluuium Vistulam, qui etiam Arcem Regiam in editiore loco positam alluit. Ipsa Ciuitas ædificiorum splendore, omniumque rerum affluentia, adhæc vario disciplinarum genere cum clari Germaniæ urbibus certat. Subiui hîc quendam immensæ profunditatis specum, in quo belluam quandam Hologagum, quæ quotidie multos homines absumentem, habitasse, vulgus sibi persuadet: quod tamen fabulæ quàm historiæ similis doctiores rident. Vidi etiam extra Urbem, quâ iter est in Hungariam, Salinas præstantissimas, quales nec in vniuerso orbe extare existimo, quasque omnibus nationibus pro miraculo Poloni ostentare solenne habent. In quas cum id temporis me demitterem, putabam

putabam me in abyssum terræ descen-
dere. Columnis è sale excisis Salinarum
concameratio, cui & Oppidum impo-
situm est, fulcitur, quæ & porticus effi-
ciunt tam amplas, vt non opus sit inter
ambulandum caput demittere. Craco-
uiæ cum propè quatuor menses exegis-
sem, & Legati Regij in Turciam pro-
fectio propter obitum Sereniss. Annæ
Iagelloniæ Reginae in aliquot adhuc
menses protolleretur, ego longioris in
Polonia moræ impatiens Russiam ver-
sus iter ingredior. Egresso Cracouiâ sta-
tim occurrit collis rotundus & fastigia-
tus, memoriæ, vti tradunt, Vandæ Re-
ginae, dum singuli Ciues tantum terræ,
quantum pileolo suo capere poterant,
aggererent, excitatus. Hinc venio in
Niepolomice, locum, si quis alius in
Polonia, pingui ferinâ abundantissi-
mum, eoque nomine venationibus Re-
gum imprimis celebrem. Quatuor cir-
citer ab hoc loco dierum itinere (neque
enim singula oppida recensere opus
habeo)

habeo) Iaroslauiam venio, Oppidum cum Iesuitarum Seminario, tum mercatu equorum & bouum, qui singulis annis xv. Aug. ibi celebratur, imprimis spectabile. Iaroslauia venio in Iauorow, Illustris ac generosi, mihiq̃ue multis nominibus amicissimi Ioannis Felicis Herbulti domicilium, qui superiore anno ad Imperatorem Turcarum cum magnâ laude suâ Oratorem egit. Hinc, sexto postquam Cracouia discesseram die, venio Leopolim. Vrbs est satis munita, emporio vini Cretici, aliarumq̃ue è Turcia mercium, adhuc Ciuium erga aduenas comitate florens: sed & Sede Archiepiscopali, cui nunc Reuerendiss. Demetrius Sulicouius (præter exactam Sacrarum literarum cognitionem, humanitatis etiam studiis haud defunctorie imbutus) præsidet, non ignobilis. Sunt in hac Vrbe quatuor diuersæ sectæ, nimirum Græca, Latina, Armenica & Iudaica: Reformata tamen Religioni summo studio ac vigilantia mirifice illoq̃ obfistunt.

obfistunt. Huic Vrbi plurimum me de-
 bere fateor, quòd hîc cum Simone Si-
 monide hospitium & amicitiam, con-
 trahere licuerit: qui Vir quanto Orche-
 stræ plausu Parnassi callein institerit, è
 scriptis eius editis Ælinopæane videli-
 cet, & Casto Iosepho, tum Ioëlis illâ Pa-
 raphrasi satis superque constare arbi-
 tror. Huic non inferior est Andreas
 Madrowic eiusdem Ciuitatis Secreta-
 rius, cuius ingenij candorem cum pari
 certantem eruditione satis admirari
 non potui. Vterque istorum oculitus
 me amabat, neuter studiis meis bene
 non cupiebat. Postquam aliquamdiu
 Leopoli degissem, serio tandem de iti-
 nere Turcico capeffendo cogitare cœpi.
 Quo quidem tempore exoptatâ mihi
 occasio oblata fuit, vt cum Polonis &
 Armeniis Smielum ad Danubij ostia
 discederem, vnde postea nauigio Con-
 stantinopolim veheremur, id quod ad
 compendium itineris multò expeditis-
 simum videbatur. Digressi itaque Leo-
 poli

poli quinto die appulimus Cameneti-
 am, in quo itinere aliquot vidi Oppi-
 da, quæ, ne iusto longior sim, & quod
 videam non magnopere accuratâ de-
 scriptione egere, omittere malui. Sunt
 in hoc toto tractu homines fædo & in-
 solito capillorum vitio, quod suo idio-
 mate *gosciet* indigitant, laborantes: quo-
 rum crines in nodos inexplicabiles
 contorti conglomeratique è capite in
 humeros vsque dependent: quos non
 malè pilulis luteis ouium caprarumve
 clunibus inhærentibus comparaueris.
 Quibus, vt puto, non minus deformes
 videntur Sarmatæ illi, quam se ornatos
 olim egregiè credebant, quâdo Romam

Crimibus in nodum tortis venere Sicambri.

Malum hoc medelam non admittere,
 nec sine manifesto vitæ discrimine rese-
 cari posse, quin & ei obnoxios statis
 temporibus lumbagine, capitis, ar-
 tuumque doloribus vexari, eiusque nul-
 lam aliam esse causam, quam Tyræ flu-
 minis potum, incolæ mihi persuade-
 bant.

bant. Camenetia super arduam cliu-
samque rupem condita est, quæ fossâ
naturali cingitur. Urbem ipsam simul
cum fossâ rupes altissima ita suo ambi-
tu includit, ut mœnia Cyclopum mani-
bus fabricata representare videatur.
Huic Urbi si industria hominum acce-
deret, naturaque artis auxilio paululum
iuuaretur, haud scio an quidquam
aliud munitius, sol aspiceret. Sed enim
gentes Sarmaticæ non admodum Ur-
bium munitionibus delectari videntur:
totum Regni sui còlumen non in mu-
rorum firmitate, sed in Equestrium co-
piarum præidiis, armorumque atque
animorum robore collocantes. Came-
netiâ transgressi fluvium Tyrant ab in-
colis, Nyestr dictum, Chotimum veni-
mus, primum Moldavici ditionis Op-
pidum. Est hæc Arx in edisâ rupe non
contemnenda, quæ perpetuo Hei-duc-
conum (ut vocant) præsidio custodi-
tur. Chotimo profecti, sex dierum itin-
nere peracto, amigilans Iassum satis fre-
quens

quens incolis & peregrinis oppidum, & quondam fuit Palatini Moldauia, dum Arx illa stare, quæ ante paucos annos à Cosakis diruta est, domicilium. Et teloniis mercium, quæ hac tam in Poloniam, quam Turciam transeunt, vectigal maximum Palatino prouenit. Haud longo à Iassy interuallo, apud pagum Czeczoro vidimus fossas & propugnacula, quæ Poloni ibi struxerunt, cum ante annos quinque denis non amplius armatorum millibus octoginta Tartarorum millia, felici ausu, nec minore summi Imperatoris sui Ioan. Zamoscij armatae pariter ac togatae militiae Principis virtute atque industriâ profligerent. Post hæc spatium octo dierum venimus Smielum Turcicae ditionis oppidum, ad ripam, vt dixi, Danubij situm. Dum in hoc itinere eram, videre contigit pagos complures, vbi homines in specubus subterraneis habitabant. Smieli vberissima est optimorum piscium captura, atque ex eo vili-

tas: inter quos Cyprini immodico abdomine conspicui præcipuè commendantur: qui non in Græciam modò, verùm etiam in occiduas partes venales passim transportantur. reliqua autem edulia, vt carnes & lacticia, magno satis veneunt. Auenæ imprimis, hordei & fœni non exiguum pretium: aduchere illa oportet si quis equis suis de pabulo prospectum velit. Genus hominum in hac regione multo improbissimum; prauo sanè ingenio subdoloque ac versipelli: qui vnde nomen & originem traxerint, ex Annalibus N. V. Stanislai Sarnicij notum est. Smiello per ostium Danubij in Pontum Euxinum, quem Turcæ *قرا دنيس* *caradenis*, hoc est, *Mare nigrum* vocant, iucundissimâ nauigatione delati sumus. Non male fortassis huic loco conueniet referre, quid id temporis in naui, quâ vhebamur, acciderit. Præter Polonos & Armenios (qui nauem conduxerant) adiunxerat se comitatu

tatui nostronescio quis Turcici generis mango: qui duas mulieres cum puero in Moldauiâ emptas pretio suas fecerat: quas Constantinopolim auhere properabat. Erant ibidem aliquot etiam Calogeri (ita Monachi, qui sanctitatis & doctrinæ specie reliquos antecedunt, appellantur) quorum vnus nullum morum Turcicorum vsum habens (nam Rutenus erat) palpo sibi puerulum Turcæ conciliabat. Quod herus animaduertens statim è cubili suo prorumpit, atque ita caput istius infelicitis Monachi fuste dedolat, vt ille verberando, hic vapulando maximè defatigaretur. Iamque còres deducta erat, vt Monachum in mare abiecturus fuërit, nisi nos supplices, vt misero illi parceret, precibus ac blanditiis intercessissemus. Triste sanè spectaculum, & quod lacrymas homini Christiano exprimeret, hoc videbatur: vni nempe Mahumétano, tot Christianis præsentibus (nam septuaginta circiter numero eram)

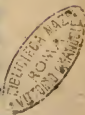
mus) tantum iuris esse ac licentiæ. Sed profecto ita res habet, cum, qui cum Turcis (vñ postea vberius narrabimus) versaturus sit, à mulieribus, pueris, & mancipiis eorum abstinere, neque manus solùm, sed verò & oculos & linguam domitos habere oportet. Quinto die, ex quo Siniclo solueamus, Bosphorum Thracium vidimus, sed antequam in Bosphorum venias, scopuli duo, quos Cyaneas & Symplegades olim Græci dixerunt, ad dexteram in ipso Ponti ostio occurrunt, in quorum vno Columna vetus è marmore candidissimo, quam vulgus Pompei nominat, posita est. In basi huius Columnæ Inscriptionem Latinis literis incisam animaduerti, cæterum ita vetustate temporis exesam, vt, si eam I. Leunclavius V. N. & in hoc studiorum genere haud tralaticie versatus, non eruisset, à nemine legi posset. Ea est huiusmodi,

DIVO CAESARI AVGVSTO

L. CLANNIDIVS

L. F. CLA. PONTO.

Bosphori dextrum latus longissimâ
 Oppidorum serie prætexitur. Sinistrum
 non tam ædificiis oblectationi dicatis,
 quam collibus fructiferis, hortisque
 Regiis collucet: quos singulos quid
 aliud esse dicam, quam Thessalica illa
 Tempe amænissima, sed longè amæ-
 niora, nisi ea Lapithæ Centauri haud
 secus quam Hesperidû pomaria draco
 ille, custodirent, proculque spectatores
 arcerent. Medio circiter inter Bosphori
 fauces spatio, Arx est munitissima, quâ
 hodie Turcæ pro carcere insignium
 captiuorum vtuntur: habet tres maxi-
 mas turres, quarum crassities, vt Laoni-
 cus obseruauit, ad triginta pedes exten-
 ditur. Muro vndique viginti duos pe-
 des lato ea Arx circumdata est. Huius
 cò libentius meminisse inducor, quòd
 ex eâ, cum essem Constantinopoli, qui-
 dam popularis meus I. Adrianus Can-
 tius,

tius felicius, quàm prudentius elapsus est. Eum Hagiensis quidam Apostata Kaike Mehemeth duarum (nisi me ratio fallit) triremium Praefectus, Constanti-
nopolim porro captivum peruexerat; iussuque Imperatoris, spe ingentis ob redemptionem pretij allecti, in hanc Arcem coniecerat. Iam pæne triennium in eà sub arctissimâ habitus fuerat custodia, cum illi Deus (quod dicitur) ex machinâ præsto fuit. Sub matutinum lucis crepusculum felici ausu surgens, cum resecatas omnes ianuas offendisset, in planiciem Arcis, clam custodibus, descendit: dumque de muro Arcem ambiente transcendendo cogitaret, & in varias partes oculos coniceret, ecce funem ab arbore quâdam muro proximâ pendentem offendit, quo apprehenso cum murum ascendisset, facile se in alteram partem incolumem demittit. Veniebat eo tempore furtim in domum Oratoris Angli, quæ Christianorum captiuorum perfugio Asyli
instar

instar patebat, vbi & triduum continuum sub strue lignorum latuit, vnde non multo post saluus & incolumis in Hollandiam rediit. Arcis istius Præfectus, cum mane captiuum Imperatoris frustra quæsiuisset, repente sandapilam luto implet, eamque cum cadauere (vti prætexebat) demortui, in Bosphorum abiicit; haud ignarus quid suo decessori acciderat, qui, cum aliquot Nobiles Germani ex eadem Arce paulò ante euasissent, ab vnco ferreo suspensus incuriæ suæ pœnas dederat. Suprà Bosphorum celeberrima Constantinopolis sita est, loco tam cōmodo, vt Principatum totius orbis præ se ferre videatur. Est in Europâ, habet in conspectu Asiam, à dexterâ Africæ, à sinistrâ Scythicis regionibus, nauigandi opportunitate opponitur. Portus eius tantâ magnitudine & commoditate cæteris antecellit, vt (Manuele Chrysolorâ teste) triremes & naues, quæ vsquam locorum fabricatæ sunt, in sinum suum recipere possit.

Duabus partibus ita mari alluitur, vt ferè peninsulam quandam referat, tertiâ reliquo continenti iungitur. Ipsa Vrbs septē colles, vnde etiam *ἑπτάλοφος* à Græcis nominatur, complectitur; in singulorum collum fastigiis Tempia & Mausolæa sumptuosissima Imperatorum Turcicorum spectantur. Urbis muri, qui nescio quâ in re ambitu suo Babylonici inferiores videri possint, partim lapidibus quadratis, alij cæmentitiis, nonnulli interpositorum laterum ordinibus constructi sunt. Portas in circuitu viginti quatuor habet, quarum nouendecim mare, quinque terram spectant. Collucet vniuersa Ciuitas (vt interim de Templis, Xenodochiis, & Balneis Turcicis nihil dicam) Bassarum palatiis tam amplis, tam magnificis, vt stuporem spectatori incutere possint. Ipsa Regia vetus Byzantium occupat, in quâ latissimè Imperator habitat. Hanc, cum Generosus Dominus Stanislaus Golscius Regni Pol. Legatus osculo manum

Impe-

Imperatoris supplex veneraretur, ingressus sum. Sedebat ille intra ædiculam marmoream, auro gemmisque mirè fulgentem. Solium eius perquam humile pretiosissimâ veste stragulâ, puluinisque exquisito opere elaboratis instratum erat. Aderantibi præter maximam Turcicorum Nobilium frequentiam, aliquot Ianizarorum millia, qui ingenti cum silentio tam iminoti stabant, ut statux potius quam homines esse viderentur. Huius autem amplissimæ Ciuitatis Imaginem videre qui volet, eum Bibliothecam Academiæ nostræ adire melius est; vbi Turcica Constantinopolis in Tabulâ x circiter pedes oblongâ, Dædaleo planè opere manu Melchioris Lorichij delineata, beneficio Nicolai Vanderuulij suspensa visitur, in quâ Imperatoris Regiæ, cum Templis & Palatiis Turcicis tam accuratè expressa sunt, ut eâ nihil elaboratius posse fieri, iudicare ausim. Visuntur adhuc quibusdam in locis Urbis ve-

ram. Has ita domi abscondunt, vt nec
è fenestris illis prospicere liceat. Quæ
in publicum prodeunt, infames ha-
bentur, & ita tamen tectæ incedunt, vt
nulla earum corporis pars ad conspe-
ctum pateat. Ne propinquis quidem,
nisi certo anni tempore, eas videre per-
mittitur. Siquidem animis penitus im-
biberunt, non posse mulierem à viro
sine potiundi libidine, ac proinde sine
mentis labe conspici. Homini Chri-
stiano interdum capitale, nisi argento
præueniat, cum Turcicâ muliere collo-
qui: cuius rei exemplum quendam Ar-
menium tibi dabo. Is cum aliis mer-
catoribus Leopoltanis in Obluczice ad
Danubium venerat: cumque adhuc iu-
uenis esset, & exiguam Turcicorum mo-
rum notitiâ haberet, cum feminâ qua-
dam quam fortè conspiciabatur, sermo-
nes ferere institit. Mulier non tam aliam
ob causam, quam quod Christianus
Turcico idiomate loqueretur, mirata,
ei respondet, ac tandem sermone yltrò
citroque

citroque habito, ad hospitium Armenij, vbi etiam cœnabat, se contulit. Interim exploratores, qui nusquam in Turciâ defunt, hanc rem ad Iudicem deferunt, dicentes feminam Turcicam in domum Pagani iuisse. Iudex postri-
die manè, muliere in carcerem detrusâ, Armenium ad se venire iubet: qui cum
adesset *bre giaur* (inquit Iudex),
vtrûm *دري جور* ne tu Deum, & ius
Musulmanicum reuereris? Quîdnam
te (Pagane) commouit, vt tu cum Or-
thodoxâ muliere rem haberes? An ne-
scis talia scelera Legibus nostris igne pu-
niri? Tum Armenius: si quâ in re deli-
qui, adest Senior in nostro comitatu,
qui mihi ex præscripto Priuilegij, quod
à vestro Imperatore habemus, mulctam
irrogaturus. Iudex hoc audito, Senio-
rem acciri iubet, ei que dicit: Hic Ar-
menius te appellat, dicēs vos nescio quò
Priuilegio donatos. Senior statim Di-
ploma profert, vbi inter alia & hoc con-
tinebatur: quod nimirum Armenius
alicuius

bant. Cameneria super arduam cliuo-
 samque rupem condita est, quæ fossâ
 naturali cingitur. Urbem ipsam simul
 cum fossâ rupes altissima ita suo ambi-
 tu includit, ut mœnia Cyclopum mani-
 bus fabricata repræsentare videatur.
 Huic Vrbi si industria hominum acce-
 deret, naturaque artis auxilio paululum
 iuuaretur, haud scio an quidquam
 aliud munitius sol aspiceret. Sed enim
 gentes Sarmaticæ non admodum Vr-
 bium munitioibus delectari videntur,
 totum Regni sui columen non in mu-
 rorum firmitate, sed in Equestrium co-
 piarum prædiis, armorumque atque
 animorum robore collocantes. Came-
 neria transgressi fluvium Tyrant ab in-
 colis Nyestr dictum, Chotimui veni-
 mus, primum Moldavicæ ditioris Op-
 pidum. Est hæc Arx in editâ rupe non
 contemnenda, quæ perpetuo Heiduc-
 conum (ut vocant) præsidio custodi-
 tur. Chotimo profecti sex dierum itin-
 nere peracto, attingimus Iassum satis fre-
 quens

quens incolis & peregrinis oppidum, & quondam fuit Palatini Moldauix, dum Arx illa stare, quæ ante paucos annos à Cosakis diruta est, domicilium. Et loniis mercium, quæ hac tam in Poloniam, quam Turciam transeunt, vectigal maximum Palatino prouenit. Haud longo à Iassy interuallo, apud pagum Czeczoro vidimus fossas & propugnacula, quæ Poloni ibi struxerunt, cum ante annos quinque denis non amplius armatorum millibus octoginta Tartarorum millia, felici ausu, nec minore summi Imperatoris sui Ioan. Zamoscij armata pariter ac togata militiæ Principis virtute atque industriâ profligarent. Post hæc spatium octo dierum venimus Smielum Turcicæ ditionis oppidum, ad ripam, vt dixi, Danubij situm. Dum in hoc itinere eramus, videre contigit pagos complures, vbi homines in specubus subterraneis habitabant. Smieli vberissima est optimorum piscium captura, atque ex eo vili-

tas: inter quos Cyprini immodico abdomine conspicui præcipuè commendantur: qui non in Græciam modò, verùm etiam in occiduas partes venales passim transportantur. reliqua autem edulia, vt carnes & lacticia, magno satis veneunt. Auenæ imprimis, hordei & fœni non exiguum pretium: aduchere illa oportet si quis equis suis de pabulo prospectum velit. Genus hominum in hac regione multo improbissimum; prauo sanè ingenio subdoloque ac versipelli: qui vnde nomen & originem traxerint, ex Annalibus N. V. Stanislai Sarnicij notum est. Smiello per ostium Danubij in Pontum Euxinum, quem Turcæ *قرا دنيس* *caradenis*; hoc est, *Mare nigrum* vocant, iucundissimâ nauigatione delati sumus. Non male fortassis huic loco conueniet referre, quid id temporis in naui, quâ vhebamur, acciderit. Præter Polonos & Armenios (qui nauem conduxerant) adiunxerat se comitatu

tatui nostronescio quis Turcici generis mango: qui duas mulieres cum puero in Moldauiâ emptas pretio suas fecerat: quas Constantinopolim auhere properabat. Erant ibidem aliquot etiam Calogeri (ita Monachi, qui sanctitatis & doctrinæ specie reliquos antecedunt, appellantur) quorum vnus nullum morum Turcicorum vsum habens (nam Rutenus erat) palpo sibi puerulum Turcæ conciliabat. Quod herus animaduertens statim è cubili suo prorumpit, atque ita caput istius infelicitis Monachi fuste dedolat, vt ille verberando, hic vapulando maximè defatigaretur. Iamque còres deducta erat, vt Monachum in mare abiecturus fuèrit, nisi nos supplices, vt misero illi parceret, precibus ac blanditiis intercessissemus: Triste sanè spectaculum, & quod lacrymas homini Christiano exprimeret, hoc videbatur: vni nempe Mahumétano, tot Christianis præsentibus (nam septuaginta circiter numero era-

mus) tantum iuris esse ac licentiæ. Sed profecto ita res habet, cum, qui cum Turcis (vti postea vberius narrabimus) versaturus sit, à mulieribus, pueris, & mancipiis eorum abstinere, neque manus solum, sed verò & oculos & linguam domitos habere oportet. Quinto die, ex quo Smiello solucramus, Bosphorum Thracium vidimus, sed antequam in Bosphorum venias, scopuli duo, quos Cyaneas & Symplegades olim Græci dixerunt, ad dexteram in ipso Ponti ostio occurrunt, in quorum vno Columna vetus è marmore candidissimo, quam vulgus Pompei nominat, posita est. In basi huius Columnæ Inscriptionem Latinis literis incisam animaduerti, cæterum ita vetustate temporis exesam, vt, si eam I. Leunclavius V. N. & in hoc studiorum genere haud tralaticiè versatus, non eruisset, à nemine legi posset. Ea est huiusmodi,

DIVO CAESARI AVGVSTO

L. CLANNIDIVS

L. F. CLA. PONTO.

Bosphori dextrum latus longissimâ
Oppidorum serie prætexitur. Sinistrum
non tam ædificiis oblectationi dicatis,
quam collibus fructiferis, hortisque
Regiis collucet: quos singulos quid
aliud esse dicam, quam Thessalica illa
Tempe amænissima, sed longè amæ-
niora, nisi ea Lapithæ Centauri haud
secus quam Hesperidû pomaria draco
ille, custodirent, proculque spectatores
arcerent. Medio circiter inter Bosphori
fauces spatium, Arx est munitissima, quâ
hodie Turcæ pro carcere insignium
captiuorum vtuntur: habet tres maxi-
mas turres, quarum crassities, vt Laoni-
cus obseruauit, ad triginta pedes exten-
ditur. Muro vndique viginti duos pe-
des lato ea Arx circumdata est. Huius
cò libentius meminisse inducor, quòd
ex eâ, cum essem Constantinopoli, qui-
dam popularis meus I. Adrianus Can-

tius felicius, quàm prudentius elapsus est. Eum Hagienſis quidam Apollata Kaike Mehemeth duarum (niſi me ratio fallit) triremium Praefectus, Conſtanti-
nopolim porro captivum peruexerat; iuſſuque Imperatoris, ſpe ingentis ob redemptionem pretij alleſti, in hanc Arcem coniecerat. Iam pæne triennium in eâ ſub arctiſſimâ habitus fuerat cuſtodiâ, cum illi Deus (quod dicitur) ex machinâ præſto fuit. Sub matutinum lucis crepuſculum felici auſu ſurgens, cum reſeratas omnes ianuas offendiſſet, in planiciem Arcis, clam cuſtodi-
bus, deſcendit: dumque de muro Arcem ambiente transcendendo cogita-
ret, & in varias partes oculos conieceret, ecce funem ab arbore quâdam muro proximâ pendentem offendit, quo apprehenſo cum murum aſcendiſſet, facile ſe in alteram partem incolumem demittit. Veniebat eo tempore furtim in domum Oratoris Angli, quæ Chriſtianorum captiuorum perſugio Aſyli
inſtar

instar patebat, vbi & triduum continuum sub strue lignorum latuit, vnde non multo post saluus & incolumis in Hollandiam rediit. Arcis istius Præfectus, cùm mane captiuum Imperatoris frustra quæsiuisset, repente sandapilam luto implet, eamque cum cadauere (vti prætexebat) de mortui, in Bosphorum abiicit; haud ignarus quid suo decessori acciderat, qui, cùm aliquot Nobiles Germani ex eadem Arce paulò ante euasissent, ab vnco ferreo suspensus incuriæ suæ pœnas dederat. Supra Bosphorum celeberrima Constantinopolis sita est, loco tam cōmodo, vt Principatū totius orbis præ se ferre videatur. Est in Europâ, habet in conspectu Asiam, à dexterâ Africæ, à sinistrâ Scythicis regionibus, nauigandi opportunitate opponitur. Portus eius tantâ magnitudine & commoditate cæteris antecellit, vt (Manuele Chrysolorâ teste) triremes & naues, quæ vsquam locorum fabricatæ sunt, in sinum suum recipere possit.

Duabus partibus ita mari alluitur, vt ferè peninsulam quandam referat, tertiâ reliquo continenti iungitur. Ipsa Vrbs septē colles, vnde etiam *ἑπτάλοφος* à Græcis nominatur, complectitur; in singulorum collum fastigiis Tempia & Mausolæa sumptuosissima Imperatorum Turcicorum spectantur. Urbis muri, qui nescio quâ in re ambitu suo Babylonici inferiores videri possint, partim lapidibus quadratis, alij cæmentitiis, nonnulli interpositorum laterum ordinibus constructi sunt. Portas in circuitu viginti quatuor habet, quarum nouendecim mare, quinque terram spectant. Collucet vniuersa Ciuitas (vt interim de Templis, Xenodochiis, & Balneis Turcicis nihil dicam) Bassarum palatiis tam amplis, tam magnificis; vt stuporem spectatori incutere possint. Ipsa Regia vetus Byzantium occupat, in quâ latissimè Imperator habitat. Hanc, cum Generosus Dominus Stanislaus Golscius Regni Pol. Legatus osculo manum

Impe-

Imperatoris supplex veneraretur, ingressus sum. Sedebat ille intra ædiculam marmoream, auro gemmisque mirè fulgentem. Solium eius perquam humile pretiosissimâ veste stragulâ, puluinisque exquisito opere elaboratis instratum erat. Aderant ibi præter maximam Turcicorum Nobilium frequentiam, aliquot Ianizarorum millia, qui ingenti cum silentio tam iminoti stabant, ut statux potius quàm homines esse viderentur. Huius autem amplissimæ Ciuitatis Imaginem videre qui volet, eum Bibliothecam Academiæ nostræ adire melius est; vbi Turcica Constantinopolis in Tabulâ XI circiter pedes oblongâ, Dædaleo planè opere manu Melchioris Lorichij delineata, beneficio Nicolai Vanderuiliij suspenso visitur, in quâ Imperatoris Regia, cum Templis & Palatiis Turcicis tam accuratè expressa sunt, ut eâ nihil elaboratius posse fieri, iudicare ausim. Visuntur adhuc quibusdam in locis Urbis ve-

terum Ornamentorum admiranda vestigia : de quibus singulatim referam, ubi prius de moribus Turcarum aliquid interposuero. Etsi autem videar in hoc scribendi genere actum agere, tamen qui hæc nostra percurrere voluerint, fatebuntur (sat scio) se etiam aliquid in rebus Turcicis profecisse. Quo tempore Byzantium appuli, Turcæ Esuriales Ferias, quæ decursu Lunæ apud eos terminantur, agebant, de quibus primùm aliquid dicere, non erit fortasse à præsentī instituto alienum. Hoc Ieiunium ita strictè observant, ut à mane, ad vespérā vsque, nihil degustent nec cum mulieribus interea rei quidpiam vel commercii habeant: quo quidem tempore Talismani, (hi sunt Templorum Æditui) ex altis turribus, unde clarā voce quinquies in die ad rem Divinam populum conuocant, lúmina suspendunt: ac per totam ferè noctem ingenti apparatu & luxu conuiuia agitant. Ieiunio absoluto, solenne Pascatis Festum,

Festum, quod *بویوک* *buiuk*
bayram indigitant,
 magno plausu & festiuitate per aliquot
 dies celebrant: iuuenes & viri per com-
 pita ludibundi cursitant, oscillis in aëre
 librati iactantur; ac omnis generis ludi-
 cra, quæcunque homini in mentem
 venire possunt, id temporis publicitus
 spectanda exhibent: quo etiam (præter
 varia Monachorum genera) quendam,
 qui non (vti Soterici nostri) Fibulatus,
 sed Annulatus incedebat, videre con-
 tigit. Noli hîc expectare, vt tibi de in-
 stituto horum Monachorum, siue men-
 dicorum potius, aliquid narrem; neque
 de *مفتی* *Muphti*, qui eam apud Tur-
 cas autoritatem obtinet, quam
 Papa apud Latinos; neque item de Bas-
 sis, capitibus scilicet Consilij Impera-
 torij: quæ alioqui tam è Busbequio &
 Leunclauio, quam aliis huius ætatis
 scriptoribus cognosci possunt. Ad mu-
 lieres venio, à quibus imprimis absti-
 nendum esse, superius dicere institue-
 ram.

ram. Has ita domi abscondunt, vt nec
 è fenestris illis prospicere liceat. Quæ
 in publicum prodeunt, infames ha-
 bentur, & ita tamen rectæ incedunt, vt
 nulla earum corporis pars ad conspe-
 ctum pateat. Ne propinquis quidem,
 nisi certo anni tempore, eas videre per-
 mittitur. Siquidem animis penitus im-
 biberunt, non posse mulierem à viro
 sine potiundi libidine, ac proinde sine
 mentis labe conspici. Homini Chri-
 stiano interdum capitale, nisi argento
 præueniât, cum Turcicâ muliere collo-
 qui: cuius rei exemplum quendam Ar-
 menium tibi dabo. Is cum aliis mer-
 catoribus Leopoltanis in Obluczice ad
 Danubium venerat: cumque adhuc iu-
 uenis esset, & exiguam Turcicorum mo-
 rum notitiâ haberet, cum feminâ qua-
 dam quam fortè conspiciabatur, sermo-
 nes ferere institit. Mulier non tam aliam
 ob causam, quam quod Christianus
 Turcico idiomate loqueretur, mirata,
 ei respondet, ac tandem sermone yltrò
 citroque

citroque habito, ad hospitium Armenij, vbi etiam cœnabat, se contulit. Interim exploratores, qui nusquam in Turciâ defunt, hanc rem ad Iudicem deferunt, dicentes feminam Turcicam in domum Pagani iuisse. Iudex postri- die manè, muliere in carcerem detrusâ, Armenium ad se venire iubet: qui cum adesset *bre giaur* (inquit Iudex), vtrûm *دري جور* ne tu Deum, & ius Musulmanicum reuereris? Quidnam te (Pagane) commouit, vt tu cum Orthodoxâ muliere rem haberes? An nescis talia scelera Legibus nostris igne puniri? Tum Armenius: si quâ in re deliqui, adest Senior in nostro comitatu, qui mihi ex præscripto Priuilegij, quod à vestro Imperatore habemus, mulctam irrogaturus. Iudex hoc audito, Senio- rem acciri iubet, eique dicit: Hic Armenius te appellat, dicēs vos nescio quò Priuilegio donatos. Senior statim Diploma profert, vbi inter alia & hoc con- tinebatur: quod nimirum Armenius alicuius

alicuius criminis reus, non à Iudice Turcico, sed à suo Seniore puniri debeat. Lecto Decreto Imperatoris, inquit Iudex: Bonum habetis Priuilegium, sed hîc non additum est, vobis licere cum Turcicis mulieribus rem habere. Quo dicto, in carcerem Armenium mitti iubet, ex quo postea magno auri pondere se redimere habuit necesse. Sic Armenio colloquium illud cum muliere Turcicâ haud impunè processit. Quod de mulieribus, idem & de pueris sentiunt, quorum amoribus, si quæ alia gens, præcipuè Turcæ indulgent: in quos emendos non dubitant aliquando centum, imò ducentorum aureorum summam impendere. Etiam hos septis ædium includunt, nec antequam mentum lanugine vestitum fuerit, exire permittunt. Eorum enim pulchritudo passim Constâtinopoli felium pullatiarû insidiis obnoxia: Quod etiam quidam Nobilis Polonus, cum Oratore sui Regis eò appulsus, expertus est, cu-

est, cuius fidei ac patrocínio ingenuæ indolis ac formæ puer concreditus harpices plagiariorum manus effugere non potuit. In deuio aliquo Urbis angiportu furtim abreptus, ac nescio quo terrarum asportatus & quidem impunè: tametsi ad raptores vestigiis persequendos, ac puerum reflagitandum Conquistores ab Imperatore publicitus dati. Etenim puer ille nusquam comparuit postea, quamuis non minore, quàm à Tyrinthio quondam Hylas clamore ac conuicio per dies aliquot quæsitus ac flagitatus. Iam quod initiò dicere institueram, à mǎcipiis Turcicis Christiano abstinendum, exemplo, cuius ipse oculatus fui testis, comprobabo. Erat quidam aurifex, mihi perquam familiariter notus, natione Transiluanus. Is sermonem cum seruo quodā contulerat, qui ab eo tempore post aliquot dies aufererat. Turca mancipium suum auferuisse videns, domum istius aurificis petit, ac seruum sibi restitui imperiosè flagitat.

flagitat. Aurifex nullius sibi culpæ
conscijs, cùm de suo capite Comitia
fieri videret, statim fugam arripit, ac
magno clamore

lutran oblan, hoc *بن لوطن اولن* ^{*ben*} est,

Seruus sum Oratoris Angli, ingeminat;
tandemque in domum Oratoris ma-
gno ciulatu euadit. Turca non impi-
gro gressu reum suum assequutus, ob-
torto collo eum ex domo retrahit, & ad

سوباشي *Subassi* (is in Galatâ ludicem
rerum capitalium agit) pro-
uocat. Iamque eo res deducta erat, vt
aurifici compedes induerentur, pessi-
mis insupermodis mulctando, nisi Ora-
tor Anglus pro illo intercessisset, Tur-
cæque impetum largitione aliquâ miti-
gasset. Hæc siquidem vna ratio est
Turcarum ingenia, fera alioqui & in-
tractabilia deliniendi. Ac nisi argento
& muneribus flecterentur, Lestrygonas
ac Cyclopas, vt puto, immanitate supe-
rarent. Sed & Monachi illorum, qui
vulgò tantum non pro Diuis haben-
tur,

tur, nulli magis rei quam lucro inhiant. Certè vix fieri potest, vt Christianus quispiam die Veneris, qui eis, vt apud nos dies Solis, festus est, in publicum prodeat, cui statim Monachus aliquis rosam, tulipam, malum citrium vel auratum non obtrudat, quod Christianus nummo aliquo duplo triplòve pluris valente rependere debet. Ianizari, (sic Prætoriani milites vocantur) Oratoribus plærunque Christianis similes quicquilias non sine honoris exhibitione offerunt, pro quibus interdum dexteram argento grauidam reportant: quod quidem illis minime inuidendum est, cum alioqui fidelissimè Christianos opis indigos à petulantia Turcarum defendant. Vnum de multis fidelitatis à Ianizaro mihi præstitæ exemplum accipe, & ride. Cùm aliquando ad Templum Sophiae, præcedente Ianizaro, me conferrem, agaso quidam Turcicus equo sui Domini insidens, & plures equos ponè se trahens, ignarus mihi adesse Ianizari,

C

nizarum,

34 GEORGII DOVSAE
nizarum, qui iam aliquanto longius antecellerat, oram mei pilei
bre gaur, hoc est, *vah Pagane*, جری جور
addito, cum ludibrio quodam tetigit.
Ego istius iniuriæ impatiens, statim
meum Ianizarum voco, mihi iniuriam
à pessimo illo agasone, qui iam securus
equitabat, illatam conqueror. Ianiza-
rus hoc intellecto appropinquat: respicit
agasos, ac sibi periculum imminere vi-
dens, equo suo calcar addit, & procul-
dubio euasisset, nisi lorum quo reliquos
equos ductitabat, ei de manibus exci-
disset. Accurrit itaque Ianizarus cum
peticâ suâ arundineâ, Herculis clauæ
non absimili, eamque quantâ vi maxi-
mâ potest aliquoties non sine horrissono
fremitu in caput agasonis impingit.
Agasos interim plateam clamoribus im-
plebat, omnia sibi ossa comminuta con-
querens: & certè nisi populus Ianizari
impetum aliquo modo cohibuisset,
agasonem ad mortem usque (ut mihi iu-
rabat) mulctauisset. Ego postea pro illo
beneficio

beneficio Ianizarum vuæ succo imple-
 ui; cuius quidem dulcedine eò magis
 Turcæ attrahuntur, quo minus illis vi-
 num bibere permittitur. Vidi quen-
 dam *امير افندي* *Emir Aphendi* (hoc
 nomi- ne è Mahumetis
 stirpe prognati appellantur) qui cùm
 ad prandium Oratoris Angli accessis-
 set, tantum vini exhauriebat, vt mero
 sopitus humi sterneretur, totumque
 pavimentum frustis esculentis vinum
 redolentibus conspurcaret: Quod ideo
 referre visum, vt cognoscas quanto cu-
 pientius vulgus Turcarum liberiore,
 quam illi, conscientia vtentium, se vi-
 no, si copia daretur, obruerent: Ego
 meherculè rarò Turcam à mensâ Ora-
 toris Angli pedibus suis domum redire
 animaduerti. Iam verò de Ianizaris lon-
 gum esset omnia dicere: & quamuis è
 superiore exemplo facilè pateat, quantâ
 illi inter Turcâs autoritate polleant, ta-
 men ne hoc quidem prætermittendum
 est, Ianizarum capitali iudicio postu-
 latum,

latum, non more aliorum fontium de die puniri, sed noctu in profundum demergi, ac tum in damnati memoriam bombardam explodi; id quod sæpissime, dum Constantinopoli vixi, me audire commemini. Iam quod ad ipsam Urbem attinet, dixi in eâ nonnulla veterum ornamentorum admiranda vestigia restare, de quibus etiam aliquid audire, iamdudum fortasse desideras. Extat Diuæ Sophiæ Templum, quod aliquoties exalceatus, ne pavimentum ex opinione Turcarum profanare viderer, perlustraui. Est reuerà moles tam magnificā, tam excellens, ut eâ nihil augustius, aut in speciem magnificentius Solem illuxisse arbitrer. Si quis pro amplitudine eius aliquid dicere institueret, incassum laboraret, nunquam utique ad orationis suæ scopum peruenturus. Nec mihi ergo, qui in hac Epistolâ breuiloquentiæ studeo, de eâ verba facienda sunt. Quis enim tam compositè & aptè aliquid diceret, quod
huic

huic harmoniæ & fabricæ conueniret? cuius minimam etiam particulam si describere vellem, pro operis dignitate id facere nunquam possem. Templum hoc præ reliquis religioso affectu à Turcis frequentatur. Sub Baiazethe triginta sex millia, qui illud Religionis ergò adirent, numerata fuisse, Antonius Mænauius est autor. Cùm viderent me Turcæ stupore quodam attonitum hoc Templum intueri, dicebant; جور

اگر کی سار مسلمان اولور

بولور بونده هار نستی یون غلمدی

Giaur egarki sen musulman olur, bollur bunda her neste iun gelmade. hoc est, Paganæ, si tu volueris Orthodoxus fieri, licebit tibi quotidie huc intrare. Tum ego nihil aliud, quam بن مسلمان

اولمس *ben musulman olmas*, hoc est, Certum mihi etie in fide meâ remanere, spondebam. Ea autem est Ma-

humetanorum opinio, se de nullo melius mereri posse, quàm de eo, quem certo exitio (vti sibi persuasum habent) destinatum ad suam Religionem traducunt. In hoc Templo præter alia, quæ Gyllius diligenter observavit & descripsit, monstrabant mihi Turcæ Columnam quandam marmoream inducto ærearum laminarum tectorio inferius coopertam, è quibus sudor perpetuò prorumpit, quem ipsi pudendâ superstitione sudariis suis extergunt, & aduersus varios morbos conducere sibi persuadent. Huic Templo Hippodromus vicinus est, vbi insignis Obeliscus, cum Colosso structili & tribus Serpentibus æneis inter se circumplicatis visuntur. In stylobatæ Obelisci vno latere Græcum, in altero Latinum Epigramma his verbis incisum est:

DIFFICILIS QVONDAM DOMINIS PARERE SERENIS
IVSSVS ET EXTINGTIS PALMAM PORTARE TYRANNIS
OMNIA THEODOSIO CEDVNT SVBOLIQUE PERENNI
TER DENIS SIC VICTVS SECOD. MITVSQVE DIEBVS
IVDICE SVB PROCLLO SA..... SELATVS AD AVRAS.

KIONA

ΚΙΟΝΑΤΕΤΡΑΠΛΕΥΡΟΝ ΑΕΙΧ ΘΟΝΙΚΕΙΜ ΝΟΝ ΑΧΙΟΣ
ΜΟΥΝΟΣ ΑΝΑΣΤΗΣΑΙ ΘΕΤΔΟΣΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΤΟΛΜΗΣΑΣ ΠΡΟΚΛΟΣ ΕΠΣΚΕΚΛΕΤΟΚΑΙ ΤΟΣΟΣ ΕΣΤΙ
ΚΙΩΝ ΗΕΛΙΟΙΣ ΕΝ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΔΥΩ.Υ

In Colossi stuctilis basi versus sequentes
pulcherrimis literis incisi leguntur.

+ ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΕΥΡΟΝ ΘΑΤΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΣΙΩΝ
ΧΡΟΝΩ ΦΘΑΡΕΝ ΝΤΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ
ΟΥ ΡΩΜΑΝΟΣ ΠΑΙΣ ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑΣ
ΚΡΕΙΤΤΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΠΑΛΛΙ ΘΕΩΡΙΑΣ
Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟССΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΗΝ ΕΝ ΤΗ ΡΟΔΩ
ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΥΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ.

Extat etiam è regione Diuersorij, in quo
Cæsareos Oratores hospitari mos est,
Columna Constantini Purpurea, in cu-
ius summitate spondylus ædificatus est,
in quo eiusmodi Inscriptio apparet :

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΕΡΓΟΝ ΕΝΘΑΔΕ ΦΘΑΡΕΝ ΧΡΟΝΩ
ΝΕΟΙ ΜΑΝΟΥΗΛ ΕΥΣΕΒΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ.

Hæc Columna, vt & superior Obelis-
cus,

cus, cum tribus Serpentibus æneis penes
me depicta est. Columna autem quæ in
Aurat basar, hoc est, *Mulierum Foro* vide-
tur, ei quæ Romæ in Campo Martio
posita est, quantum ex picturâ conie-
ctare possum, similis est. Extat etiam
Aquæductus admirandæ altitudinis,
longè supra omnes domos eminens,
quem ab autore Valentinianum nomi-
nant. Ex multis prætereà, quibus olim
abundabat Ciuitas Cisternis, vnica
tantum, eaque Basilica, reliquis in alios
vſus conuerſis, incolumis permansit.
Hanc Generoso Domino Stanislao Gol-
ſcio, Regni Poloniælegato, comite,
prælatis funalibus inspexi. Riuum
quendam, quem Theodosius Zygoma-
lās Cydarin esse vult, magno murmure
hoc locò se effundere vidimus. Eius
concamerationem plusquam quingen-
tis Columnis marmoreis fulciri, idem
Theodosius nobis retulit. Ex tot præ-
tereà antiquis Palatiis, nullius nomen
extat, præterquam vnus Constantini,
ex cuius

ex cuius ruinis aliquot Columnæ mar-
moreæ adhuc restant, & Cisterna arida,
in quâ meo tempore Elephas cum Ca-
melopardali stabulabatur. Et hæc qui-
dem de huius Urbis veterum monu-
mentorum reliquiis. Quis verò iam
non doleat, tot reliqua Palatia, Tem-
pla, Columnas, quibus olim Augusta
illa collucebat Ciuitas, ita funditus
euerfa, vt ne nomina quidem eorum su-
persint? quis supinæ Græcorum osci-
tantia non irascatur, qui ita rerum sua-
rum incuriosi deprehenduntur, vt ne-
mo vbi monumentum aliquod anti-
quum fuerit nosse hodie desideret? Ne-
que solum ipsi ab omni Antiquitatis
scientiâ abstinent, verùm etiam exteros
impediunt, quò minus vllâ de re liberè
percontari audeant. Et nisi illos vino
interdum deposueris, nisi Græco more,
πολυχρονιάσης ἀφένδι, exclamaueris, oleum
& operam perdideris: neque tamen
quidquam ab eis reportaueris nisi nu-
gatoria quædam, nisi morem bibendi,

qui ad eos , Iure quasi hæreditario ab antiquis Byzantiis deriuatus videtur. Theodosius (quem superiùs nominaui) quoniam magnam ex Antiquitatis studio capit voluptatem, & libèter cum exteris, si quid singulare nouit, communicat, pro Hæretico apud vulgus (id quod sæpe apud me conquestus) Sugillatur. De Beatissimo Patriarchâ Meletio vt etiam aliquid proferam, eius meretur singularis eruditio, & exigit à me summa eius in me humanitas, beneuolentiaque, quam in literis ad te scriptis, & à me tibi allatis, abundè declarauit. Sed importunitas cuiusdam Matæologi Iesuitæ, qui pro Iesuiticâ suâ impudentiâ ausus est publico scripto asseuerare, Epistolam hanc ab aliquo Calvinistarum (os impudens!) excogitatam esse, me cogit prius mendacij notam in eum retorquere. Quid verò in medium adfert? Baronium nobis non auritum, sed oculatum testem ingerit, qui VI. Annalium suorum Tomo commemoret, anno

DE ITINERE SVO CONSTAN. 43
anno 1593 Gabrielem, Patriarcham Ale-
xandrinum, duos Legatos Presbyteros,
Sancti Macarij Monasterij Monachos,
nomine Iosephum & Abdelmessiam,
Romam, vnionis cum Romanâ Eccle-
siâ ineundæ gratiâ ablegasse, idque cum
literis ad Pontificem hoc modo inscrip-
tis: PATRI PATRVM, PRINCIPI
PATRIARCHARVM, TERTIO-
DECIMO APOSTOLO DOMINI
NOSTRI IESV CHRISTI, QVIN-
TO EVANGELISTAE, SANCTI
PETRI SVCCESSORI. *Tibi data est*
potestas soluendi & ligandi, &c. Ac hos
quidem Legatos, Romæ, Patriarchæ sui,
& reliquorum subditorum nomine,
Confessione Fidei, quæ ipsis propone-
batur, editâ, tanquam Catholicos Ro-
manæ Ecclesiæ susceptos ! omnesque
adeò & Ægypti & Æthiopiæ Christia-
nos Romanæ Ecclesiæ conciliatos. Me-
ra est fabula : hinc, vt puto, orta, siue
quod Orientales quidam impostores, vt
stipem emendicarent, Romanis nimis
credulis

credulis imposuerint, siue quod Iesuitæ mendaciorum Architecti, vt hoc modo Christianis fucum facerent, ac glaucomam ob oculos obiiceret, tenebrionum istorum operâ abuti voluerint. Hîc memini Meletium, Patriarcham, cum fortè schedæ illius Legationis fabulosæ Venetijs Byzantium ad eum essent transmissæ, videre suauiter renidentem & admirantem leuitatem Latinorum temerè credentium, aut malitiam Iesuitarum talia comminiscientium. Equidem tum temporis nemo Alexandriæ Patriarcha Gabriel nomine, sed sacrorû Antistes erat Meletius, aut certè eius antecessor Siluester. alterû, quo ineptus hic fabulator orbi persuadere satagit, has literas neq. Græcè neque Constantinopoli exaratas esse, est, quod stolidè existimet, in homine Græco vix tantam Latinæ Linguae peritiam cadere posse. Sed (mi Costere) si veritatis studiosus fuisses, hac de re socios tuos in Chio insulâ consuluisses: aut saltem inspexisses, quæ

quæ de hoc Meletio scripsit Auûtor Epistolæ illius, Viennâ Austriacorum Cal. Oct. An. Salutis 1582, ad Cl. V. Dauidem Chytræum trāsmissæ: quæ Hodoëporicon nauigationis ex Constantinopoli in Syriam, Palæstinam, Ægyptum & montem Sinai &c. inscribitur: & sub finem Chronicorum Turcicorum Tomo secundò à Ioanne Wechelo A. 1584. Francofurti typis publicatorû legitur, cuius elogij particulam, propriè ad Meletium spectantis, hoc loco tibi lectitandam propono, quæ sic habet. Transeuntes postea denuò Nilum, sex horarum spatio Alexandriam terrestri itinere peruenimus: vbi per octo dies subsistentes & Urbis percelebris situm aliaque memoratu digna perlustrauius. Interim quoque accessi Meletium Protosyngellum Calogerum Græcum, & Montis S. Catharinæ (ita Monasterium vocant) Fratrem: Virum & scientiis humanis, & literis sacris admodum elegantè doctum; Latine pariter & Italianè

„licè loquentem, vnicum inter doctos;
„quos in hac peregrinatione videre li-
„cuit, iudicaui aptum, quo cum H. tua
„amicitiam iniret, cuique oblatâ occa-
„sione scriberet. Nam & ipsi, vti ad
„H. tuam literas daret persuasi. id quod
„fecit: quamuis (vti ipse per scedu-
„lam mihi retulit) præ temporis angu-
„stiâ tumultuario stylo. Eas igitur lite-
„ras mitto, atque H. tuæ gratas fore ar-
„bitror, cum propter viri doctrinam, tum
„maximè propter vitæ & morum mo-
„destiam, atque in conferendo suauita-
„tem. Arbitror autem hunc virum tan-
„tum scientiarum habere, quantum ho-
„mo Græcus hodie habere possit. De fide
„suâ is quidem valde subtiliter differit,
„sed tamen ita, vti omnia sincero & puro
„animo, absque vllâ bile loqui & sen-
„tire videatur. Ipsi promisi me Byzantio
„missurum esse librum, quem H. tua de
„Lectione Historiarum conscripsit: id
„quod feci: ipsique gratissimum fuisse
„compertum habeo. Et hæc de Protosyn-
gelo

gelo viro doctissimo, qui & Alexandri-
 nus Patriarcha speratur crediturque
 futurus. Idem etiam testatur Vita eius,
 Dialogo quodam Orthodoxi Christi-
 ani titulo ab eodem Meletio Græcè
 scripto, ac A. 1596 Vlnæ impresso, præ-
 missa: & doctissimus eius libellus con-
 tra Iudæos Latine primum, deinde &
 Græcè scriptus, ac Leopoli Russiæ A.
 1593 Græcâ pariter & Rutenicâ linguis
 excusus. Ne porro hunc vitilitigato-
 rem non satis emunctæ naris fuisse arbi-
 tremur, ait, cum, qui epistolam illam
 excogitauit, stilum Alexandrini Patri-
 archæ, titulum eius, inscriptionem &
 subscriptionem, calculum annorum,
 mensis item nomen latuisse: solere illos
 adicere, quo quisque ordine sit Patriar-
 cha, vt Gabriel erat 97: & à Diocletiano
 Tyranno arcessere anni computum, qui
 iam sit annus 1313. Fortè Costerus hoc
 ex Baronio didicit, qui eundem sco-
 pum in Annalibus suis spectasse vide-
 tur, quem Terétius in Prologo Andriæ;

Poëta

Poëta quùm primùm animum ad scribendum appulit,

Id sibi negoti credidit solum dari,

Populo vt placerent quas fecisset fabulas.

Quasi verò, quia interdum Alexandrini numerum assignant, quotusquisque sit Patriarcha, aut quia vt plurimum annos numerant à Diocletiani persecutione, id semper & ab omnibus fieri soleat. Inspice Martini Crusij Turco-græciam pag. 229; secus inuenies. talis est ibi inscriptio; Ν. Πάπας κὺ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας, & κατὰ τὴν ὁριζούμενην. Inspice etiam Epistolam sub finē huius Itinerarij positam, ab eodē Meletio ad me scriptam; alium titulū non inuenies, quam eūm, quē tibi iam proposui. Sed quæso, quid est quod tantopere hunc Sycophantam vrit, vt Epistolam illam Meletij Caluinicam fabulam esse velit? nempe quod hoc testimonio videt magnam orbis partem, magno Romanæ Ecclesiæ præiudicio (quùm sit hic Melerius Papa ac Patriarcha Alexan-

drinus

drinus, &c. Constantinopoleôs Præ-
 ses) Romanam Ecclesiam pro Catho-
 lica, & eius Episcopum pro Ecclesiæ
 vniuersalis capite non agnoscere. Ver-
 ba eius plena Christianæ veritatis, pieta-
 tis & modestiæ, quæ tu impudentissime
 sycophanta, in putidissimo tuo libello
 Iesuiticâ fide non integrè posuisti tibi
 reponam; quæ ita habent: Reliquum
 est, vt hæc vos amoris pignora repen-
 datis aliquibus identidem amoris pi-
 gnoribus, non geminis, non auro perdi-
 torum hominum deliciis, sed libris,
 quos typis apud vos multo atque lau-
 dabili fœnore pepererit Christiana cha-
 ritas, cuius fructibus ij maximè carent,
 qui sese Aristarchos Censoresque terra-
 rum orbis haberi contendunt: indeque
 Magisterium suum auspicantur, in hoc
 que intendunt, in hoc se exercent, vt in
 homines fratres minimè fraternis ani-
 mis insultent: quumque calamitates
 hominum hominibus soleant ac debe-
 ant non nihil incutere miserationis; illi

D

contra

„ contrà de miseriis hominū triumphant,
 „ *O cacas hominum mentes, ô pectora caca.*
 „ Filius Dei sese ipsum sua illa maiesta-
 „ te exinaniuit, dum salutem consulere
 „ hominum contendit: nos nescio quæ
 „ imperia extruimus in perniciem & cum
 „ pernicio hominum; & haberi volu-
 „ mus pro Christo, illo cuius studiis no-
 „ stra studia *ὅς δὲ πατρῶν* dissonare depræ-
 „ henduntur. Quòd si in causas inqui-
 „ ras huiusce in nos, nescio quid aliud
 „ dicam, quàm id, quod res est; odij,
 „ in nos Græcos dico, id est, Orientalis
 „ Ecclesiæ alumnos, quòd veterum Pa-
 „ trum dogmata, traditiones, iussa, pla-
 „ cita, decreta sectamur, nihil inuenies
 „ aliud quam id ipsum, quod Patrum in-
 „ contaminata dogmata, traditionesque
 „ obseruantes nullis nullorum hominum
 „ nouitatibus, *καὶ νότοις* falsis, fallacibus-
 „ que doctrinis abduci patimur ab iis de-
 „ cretis, quæ septem tota Concilia vni-
 „ uersalia (vt Prouincialia præteream)
 „ sanxerunt. Symbolum, quod à primo
 Niceno

Niceno Concilio confectum secunda,,
 compleuit Synodos, accuratissimè Spi-,,
 ritus Sancti explicato articulo, inuiola-,,
 tum conseruamus. Athanasio falsò ad-,,
 scriptum Symbolum, cum appendice,,
 illa Romanorum Pontificum adultera-,,
 tum luce lucidius contestamur. Roma-,,
 num Pontificem, Romanum agnosci-,,
 mus Pontificem. Christum vnum vni-,,
 uersalis Ecclesiæ vniuersale caput cum,,
 Paulo prædicamus. eundem esse lapi-,,
 dem illum angularem ΣΙΟΝΙΤΗΝ, in quo,,
 construendam esse Ecclesiam ipse dixit. ,,
 ipsum ex ipsius verbis agnoscimus. καὶ,,
 ἐπὶ ταύτην, namque ait, τὴν πέτραν (ἡ δὲ πέτρα,,
 Paulus dicit, ἡ ὁ χεῖρς) neque enim in te,,
 Petro, sed in me (vt vigilantissimè dili-,,
 gentissimus notat Augustinus) ædifica-,,
 bo, dixit, Ecclesiam meam. Hæc quùm,,
 ita credamus, nescio quamobrem au-,,
 deant nonnulli (id quod satis impiè fe-,,
 cit Sanderus) Ecclesiam Oriëntalem cum,,
 Diaboli Ecclesia (ô scelus infandum!) ,,
 coniugare. Ita sunt animis parum Chri-,,

„ stianis quæcunque non faciunt ad pala-
 „ tum, quæcunq. non arrident, impia, ab
 „ sinuq. Dei eiicienda, ab Ecclesia proscri-
 „ benda, ferro, flammisq. profliganda.

Verum ut tibi, Costere, fidem maiorem
 faciã, quid Vir tantus de Ecclesia Catho-
 lica, eiusq. capite sentiat, en tibi locum
 ὡς ἀλλήλων ex eius Dialogo Orthodoxo
 pag. θ descriptum, qui ita habet: Ξένος. Καὶ
 τὶς ἡ καθολικὴ ἐκκλησία; Παῖς. Ἀπαξάτασα τὸ ὀυσεβῶν
 ἢ πληθὺς. ἥς μιᾷς ἔσης, ἐν γὰρ σῶμα ἐκ πολλῶν μελῶν
 σιωισάμενον, μία κεφαλὴ ὁ χριστὸς. αὐτὸν γὰρ, φησὶν, ἑδω-
 κεν ὁ πατὴρ ὑπὲρ πάντα κεφαλὴν τῇ Ἐκκλησίᾳ. ὡς περ γὰρ
 ἀκέφαλον τὸ σῶμα, ἡ καθολικὴ δηλονότι ἐκκλησία, κα-
 θολικῆς χριστοῦ κεφαλῆς λεύξανον οἰκζότατον, ἔτω καὶ
 πολυκέφαλον τέρας ἀν' εἴη ἐκ παλῶτατον. Ξένος. Καὶ λοι-
 πὸν τέρας ἡ ἐκκλησία τοσαύτας ὡς ὁρῶμεν κικτημένη
 κεφαλὰς; Παῖς. Αἱ καθ' ἑκάστον ἐκκλησίαι. Ἐ αἱ τῶν ἐκ-
 κλησιῶν κεφαλὰι εἰς μίαν ὁλομέλξαν συνζέχεται τῇ
 καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀπαξάτασαι εἰ ἀποτελεῖσι σῶ-
 μα, ἢ κεφαλὴ μένος ὁ χριστὸς. ὁ τῶν τερας ἡ ἐκκλησία
 ἡ καθολικὴ μίαν ἔχεται κεφαλὴν καθολικὴν τὸν χριστόν.
 αἱ γὰρ περιττὰ κεφαλὰι τῇ καθολικῇ τὸ λόγον ὁ ὡς ἀλυ-
 ὡθεον, ἀλλ' ἀναπληροῦν ἐν τοῖς καθ' ἑκάστον. καθάπερ
 εἰδῆ

ἐδὲ αἱ ἐκκλησίαι αἱ μερικαὶ τῇ μιᾷ ἐκκλησίᾳ τὸ λόγον
 παραλυπεῖσι τῆς καθολικῆς. Sed quid pluribus
 verbis opus est? penes patrem meū Lite-
 rarum Patriarchæ est αὐτόγραφον. Sunt &
 apud me libelli illi ante citati, quorum
 inspiciūdi copiam si quis volet, à me pe-
 tat licebit. Huius porro Beatissimi Πρα-
 sulis vitam non alienū fuerit Græcorum
 potius, quam meis verbis, ne quid fortè
 amoris eius tribuere videar, hoc loco le-
 ctitādā proponere; ea vero sic in Dia-
 logo Orthodoxo compendio texitur.

Μελέπος τὸ ἐπὶ κλίῳ Πηγάς, μέχρι τήμερον Αλεξάν-
 δρείας Πατριάρχης, ἐκ τῆς περιφήμης παλαιᾶς ἐκείνης
 ἑκατονταπόλεως Κρήτης ἄγων τὸ γένος, ἕως ἐς τὸ γυνέων
 ἐνδύων, καὶ παρωδούντων ἀρετῇ τῇ πολιτῶν, παιδιόθεν
 παρὰ σοφῶν παιδευθεὶς, αὐτὸς τῷ κατ' αὐτὸν γυγί-
 νῃ βίῃ διδάσκαλος, οἰκοδὲν οἰώ πρὸς βόσκη βρύων τιλὲ
 ἀρετῆν. Επὶ δὲ παῖς ὢν ὁμολογεῖτο δόξῃ, καὶ τῇ μὲν φύ-
 σι σωεπὲς, τῇ παροαιρέσει δὲ διδασκτικὸς καὶ πολιτικὸς.
 Εὐ γὰρ ταῖς ἀνέσει καὶ χολαῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων,
 εὗρίσκετο λόγος πᾶς μελετῶν καὶ σωταττόμενος
 πρὸς ἑαυτὸν, ἥσαν δ' οἱ λόγοι διδασκαλίας μεσοί, ὧς
 θεῖόν τί νόημα ἀναχαλῖπτοντες. Εἴλκε δὲ ἐκ οὐδ'

Lat. inanis
 istius vite
 versione in
 sub. finem
 huius libri
 epistolis
 Aleleij
 pramif-
 sam lecton
 inueniēto.

ὅπως φθοροῦσα ἡ τύχη τὸν παῖδα εἰς ἀμεξήτοις κιν-
 δυόας πυρὸς, ὑδάτων, κρημνῶν, ὥς τε καὶ παρ' ἑδὲ ἦλθε
 πολλαὶ τεθνάναί. Απαλαλαεῖς δ' ὁμως τ' ἐν παισὶ δια-
 ξιβῶν, εἰς Ἰταλίαν ἀφίξατο. καταλαβὼν δὲ τὸ Πατά-
 βιον, κακέϊσε πᾶσαν ὅπσις ἡμιν διεξελθὼν ἐν ἑκατέρᾳ
 τῇ γλώττῃ, ἡρεθίσθη σφοδρότερον πρὸς τὴν ὀπίσ-
 μιαν τῆς ἀνω κλήσεως. πατρικῆς δὲ ὑπεριδὼν ὀλγχεΐ-
 ας, δόξης, πλείτε παντοδαπῆ, συγγενείας, φίλων, οικ-
 τῶν, καὶ πάντων ὅσα ἀνθρώποις ἐστὶ περιπεδάσα, τὸν
 μοναχὸν βίον ἠπασάτο. Μοναχὸς δὲ διαξίψας ἔπο-
 λὺ, μεγάλη, ὡς τοῖς τὴν Ελλάδα κατοικῶσι δ' ἡλὸν ἐστὶ,
 κατορθώσατο. Παρὰ δὲ τ' ὑπερβυτέρων τῆ μακαριω-
 τάτης δὲ μάλιστα Αλεξανδρείας Πατριάρχης Σιλβέστρου,
 ἁγίου, κακέϊνε ἀνδρὸς, ἀναγκασθεὶς εἰς τ' ἡ ἱερέως ἠέχθη
 βαθμόν. πρὸ δὲ τ' αὐτῆς χειροτονήσεως φῶς μέγα ἐπ'
 αὐτὸν λάμψαν παρὰ πάντων ἰώρα), ὡς ἐπιμαρτυρῶν τ'
 ὅτι τ' ἱεροσυνίλῳ τ' ἀνδρὸς ἀξίότητα. χειροτονηθέντος
 δὲ ἀπειρον ἂν εἴη δηγεῖν τὰς τε ἀρετὰς καὶ τὰ ἐν τῷ
 βίῳ παραδείγματα, οἷοις ὑπέστη κόπας, ὡς καὶ νυνὶ ἑδὲν
 ἦττον, κηρύττων τὸ τῆ χριστοῦ εὐαγγέλιον, καὶ Αραβίς
 ἐν μέσῃ Αἰγύπτῳ. Εξελέξατο αὐτὸν ὁ Θεὸς ποιμνία
 γνήσιον. κοιμηθέντος δὲ τῆ μακαρίου Σιλβέστρου, τῆς
 ἁγίας τῆ χειρὸς Ἐκκλησίας τῶν Αλεξανδρέων προέ-
 ση, πάσης τῆς Ἐκκλησίας αὐτὸν βιασαμένης. Κυ-

ἔρνα δὲ μέχρι τήμερον, καλῆ ποιμνῆος ἄξια πα-
 τρων. Τοῖς δὲ αὐτῇ κανόσι τε καὶ παροσάγμασι, (ἀνδρ
 ρθόνε δ' εἰρήθω καὶ γὰρ ἀληθῆς) οὐ μόνον Αἰγυπτός,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Θράκη καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ὑπέειπεν ἑτοι-
 μος καὶ ἔστι (δεῖκνυ). Ἰνα δὲ μή τιμι δόξω χρώματα
 πνα ψαυδῆ δανέζεις, καὶ ζητεῖν με τινὲ τοῦ ἀδρῶς
 τελειότεραν ἀποδεκνύναι εἰκόνα, πέρας τῷ λόγῳ τά γε
 καὶ δίδωμι, τέττω· ἄλλοθι περ γαργαμμένων ἀχειβέ-
 τερον. πλείστα βιβλία συνέγραψεν. ἐδὲν δ' ἔπω τ' ἔξυ-
 γραμμάτων ἐκδέδο), πλὴν τ' καὶ Ἰσθαίων Ἑλλήνικῃς
 καὶ Ρεσαϊκῃς ἀκριβοῦς διαλέξεως. Καὶ νυνὶ ὁ παρὼν ἔτος
 διάλογος, ὃν συνέθετο, ἵνα, τι τοῖς παρδαίοις γίνη) ὥφε-
 λος ἀναγνωσκῃσιν. μάλιστα δ' ἐστὶ τοῖς τόποις καὶ πόλε-
 σι ἐκέναι, ὅπη μάλιστα βρύκῃσιν αἰμαραὶ καὶ πολυποί-
 κιλοι τῶν αἰρέσεων, ὧν γένοιτο ἡμᾶς τοῖς τ' ἀγίας τ' χρι-
 στῶ καθολικῇ καὶ ὁποσολικῇ ἐκκλησίαις τ' ἀναπλικῇς
 ἀκολουθῆντας κανόσι τε καὶ παροσάγμασι ἐλδοθερεῖσθαι
 τε καὶ διαφυλάττεσθαι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ ἡ δόξα καὶ
 τὸ κράτος σὺν τῷ ἀνάρχῳ πατρὶ καὶ ζωοποιῷ πνύματι
 εἰς τὰς αἰῶνας, ἀμήν. Ex his verbis, quibus
 omnium eorum, qui Meletium noue-
 runt, consensus accedit, satis constare
 arbitror, in hoc Viro pietatem cum do-
 ctinâ concertare, & non desidiosè Ti-

ὅπως φθοροῦσα ἡ τύχη τὸν παῖδα εἰς ἀμειβήτοις κιν-
 δυόας πυρὸς, ὑδάτων, κρημῶν, ὥστε καὶ παρ' ἑδὲν ἦλθε
 πολλὰκι τεθνήσκειν. Απαλλαγείς δ' ὁμῶς τ' ἐν παισὶ δια-
 ξιβῶν, εἰς Ἰταλίαν ἀφίξασθε. καταλαβὼν δὲ τὸ Πατά-
 βιον, κακέϊσε πᾶσαν ὁπισθίμην διεξιελθὼν ἐν ἐκατέρᾳ
 τῇ γλώττῃ, ἡρεσίᾳ σφοδρότερον πρὸς τὴν ὀπίσθυ-
 μίαν τῆς ἀνω κλήσεως πατρικῆς δὲ ὑπεριδὼν ὀλγυρί-
 ας, δόξης, πλεῖτε παντοδαπῆς, συγγενείας, φίλων, οικε-
 τῶν, καὶ πάντων ὅσα ἀνθρώποις ἐστὶ περιπεδάσα, τὸν
 μοχλὸν βίον ἡπάσασθε. Μοναχὸς δὲ διαξίψας ἐπο-
 λὺ, μέγала, ὡς τοῖς τὴν Ελλάδα κατοικέσι δὴλόν ἐστι,
 κατορθώσασθε. Παρὰ δὲ τ' ὠρεσβυτέρων τῆ μακαριω-
 τάτης δὲ μάλισα Αλεξανδρείας Πατριάρχης Σιλβέστρου,
 ἁγίου, κακέϊνε ἀνδρὸς, ἀναγκαθεὶς εἰς τ' ἱερέως ἡέχθη
 βαθμόν. πρὸ δὲ τ' αὐτὴ χειροτονήσεως φῶς μέγα ἐπ'
 αὐτὸν λάμψαν παρὰ πάντων ἰώρα), ὡς ἐπιμαρτυρεῖν τ'
 ὅπῃ τ' ἱεροσωμὴν τ' ἀειδρὸς ἀξίότητα. χειροτονηθέντος
 δὲ ἀπειρεσι ἀνείη διηγέμεν ταῖς ἀρεταῖς καὶ τὰ ἐν τῷ
 βίῳ παραδείγματα, οἷοις ὑπέστη κόπας, ὡς καὶ νυνὶ ἑδὲν
 ἦττον, κηρύττων τὸ τῆ χριστοῦ εὐαγγέλιον, καὶ Αραβίᾳ
 ἐν μέσῃ Αἰγύπτῳ. Εξελέξατο αὐτὸν ὁ Θεὸς ποιμνία
 γνήσιον. κοιμηθέντος δὲ τῆ μακαρίου Σιλβέστρου, τῆς
 ἁγίας τῆ χειρὸς Ἐκκλησίας τῶν Αλεξανδρέων ὁρίσ-
 τη, πάσης τῆς Ἐκκλησίας αὐτὸν βιασαμένης. Κυ-

ἔρνα δὲ μέχρι τήμερον, καλῶ ποιμνίος ἄξιον φράτ-
 των. Τοῖς δὲ αὐτῇ καυόσι τε καὶ φροσάγμασιν, (ἀνδρ
 ρθόνε δ' εἰρήθω καὶ γδ' ἀληθὲς) οὐ μόνον Αἰγυπτός,
 ἔλλα καὶ αὐτὴ ἡ Θράκη καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ὑπέκειν ἔτοι-
 μος καὶ ἐστὶ (δεῖκνυ). Ἰνα δ' ἐμήτιμι δόξω χρώματά
 πνα ψαυδῆ δανεζέσθ, καὶ ζητεῖν με τινὶ τοῦ ἀδρός
 τελευτέραν ἀποδεικνῦναι εἰκόνα, πέρας τῷ λόγῳ τά γε
 καὶ δίδωμι, τέττω· ἄλλοθί περ γε γραμμένων ἀκριβέ-
 στερον. πλείστα βιβλία συνέγραψεν. ἔδεν δ' ἔγωγε τῇ ξυγ-
 γραμμάτων ἐκδέδοι, πλὴν τῇ καὶ Ἰουδαίων Ἑλληνικῆς
 καὶ Ρεσάϊκῆς ἀκριβὲς διαλέξεως. Καὶ νυνὶ ὁ παρὼν ἔτος
 διάλογος, ὃν συνέθετο, ἵνα π τοῖς σπουδαίοις γίνηται ὡφε-
 λος ἀναγνωσκουσιν. μάλιστα δ' ἐν τοῖς τόποις καὶ πόλε-
 σι ἐκεῖναις, ὅπῃ μάλιστα βρῦσιν αἰμαραὶ καὶ πολυποί-
 κιλοι τῶν αἰρέσεων, ὧν γένοιτο ἡμᾶς τοῖς τ' αἰγίας τ' χρι-
 στῇ καθολικῇ καὶ ὁποσολικῇ ἐκκλησίᾳ τ' ἀνατλικῇ
 ἀκολουθῶντας καυόσι τε καὶ φροσάγμασιν ἐλδὺ φερεῖσθαι
 τε καὶ διαφυλάττεσθαι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ ἡ δόξα καὶ
 τὸ κράτος σὺν τῷ ἀνάρχῳ πατρὶ καὶ ζωοποιῷ πνύματι
 εἰς τὰς αἰῶνας, ἀμήν. Ex his verbis, quibus
 omnium eorum, qui Meletium noue-
 runt, consensus accedit, satis constare
 arbitror, in hoc Viro pietatem cum do-
 ctrinâ concertare, & non desidiosè Ti-

tulum Patriarchæ sustinere, sed diligentissime omnes eius partes explere; quin & me veritati oculatâ fide subnixæ iure patrocinarum, aduersus Iesuiticam mentiendi pruriginem, quâ infanus iste Senecio in virulentissimis suis scriptis passim laborat. Sed quid mirum Costerum talia scribere? facit quod est sui Ordinis, cui veritati oppedere, bonosque viros calumniis & conuitiis prosequi, in parte pietatis ponitur. Id quò illustrius appareat, quoddam Testimonium Benedicti Ariæ Montani hominis Catholici Romani, & quod magis mireris, Hispani, Bibliis interlineariis Antverpiæ 1584 excusis præmissum, hoc loco subiiciam, quod ita habet. Is, *scilicet Erostratus*, quoniam Patrum gninum viuum habere non potuit, non, Itrum pro omnibus aliis nomen pro, scindendum suscepit, nactus fortassis, oportunitatem in quorundam animis, & conciliis, qui cùm SOLI SAPERE, SOLI BENE VIVERE, IESVM-

QVE

QVE PROPIVS INSEQVI ET COMITA-
 RI sibi videantur, atque id palam pro-
 fessi iactitent, me qui minimum atque
 adeo inutilem Iesu Christi ^{* non} discipulum ^{seciam.}
 ago, odio habuerunt gratis. Atque hi,
 quod neminem, qui aliàs bene audiat,
 palam improbare audent, aliorum,
 quos ad eam rem occultè inducere pos-
 sunt, ingeniis & nominibus abutuntur.
 Horum autem nos nec artes fallunt, nec
 gregem prodere aut cognomen indi-
 care iuuat. Utuntur quidem illi MA-
 GNO & INACCESSIBILI ad suas
 res agendas MYSTERIO, sed quod
 facilè iis, qui simplicius apertiusque
 agere volunt, pelluceat: quodque non
 post multos annos tandem aperien-
 dum est virtute illius, qui illuminabit
 abscondita cordis, & OCCULTA TE-
 NEBRARVM, tunc laus erit vnicui-
 que secundum opera sua. Atque his
 quidem verbis satis eleganter, vt arbi-
 tror, hoc genus hominum Arias Mon-
 tanus delineauit: at vero si se nondum

norunt, efformatam sui effigiem in illo
 Carmine intueantur, quo Nobiliss. &
 Ampliss. Vir I. A. Thuanus Consilia-
 rius Regius & curiæ supremæ Parisien-
 sis Præses Poemata sua Sacra omni im-
 mortalitate dignissima concludit: quod
 cū tibi amantissime pater & ob po-
 ãmatis singularem elegãtiam, rei veri-
 tatem, & arctam cum tanto Viro ami-
 citiam lectu non iniucundum esse ani-
 maduerterem, haud ab re hîc inserere
 visum fuit.

IN PARRICIDAS.

R VRSVS ab immiti Furia bacchantur
 Auerno,

Vipereasque rotat torua Megera comas:

Rursus Trinacrius puer ablatatus in antris

Sacrilega stringit tela cruenta manu:

Notus & Eoo tantum Assassinus in axe,

Prò pudor, in nostro visitur orbe frequens.

Scilicet has arteis nuper gens gnara nocendi

Exitio inuexit, Gallia, nata tuo,

Hesperia

*Hesperia fuscis gens emissaria ab oris,
 Fucum affectata quæ gravitate tegit,
 Nata magistratum conuellere, nata ministris
 Subtrahere obsequium præsulibusque suum:
 Geryonæ quæ dum placeat faueatque trifauci
 Terrarum reliquos non facit assis heros,
 Et calo facinus dignum putat, omnia sæui
 In regis longas tradere sceptræ manus.
 Quæ disciplinam morum, quæ Gallica venit
 Exuto legum soluere iura metu,
 Et vileis regnantum animas, ipsosque necandos
 Horrenda reges proditione docet,
 Seruandamque fidem negat, argutisque cauillis
 Detorquet magni iussa seuera Dei.
 Sunt tamen, & cur sunt? qui nunc quoque cri-
 mine in isto
 Obtendant causam religionis agi,
 Accusentque bonos ultro, excusentque nocenteis,
 Et patrocínio consilioque iuuent.
 Hósne superstîtio male sanos excitet æstus,
 Quique atra vexat pectora bile furor,
 An pietas simulata, mea nil querere refert,
 Damnandum in magnis cum sit vtrumque
 Viris,*

Quos

*Quos magicis aureis claudentis cantibus anguis
Esse instar cautos pagina sacra iubet,
Candoremque simul mitis servare columba,
Fallereque & falli grande putare nefas.
Nos patimur segnes, lentique sedemus ad iram,
Et pietas ipsa religione perit;
Si modo religio est, alere intra viscera tetræ,
Quæ iam se corpus fundit in omne, luem:
Si modo religio est, patriis sine murmure sulcis
Accipere hostili semina iacta manu;
Semina corrupti succi, lentique veneni,
Noxia doctrinae semina pestifera.
Concipit inde malum quippe inconsulta iuventus,
Mox concepto alios inficit ipsa malo:
Iamque ferè totus sacer ordo & Gallica pubes
Plèbsque avido virus combibit ore nocens.
Iam turgent vena, cor palpitât, ilia tendunt,
Nullaque pars toto corpore sana manet.
Atque utinam nunquam tibi crus, dux L O -
I O L A sectæ,
Icisset levis missa sagitta manu;
Gallia Cantabrico cum quondam & Iberia bello
Pro patriis facerent prælia aperta focis.
Quam bello plus pace nocet, & ad otia versus
Crudeleis*

*Crudeleis animum vertis ad insidias;
 Gallia & in media conscripto milite regnas,
 Dirâque fraterno nomine bella geris.
 Nempe tua à bello cunctorum fonte malorum
 Secta sata est: bellū hinc nunc & adulta serit.
 Aspice Carrafam, placida qui tempora vitæ
 Impendit studiis, secta profana, tuis:
 Mox septem impositas insedit collibus arces,
 Cornua terrificis intonuere minis.
 Tympanâque Italiâ confestim audita per omnem,
 Urbis & ad portas Hannibal aliter adest.
 Nosque leues adeo, nos, credula pectora, Galli
 Ad bellum infauſta sollicitamur aue.
 Protinus induciæ violantur patre Quiritum
 Auctore, & Martis nuntius urbe venit.
 Pignora iam belli rutilant, micat igneus ensis
 Liuida adhuc stridens à Phlegethontis aqua.
 Hac infelicitis Gallis primordia belli,
 Quod nos exitio nostrâque pane dedit.
 Huc ergo huc animos, terræ qui sceptrâ tenetis:
 Nunc velo amoto cernere vera licet.
 Causa heic vestrâ agitur, nam credite, vestrâ
 potentis
 In vita HENRICI vertitur ecce salus.*

Ille

*Ille quidem petitur, sed per latus illius omnes
Credite vos Reges, mens nisi laeva, peti.
Nullus iam miseris toto patet orbe receptus;
Praesentem ostentant obuia cuncta necem.
Nil securum. usquam est: stimulis furialibus actus
Percussor, quoquo vertitis ora, latet.
Nam quibus excubiis maiestas regia posthac,
Aut quo stipatu vivere tuta queat?
Si pueri discunt his vitam odisse magistris,
Extrema & mortis temnere supplicia?
Si tormenta pati possunt, nilque inde fateri,
Hacque polum sperant scandere posse via?
In vitam alterius nil non permittitur illi,
Cui propria est odio negligitur ve salus:
Mentibus hinc teneris gliscit praeosterus ardor,
Et cecos iuvenes in scelus omne rapit.
Heu sapimus sero, sapimus tamen, atque potenti
Esse Deo cura Gallica sceptrum patet:
Qui nos admonitos, tacta tam leniter aure,
De propria memores esse salute iubet.
Hoc Veneti vidit prudentia cana Senatus,
Vidit, & est nostris reddita cauta malis:
Dum timida secreta his credere mentis ephebos
Vulpibus, atque animi pandere vota vetat:
Dumque*

*Dúmque sub his operam studiis nauare magistris,
Et ferula prohibet supposuisse manum.*

*Vos quoque, quos cali rector diademate cinxit,
Hoc sapere exemplo discite; noxa prope est:*

*Nec temere erroneas in regna admittite vestra;
Hostis, si quis erit, prabeat hospitium.*

*Sentiet is præsto damnum, rectèque monenti
Flebit, at heu sero, non habuisse fidem.*

*Mitior infameis exercuit ira volucres,
Quas Phinei mensis incubuisse ferunt.*

*Nempe per hos factum, diuina ut vocis apud nos
Esset vbique fames, esset vbique sitis.*

*Quis Deus alipedes Artæoo ex axe gemellos
Misit, & atheria monstra fugauit ope?*

*Fercula nunc nullo fortentia sumere tactu,
Nunc licet è puro fonte leuare sitim.*

*Reddita libertas nunc pristina, reddita regno
Maestas; sacris nunc quoque constat beneos.*

*Dicere nunc verum licet atque audire vicissim,
Inque Dei templo nunc bona verba sonant:*

*Nullaque mendaci ponet iam pramia lingua,
Venaleisve animas stator Iberus emet.*

*Turba inimica vale, non exarsisse furore
Centaurus tanto fabula prisca refert,*

Marte

Marte Pelethroniis ausos conflagrare iniquo

Coniungere raptâ coniungere Pirithoi:

Quos pius Alcides casum indignatus amici

Lernæa fixos grandine stravit humi.

Quid loquor? Alcida est inflicta iniuria nostro,

Nec tamen Alcida est ultio facta manu:

Nempe quod hic Graio generosior Hercule Gallus,

Turba Ixionio peior ut ista grege est:

Quæ gremio sponsam conata reuellere nostro

Sacra inter mensæ bella cruenta mouet,

Monstrorumque dolo domitorem aggressa nefando

Nunc passim nostro crimine monstra facit.

Non mihi vaticino pectus quod turgeat æstro

Glorior, aut intus numen habere puto:

Sed si præsagæ non me prudentia mentis

Decipit, hæc alios deinde pericla manent.

Tuque adeo nostris nimis heu conterminus oris,

Grande domi fratrum qui miser agmen alis,

Si sapias à magno tibi missa hæc Rege putato

Præsidia, haut arces vi subitura tuas,

Sed quæ compedibus mentes animosque tuorum,

Et duris stringant nexibus ingenia.

Cum uolet ille per hos te finibus exiget hosteis,

Mutatoque proculcoget abire solo.

Et nisi

Et nisi sponte feras, nigrum damnabit ad Orcum:
 Namque etiam in Stygios ius habet ille lacus.
 Tu quoque Vindelicos, qui, Gallica nomina, Boies,
 Qui trans Danubium Norica regna tenes,
 Quoq. iuues Patres, Vestem queis Fibula neſcit,
 Effundis totas luxuriosus opes:
 Sumptibus immodicis accepta ut damna dolebit,
 In gentem ingrataſ qui periere, nepos!
 Bello internecino cum dulcia pacis auitæ
 Otia mutabit ſeditioſa cohors,
 Et tua regna dabit placito rapienda tyranno;
 Quippe ſibi id proprio iure licere putat.
 Quin procul ad ſuſcos gens dira remittitur Indos?
 Illic mira canunt edere facta Patres.
 Illic religio per ſola ſilentia creſcit,
 Nec res verbo agitur, iuſſit ut ille, Dei,
 Conſita ſed gravis in ſacra roſaria ramos
 Fundit, & in ramis muta ſigilla gerit.
 His, quibus inter nos perit artibus, incipit illic
 Religio, in cunis mox peritura ſuis;
 Et noua cuncta placent, quoniam nouus orbis &
 ille eſt,
 Ex priſca ſupereſt & pietate nihil.
 At procul Harpyæ hinc, procul hinc Ixione nati
 E Semiferi

Semiferi, grauida nubis inane genus.

Este noui procul hinc hominum deliria cultus,

Et quæ sponte sibi numina quisque facit.

Gallia (nam decorat Gallos hac laude vetustas)

Non alit in gremio talia monstra suo.

Nos iuuat antiquo vitam producere ritu,

Nos iuuat in prisca simplicitate mori.

His versibus, reuera aureis, parissimum
illud Epigramma, quod quidam exi-
mius Poëta, tibi non ignotus in com-
parationem I H E S V & I H E S V I-
T A R V M historicâ plane fide lufit;
quod cùm doctis scirem non ingra-
tum fore, hîc etiam inserere volui.
id autem est huiusmodi.

Presbyteri, à Socio geritis qui nomina I H E S V;

Dispeream si vos I H E S V S amare potest.

Humano generi fons & dator ille Salutis,

Vos contra innocuis omnibus exitio.

Cauonantum agmen flagris Templo expulit ille;

Et dixit: Precibus est sacer ille locus.

Templa dicata Deo per vos SPELVNCA

L A T R O N V M,

Per vos facta Dei est, magna Taberna, domus.

Frater-

Fraternum passum Lex Christi inculcat amorem:

Exulat à vestris quàm procul ille choris!

Non Vstor Christus, nō Sēctor: vos dare flammis

Corpora, vos Christi membra secare iuuat.

Plebem iussa Patrum, natos seruare parentum

Exemplis Christi nos monet ordo suis;

Contra in honore Magistratus, vel habere pa-

rentes,

Ignat! Patris vos documenta vetant.

Ignat! in cuius iuratos verba Magistri

Spernere vos homines hinc iuuat, inde Deum.

Ignat! cui Dote viros fraudare, parentes

Prole suā, Voti summa capūtque fuit.

Quisquis obit, vobis cedant Legata necesse est,

Nec refert, orbus, an pater ille cluat;

Exheredantur nati quoque. quàm procul absunt

A I H E S V hæc? Hæres nullius ille fuit.

Vos censu patrio dites spoliatis alumnos:

Restitui Dominis res iubet ille suis.

Discipulos sine re paucos sibi iunxit I H E S V S:

Gætibus in vestris pauper ubique iacet.

Nil habuit Christus, vos omnia: nulla supellex,

Nulla domus Christo, culcita nulla fuit:

Vos Urbem vestris domibus cōpletis & orbem,

Suffulci plumâ versicolore caput.

Vos uncti capitis Tonsura coronat, IHESV

Nulla nisi è spinis plexa corona fuit.

Persona fucique expers agitavit IHESVS;

Ore nihil vestro pictius esse potest.

Vobis larga caui spirant mendacia folles;

At Christus doctus non nisi vera loqui.

Plurima sunt Christi miracula, qualia narrant

Nulla domi à vobis edita, multa foris

Orbe procul nostro: credat Maranus Apella,

Non ego; & Autores sit penes ista fides.

Fibula cum Christo nil convenit; omnia pugnant.

Quid confine Polo scilicet Orcus habet?

*Aut vobis IHESVS? quos usu instructa
magistro*

Natura haud Agnos, sed probat esse Lupos.

Huc pertinet & illud in Fibulatos
nescio quos Carpocratis Hæretici se-
ctatores, qui Patres sese indignant, &
quidem Paterrimos.

Odi ego Carpocratas: odij quæ causa, rogatis?

Sæpe Solæcismum Fibula vestra facit.

Ex his omnibus luce lucidius apparere
arbitror, cuinam potissimum rei Con-
sociales

DE ITINERE SVO CONSTAN. 69
 sociales isti studeant, qui vt Christo
 sunt dissimillimi, ita proxime ad Pha-
 risæos accedunt, quos passim Christus,
 imprimis Math. xxiii. graphicè depin-
 git:& * Iosephus non tam hos delineaf-
 se, quam in illos digitum intendisse vi-
 deri potest. Sed ego, ne modum Itinera-
 rij pluribus autoritatibus colligēdis ex-
 cedam, cū & aliorum elogiis iam pri-
 dem hi Patres sint celeberrimi, ad pro-
 positū redeo. De Meletio fortasse, qualis
 mihi visus sit, requires. Ætate iam est in-
 grauescente: oris dignitate, animique do-
 tibus in Orientali Ecclesiâ Pontificatûs
 culmine non indignis: hominum ani-
 mos ipso aspectu sibi deuincit. Audiui
 eum aliquoties Galatæ in Templo Χρυσ-
 τινῆς cum magnâ animi iucunditate
 concionantem. Voce utebatur elo-
 quenti, verbis selectissimis & ab omni
 ostentatione procul remotis. Præter
 Ecclesiarū curam, incumbit ipsi etiam
 onus Græcorum controuersias compo-
 nendi; quibus cū quotidie tantum

*Ant.
 Iud. lib.
 13. cap.
 2, & 24.
 & lib.
 17 cap. 3.
 de bello
 Iud. lib. 1.
 cap. 4. &
 lib. 2.
 cap. 7.*

non obrueretur, nunquam tamen quæ
est eius humanitas, cum adire prohibi-
tus fui. Viuit in familia eius quidam
candidissimi ingenij Calogerus, nomi-
ne Maximus, Archidiaconi Alexandriæ
Titulo non indignus: satis in lectione
Græcorum autorum, quamuis admo-
dum iuuenis, versatus. Descripsit is
meo rogatu omnes Ioannis Zonaræ
Epistolas, cum quibusdam Cyrilli Ho-
miliis, quibus me in patriam abeuntem
non sine verborum honore donauit.
Eius sanè opera plurimum Patriarcha
in rebus Ecclesiasticis vtitur. Sed & Ge-
orgius Cantacuzenus non exiguo Pa-
triarchatui est ornamento: cuius fami-
lia, dum res Byzantina stetit, Impera-
toria fuit. Habet Bibliothecam sic satis
manuscriptis codicibus instructam: in
quâ præter alia, volumē augustissimum
variarum in Περὶ Ἐκκλησιολογίας interpretatio-
num diligentissimè asservat. Ex huius
Bibliothecæ seruitute meâ Georgij Lo-
gothetæ de Constantinopoli à Latinis ca-
ptâ

ptâ historiam cum Mythologiâ Indicâ redemi. Multa profecto hic Vir non suâ, sed Michaëlis Cantacuzeni culpâ à Turcis aduersa pertulit. Is Michaël ob quædam crimina in carcerem coniectus fuerat: cùm autoritate suâ, ad quam fauore Selimi euectus erat, aduersus Christianos abuteretur. Atamen postea liberatus, supremi Bassæ intercessionem Μέγας Περικυβερτης Imperatoris (cuius erat quotannis sexagenis Ducatorum millibus, res in Aula necessariar, & pelles è Moscouia pretiosissimas comparare) factus est. Tandem vero cùm in Moldaviâ turbas excitasset, mandato Amurathis in Anchialo Ponti Euxini oppido, laqueo vitam finiuit. Vereor, ne huius exempli commemoratio grauius tuum animum perculerit. volo, si possum commodiore narratione abstergere, si quid tædij adhæserit: nam quod sequitur sine risu fortasse non leges. cum aliquando ad

حقل ³ Tachtal Cala (ita nominatur

area Baiazethis Templo vicina) me conferrem , camelum quendam frequenti stipatum populo , lento vestigio gradientem animaduerto. Ego insolenti hoc spectaculo attonitus , meum comitem Polonum , qui Religionem Turcicam profitebatur , quid sibi hoc velleret , interrogo. Tum ille , Camelum istum , quoniam Mechâ venit , & Alcoranum (qui Diuinæ Legis habetur liber) dorso gestavit , honorem illum promereri. alios proinde pilos eius , tanquam sacros , euellere ; alios cum osculari , nonnullos sudorem axillarum eius extergere , eoque sudore oculos & faciem perfricare : tandemque Cameli mactati carnes in minutissimas partes concisas inter fideles ad manducandum distributum iri. Tantum honoris Turcæ camelo deferunt , quem ex solo Alcorani contactu sanctificari putant. Iam quantâ reuerentiâ ipsum Alcoranum prosequantur , ex hoc cognosce , quod hominem

nem Christianum, si imprudens Alcorano insideret, capitis supplicio afficerent. Eiusmodi superstitione laborant Turcæ. Lotioni etiam corporis plurimum tribuunt, putantes frequenti lotione animi sordes elui. Immane apud eos piaculum illotis pedibus & veretro Templum ingredi. Nunquam etiam videas Turcam ad requisita naturæ secedentem, quin statim deinde partes obscænas lauet. Vt cunque tamen sordes corporis detestentur, platearum mundiciem minime curant. Si iumentum aliquod moritur, statim cadauer in publicum eiiciunt, in quo cùm aliquando eos reprehenderem, dicebant ad canum præcipuè sustentationem hoc fieri: quibus si eiusmodi alimenta desint, etiam plerique domestica edulia præbere non dubitant, quod pietati consonum maximè arbitrantur. Sed his omissis ad institutum reuertamur. Postquam aliquot menses Constantinopoli exegissem, li-

teræ tuæ de immaturo carissimi fratris obitu afferuntur, quibus in patriam redire iubeor : quo nuntio quam fuerim perculsus, si perscribere aggrediar, vereor ne reliquæ orationis cursum lacrymæ impediant. Vix eloqui possum, amantissime pater, quantus ex eo tempore dolor pectus meum lancinauerit. Quid enim agerem? vbi tali fratre spoliatum me videbam, quo haud scio, an amabilius quicquam, siue candidius in rerum natura extiterit. Sed quid? moderatius eius mors ferenda videtur, vel quod ad eam perfectionem venerat, cui nihil addi poterat, vel quod huic seculo subductus est, in quo cum optimo quoque pessimè agitur. Eo quidem tempore optatissima mihi occasio oblata fuit, vt in Poloniam cum Generoso Domino Stanislao Golscio, qui id temporis à serenissimo suo Rege ad Portam Ottomanam Orator missus erat, redirem. Itaque Amplissimo Eduardo Bartono Oratori Anglo, apud quem

quem septem ferè menses exegeram,
 Viro omni liberali doctrinâ, comitate,
 tum politicis virtutibus cumulatissimè
 instructo valedixi, rebusque ad iter
 compositis x. Kal. Decembris Con-
 stantinopoli discessi: nec sumus eo
 die longius quam **کوکردوک**

کمزى *Kuczink Czekmesi*, hoc est,
Pontem paruum progressi.

Oppidulum est quinque circiter hora-
 rum spatio Byzantio distans, loco supra
 quàm dici possit amæno situm. Inde
 postridie digressi

دودوک کمزى *Buiuk Czekmesi*, hoc

est, *Pontem magnum* peruenimus. Pontes
 ambo tam maior, quàm minor oppidis
 sibi vicinis nomen dederunt. Pontes hos
 Imp. Solimanus Mahumetis huius pro-
 aus luculento sanè opere refecit: cui
 quidem tria in optatis fuisse dicuntur,
 vt videlicet Aquæductum Valentinia-
 num restitueret: deinde hos Pontes in
 vtroque, sinu maris latissimo: reficeret
 Viennam denique expugnaret. Prioris
 vtriusque

utriusque voti factus est compos: tertio Deus nobis propitius favere noluit. Hinc Selybriam venimus, quæ ciuitas præcipuè aëris salubritate commendatur. Dum Selybria Tzurulum prope-
raremus, quod est eâ viâ oppidulum nonnihil à Propontide versus mediter-
ranea situm, videbamus nos consortio cuiusdam ludæi auctos esse, cuius hîc, prorsus ab omni benignitate alieni, obliuisci nō possum. Is erat Byzantinus, &

قرة کاس *Cara cas*, nomine, Tur-
carum sermone illi cum
nigro ansere communi, vocabatur. Hic
cum esset locupletissimus, cæterum ex-
tremæ avaritiæ, adduci nunquam pote-
rat, ut vel asprum saltem vnum corpo-
ris commoditatibus impenderet. Ad-
monebant eum nostri comites seriò, ut
sibi de pelliceâ prospiceret, eius vestem,
quæ erat æstiuâlis, frigori, quod vehe-
mentissimum instabat, depellendo non
sufficere: sed surdo caneatur. Sumse-
rat secum Byzantio aliquot piperis &
croci,

croci, aliorumque aromatum manipulos, & quæ alij pecuniâ, ille suis aromatibus præstinabat. Simulabat se quotidie de gallo affato, cuius iusculo panem intingebat, comedere, cum tamen ne pilo quidem, quod dicitur, gallus minueretur. Interim esurie & frigore confectus vastissima montium ac camporum spatia in maximis miseriis emeticabatur, cum quibus tamen diutius non est conflictatus, quam dum Leopolim intraremus, quo ex loco penetrauit se ad plures. Inter Tzurulum & Selybriam vidimus non obscura veteris muri vestigia, quem à Ponto Euxino Selybriam vsque pertingentem Anastasius Dicorus aduersus barbarorum incursiones extruxit. Tzuruli satis comode stabulati sumus in

Carauansarai, quod *دیرای* کرمان سرای
uerforij genus iam olim è Busbequio tibi non ignotum arbitror. Arcem munitissimam hoc in loco quondam fuisse, cum ex meo manuscripto exemplari

Georgij

Georgij Logothetæ, tum Ioanne Zonarâ cognosco, qui in vitâ Mauritij Augusti scribit, Chagano cum infinitâ multitudine Thraciam ingresso Romanorum ducem territum, in Castellum Tzuruli se conclusisse: Tzurulo peruenimus Babam; ex hoc transmissio Euro fluuio Hapsalam, oppidum Templo & Diuersorio Mahumetis Bassæ nobile. inde, quintâ demum postquam Constantinopoli discesseramus, die, attingimus Adrianopolim, quam Turcæ *يادرنة* *Iederne* vocant. Sed antequam Urbem ingrederemur, videbamus cœmeterium, in quo hastæ lignæ plerisq. tumulis superinfixæ exstabant: cumque causam quæreremus, aiebant gentiles ac propinquos defunctorum eo monumento militum in bello strenuitatem apud posteros publicè testatam esse voluisse. Adrianopolis ad fluuium Hebrum posita iacet, qui præclaro ponte à Mustaphâ stratus est. Suburbanis ædificiis ita tumet, vt, si Imperij Turcici felicitas

licitas perennauerit, meo quidem animo altera Constantinopolis futura sit, quando non minus, quam hæc, à mercatoribus & omnis generis opificibus frequentetur. Tres dies Adrianopoli commorati progredimur vlteriùs, transmissoque Rhodopes montis iugo, & septem diebus sub Ioue frigido transactis in Oppidum Haidosch venimus. Per hæc loca transcuntibus puellæ rusticæ nobis panes subcinericios recenti à foco etiamnum calentes, anseres, pullos gallinaceos, gallinasque commodo satis pretio venales offerebant. Exiguo ab oppido Haidosch spatio, vetustæ cuiusdam Arcis in edito quodam monte ruinas vidimus. Hinc per arctissimas cuiusdam montis, quem incolæ Balchanum nominant, angustias, Prouadium perreptauiamus. In hoc itinere interdum miselli alicuius Christiani tuguriis excipiebar, quæ tam angusta erant, vt sæpe caput sub tecto reclinans, pedes extra ianuam habere cogerer.

Cùm

Cum sub dio pernoctaremus, praesidio ignis nocturnum frigus defendebamus. plerumque etiam vino, praesentissimo tædioli adeò itineris remedio utebamur. Non deerat etiam pultis genus, quod ex oryzâ addito saccaro concinnabamus, quo recreati, æquiore animo viæ labores atque incommoda sustentaremus. Iacet sanè Prouadia loco naturâ munitissimo: altissimis & præruptis rupibus, in quarum vna etiam Arx sita est, ab vtraque parte veluti continuo quodam muro cingitur. Hæc Ciuitas à mercatoribus, præcipuè Ragusæis, ob mercatum pellium bufalorum, quibus ea regio abundat, frequentatur. Ex his angustis Basarczicum venimus, vno de comitibus nostris desiderato, quem fluxus sanguinis consumserat. Basarczico digressis non ita ex voto reliquum itineris successit, quandoquidem ita ventis niuibûsque agitari cœpimus, vt facile eo tempore cum Poëta dixisses:

τὰ δ' ὑπέρτερα νέετρα θήσει

Ζεύς ὑπερμέτης.

Cæpit enim eo die, qui erat XII. Decembris, Boreas ita aduerso impetu, pluuiâ se etiam miscente, tempestuose flare, vt coacti fuerint Turcæ comites nostri, nisi, vti ipsi dicebant, mori præoptarent potius, in oppidum redire. Hæc autem tempestas cum tanto frigore perseverabat, vt omnes vnâ cum curribus & equis in glaciem, siue glaciales statuas potius conuersi videremur. Augebat miserias nostras, quod eo tempore sub dio dormiendum erat: solabar me tamen aliquantulum, quod eo modo Danubium, quem paulo post transmissuri eramus, facile congelari posse viderem. Postea oppidum quoddam, quod à lacu sibi vicino

Carasu, id est, nigra aqua appel- قره سولatur, transiuimus. Inde per campos planissimos, quos *Tatarski pole* incolæ appellant, Babam venimus, Vrbem, quantum ex ruderibus conicere licebat, ali-

F

quando

quando maximam: sed à Cosakis hodie miserè diruta ac solo æquata iacet. Hinc digressi in Vicum quendam Monaster diuertimus, qui vno miliari à Danubio distat, vnde post aliquot dierum intervallum (nam Danubij congelationem expectabamus) in pagum Obluczicæ, siue vt Turcæ nominant *Sakcz* y penetrauimus. Danubio glaciali marmore incrustato, per glaciem discedimus ipsa Circuncisionis Dominicæ die. Hic nihil opus esse arbitror, vt enarrando reditu meo per Moldauiam pluribus te morer: cum ferè per eadem loca reuersus fuerim, quæ antea iam descripsi: nisi quod in reditu Lacum Rosouæ glaciatum traiccerim, & Oppidum Hus non tam Valachis quam Hungaris incolis frequens transierim. Porro in omnibus oppidis, quæ superius nominaui, si ea, quæ supra Adrianopolim sita sunt, excipias, nihil præter barbariem meram, id est hominum ad egestatis terminos redactorum illuuiem, locorumque

tumque vastitiam ac solitudinem vidimus. Camenetiam venio die VI. Februarij, in quo itinere quantos labores exantlauerim, qui duos ferè menses sub dio transegi, iis cogitandum relinquo, qui meum studium calumniari, quam probare maluerint. Camenetia, vbi per aliquot dies moratus, me refeceram, venio Leopoli, inde Belzum, post Zamoscium, vbi ea humanitate Herois Illustrissimi Ioannis Zamoscij exceptus sum, vt omnium traidiorum & miseriarum tam molesti itineris facile obliuiscerer. Tu cogita, amantissime pater, quam melli mihi fuerit tanta terrarum spatia emenso, istiusmodi Viri, quo haud scio an quicquam melius sol illuxerit, fauentia haud indignum iudicatum, idque tui potissimum nominis merito. Nihil dico de auita eius nobilitate, nihil de maiorum eius præclare gestis. Per se, atque adeo suis virtutibus abunde illustris est. Ex quo ille gubernaculis Regni admotus fuit, nihil

prius habuit, quam patriæ suæ omni ope, labore & sumtu ire opitulatum. Infestabantur iam pridem Tartarorum excursionibus limites Poloniæ: incolæ subinde è Podoliâ in diram Turcarum seruitutem abripiebantur. Nunc verò sub huius præsidio limites huius Regni tam tuti sunt, vt, si quis eos vel maximis copiis instructus, inuadere se potest, incassum laboret, nunquam utique ad propositi sui scopum peruenturus. Iamdudum Moldaviæ vastitatem inuecturi fuerant Tartari, nisi hic Heros Heroico planè ausu illi subuenisset, Tartariſque cum ipso Pretopienſium Principe proſtigatis, Hieremiam Mohile ibidem Palatinum conſtituiſſet. Nihil autem magis innatum eius erga patrios lares amorem declarare poſſit, quam hæc ipſa Ciuitas, quam propriis ſuntibus à fundamentis extruxit, mœnibus & propugnaculis aduerſus hoſtium impetum validiſſimis munivit, & à ſuo nomine Zamoscium appellauit.

Omnes

Omnes probè scimus eum non solum
 Poloniæ, sed & toti Europæ, immortalis
 suæ virtutis effigiem, tanquam Pyra-
 mides quasdam aut statuas reliquisse.
 Veteribus mos fuit, eis qui insigne ob
 facinus perpetuitatem meruissent, ima-
 gines & simulachra erigere: sed ego ar-
 bitror, eiusmodi statuas & imagines vel
 vi ventorum conuulsas decidere, aut
 fulmine exustas euanescere: huiusmodi
 verò encomiorum genera, quæ viua
 sunt hominum simulachra, nullo modo
 conuelli, aut senio obliterari posse, imo
 ipsa vetustate firmiora fieri. Quocirca
 huiusmodi laudum præcones præ My-
 rone illo statuario, Phidia & Apelle pi-
 ctoribus, & Praxitele sculptore admi-
 ratione digni videntur. Cæterum cum
 tot huius Imperatoris erga Regnum
 Poloniæ exstent merita, cum quonam
 potius eum conferam? cum Cyrône
 illo Persarum Rege laudatissimo, an
 cum Atheniensium Duce Themistocle?
 cum Philippône Macedone, an Pericle?

Sed cum nullo melius cum conferri
 posse, quam cum Magno illo Constan-
 tino arbitror. Meritò etiam cum Imita-
 torem Domini nostri appello, qui
 cum se Bonum Pastorem nominasset,
 statim infert: *Pastor bonus animam suam po-
 nit pro ouibus.* Et hic Heros non semel in
 discrimen vitæ se coniecit, ut suæ fidei
 commissos à luporum rapacitate vindi-
 caret. Optimè cognitum habet quam
 personam sustineat: ideo omnes eius
 conatus eò spectant, ut patriæ suæ inser-
 uiat: priuata commoda publicis post-
 habeat. In singulis disciplinis ita excel-
 lit, ut totam ætatem in studiis triuisse
 videatur. Viros humanioribus literis
 excultos quantâ beneuolentiâ prose-
 quatur, ex Hippeo Musis & literarum
 studiis ab eodem exstructo satis con-
 stare arbitror. Summum ei Religionis
 studium. ad mandata Dei totius vitæ
 cursum moderatur. omnibus præluceat,
 exemploque est subditis quid fugere,
 quid sequi debeant. referebat mihi om-
 nes ferè

DE ITINERE SVO CONSTAN. 87
nes ferè victorias suas de hostibus quæ-
sitâ in diem Dominicum incidisse; quo
nomine etiam Templum in hac eadem
Ciuitate RESURRECTIONI DO-
MINICAE SACRVM incredibili
impensâ excitari curauit. Sed præter
cætera, quæ ibi vidi, armamentarium
imprimis me obstupescit, per quod
dum me deduceret, se inibi non nisi
tormenta bellica, quæcunque ab hosti-
bus acquirere potuisset, reponere dice-
bat, quorum iam magnam copiam Ger-
manis, Tartaris, præcipuè autem Mo-
scouitis, dum bello maximi illius Ba-
thorei Regis præerat, belli lege eripuit.
Quatuor ita diebus in hac Ciuitate tran-
sactis, cum nihil, quod ad beneuolentiæ
significationem pertineret, Heros ille præ-
termisisset, datâ acceprâque salute Za-
moscio discedo; & biduo post Lubli-
num venio. In hac Ciuitate quotannis
Iudicia exercentur, quorum in Polonia
autoritas tanta est, vt nec ad regem nec ad
Regni Procerum Comitia inde prouo-

care liceat. Lublino venio Varſauiam, Urbem, propter Comitiam, quæ plærunque magno præcipuæ Nobilitatis concursu ibi fiunt, celeberrimam. Viſtula fluuius eam alluit, qui mirabili, ac penè Dædaleo opere fabrefacto ponte à Sigismundo Auguſto ſtratus eſt. In huius Ciuitatis ſuburbio, per octo dies, hoſpitio politiſſimi iuxta ac prudentiſſimi Viri Georgij Bergmanni Gedanenſium Syndici uſus ſum, cuius morum comitas pari condita eruditione, haud leuiter fanè me exhilarauit. Hinc, facto per Toruniam itinere, ſpatio ſeptem dierum Dantiſcum venio, Urbem ampliffimam, quæque principem locum in Septentrione merito obtinere creditur. Eius fanè Proceres non minus eruditione, quam rerum politicarum experientiâ inſtructi ſunt; inter quos Clariffimus Vir Bartholomæus Schachmanus, cum virtutibus, tum etiam πολυζωπία cumulatiſſime ornatus, facile eminet, cuius nomine plurimum huic
Urbi

Vrbi debere me fateor, quòd tantum
 hîc virum conuenire, notitiâque pa-
 riter & amicitiam cum eodem iungere
 licuerit. Peragrauit is præter Germa-
 niam, Galliam, Italiam & Ægyptum,
 vniuersum penè Orientem, vnde sibi
 non exiguam exoticarum rerum su-
 pplementum reportauit. Vix credo cui-
 quam rei alicuius in mentem venire
 posse, cuius ille specimen in suo *κειμή-
 λιαρχίῳ* non habeat. Nummorum tam
 veterum, quam recentium tantâ in-
 structus est copiâ, vt non alibi loco-
 rum facilè simile quid inueniri posse
 existimem. Huic non inferior est or-
 natissimi ingenij Vir Gualtherus ab
 Holdten, quem nuper admodum ex li-
 teris ad te scriptis cognouisti. Is, præ-
 terquam quod mores hominum mul-
 torum vidit & vrbes, omnium etiam
 linguarum occidentalium exactissi-
 mam sibi notitiâ comparauit. Huius
 etiam, dum in hac Vrbe vixi, familia-
 ritate vsus, fauentissimam semper eius

20 G. DOV. DE ITIN. SVO CONSTAN.
studij voluntatem expertus sum. Men-
sem ergo in hac Vrbe moratus, patriam
versus viam ingredior: in quo itinere
Pomeraniam, Holsatiam, Westphali-
am peragraui, quibus regionibus, quoni-
am sunt nobis vicinæ, & quotidie à no-
stratibus frequentantur, inhærere mi-
nimè necessarium existimo. Habes, mi
Pater, vniuersam Itineris nostri Con-
stantinopolitani seriẽ, ad quod ingredi-
endum me non Myrò aliqua Byzantia,
vel Asiaticæ delitiæ, verum ipsius rei ho-
nestas, & ignota discendi cupiditas sti-
mulârunt. Tu si aliquo modo hunc co-
natum meum tibi non displicere decla-
raueris, neque inutilem, neque infru-
ctuosam operam in eo collocasse vide-
bor: sin minus, hoc tamen tibi, non ob-
scurum (vti opinor) obseruantia in te
meæ testimonium habebis. Lugduni
Batauorum, CID. ID. IIC. Kal. Augusti.

Nobilissima

Nobilissimo Viro

PETRO CEKLINIO

PRIMARIO SERENISS.

Polonorum Regis Secretario

GEORGIUS DOVSA

S. D.

ET Byzantina conuersationis nostra recordatio, tuique politissimi ingenij admiratio, cuius dexteritate Trinumnum Plauti nuper admodum Polonice loquentem suspicere & admirari licuit, effecerunt, vt Inscriptiones has tuo nomini inscriberem. Qui enim sepe Constantinopoli de huiusmodi rebus familiariter mecum loquebaris, sciebam te has *Επιγραφαί* non aspernaturum; quæ partim à me è monumentis antiquis eruta, partim à Theodosio Zygomalâ in hoc studiorum genere haud tralatitiè versato in aliis Græciæ locis descriptæ sunt. Eas itaque amoris & beneuolentiæ meæ pignus boni consulos, & me, si mereo, amore, quo solebas, amare perges.

GEOR-

GEORGIO DOVSÆ

BYZANTIO REDVCI

ΕΥΧΑΙΜΟΝ.

SI quis cum fructu populos lustravit & vrbes,
 Iuit & Eöos visere & Hesperios,
 Si quis magnifico mactauit manere Belgas:
 Si bene quis Genio est usus & Ingenio.
 Ne viuiam, nisi tu multis è millibus unus
 Ille eris, ô animæ portio Dousa mea.
 Tu nos Hippodromos, Obeliscos, Septa, Colossos,
 Pegmata, Aqueductus, Balnea, Tempa,
 Domus,
 Marmora funetorum, Cippos, incisaque Græcis
 Saxa notis, Moles, Pyramidesque doces.
 Verùm ego quid tricolor? quid multis dissero? Belgis
 Quod NOVA ROMA patet, muneris
 omne tui est.
 Et dubitamus adhuc, num quis cum scenore tanto
 Visit & Eöos, visit & Hesperios?

P. SCRIVERIVS.

INSCRI-

INSCRIPTIONES ANTIQVÆ. ²³

Γ. ΙΟΥΔΙΟΝ. ΣΚΑΠΛΑΝ
ΥΠΑΤΟΝ. ΑΠΟΔΕΔΕΙ
ΓΜΕΝΟΝ. ΠΡΕΣΒ. Κ. ΑΝΤΙ
ΣΤΡΑΤΙΓΟΝ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟ
ΡΟΣ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟ ... ΑΥ
ΔΟΣΑΡΧΙΣΤΟΝ
Κ. ΑΥΤΟΚΡ ... ΔΙΑΔΟΤ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΑΝ
ΘΥΠΑΤΟΝ ΜΟ
ΝΑ. ΔΕΓ. Δ ... Α
ΤΙΓΟΝ. ΔΗ ... ΑΝ.

SOLIS. AESCVLA
PIO. ET. HYGI
AE. FL. MARCI
ANVS. >. LEG.
XIII. GEM. ET
LEG. XV. APO
IVSSV. FORVM
POSVIT.

ΑΝΕΙΚΗΤΙΟΙ
ΚΑΙ. MAXIMOC
ΚΑΙ. ΜΥΡΤΙΛΟC
ΚΑΙ. ΣΤΡΑΒΩΝ
ΜΝΗΜΗC. ΧΑΡΙΝ

IMP. CAESAR
M. AVRELLIO. ANTO
NINO. AVGVSTO
CAELICIVS
FELIX.

N. ΚΑΛΛΙC
ΤΟC. ΦΟΙ
ΒΙΩΝΙΤΩ
ΜΝΗΜΗC. ΧΑ
ΡΙΝ. ΕΝΚΑ
ΤΑΛΠΕ ΕΤΑΙΡΩ
ΚΑΙ ΕΑΤΤΩ

D. M.

D. M.
 FL. AVDACIS 7
 LEG. I. ADIVTRIC
 NAT. GERMANIO
 VIXIT. ANNIS. L.
 MENS. III. DIERVS
 IIN. IVLIVS. FORTV
 NATVS. COLLEGA
 ET. PROCVR. EIVS
 AMICO. OPTIMO.

L. PETRONIVM
 VERVM. LEG. AV
 PR. PR. C. MV. COS
 DESIG. TIV. . . . VS
 SELEVCVS. ET. SEPTI
 MIVS. VALERIANVS
 B. B. CORNICVLA
 RI. EIVS. PRAESIDE
 SANCTISSIMVM
 H. C.

ΑΓΑΘΗ. ΤΥΧΗ.
 Α ΠΑΠΕΙΡΙΟ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ. ΚΑΙ . .
 ΤΟ. Β. ΓΡΩΤΟΝ
 ΟΧΟΝΤΑ. ΚΑΙ. Τ
 ΕΙΡΙΝΑΡΧΗΝ . . .
 Σ. Μ-ΡΟΠΟΛΕ . .
 Σ. ΑΝΚΥΡΑΣ
 Α. ΙΔΙΑ. ΒΙΟΥ. ΙΕ. .
 Α. ΤΟΥ. ΔΙΟΝΥ. . .
 ΟΥ. ΦΥΛΗ. ΕΔΙ.

ΘΕΟΙΣ. ΚΑΤΑΧΘΟΝΙ
 ΟΙΣ. ΚΑΙ. ΚΑΠΙΤΩΝΙ
 ΠΑΣΙΚΡΑΤΟΤΣ
 ΑΝΔΡΙ. ΤΕΝΝΑΙΩ
 ΚΑΙ. ΑΓΑΘΩ. ΠΟΥ
 . . . ΔΙΟΣ. ΑΔΕΛΦΟΣ
 ΑΥΤΟΥ. ΚΑΙ. ΠΑΣΙ
 ΚΡΑΤΗΣ. ΚΑΙ. ΜΗ
 ΝΟΔΩΡΟΣ. ΤΙΟΙ
 ΑΥΤΟΥ. ΠΕΡΗΝΟΙ
 ΜΝΗΜΗ. ΤΗ. ΧΑ. . .

ΖΩΤΙΚΟΝ ΒΑΣΣΟΥ
 ΑΝΔΡΑ ΑΓΑΘΟΝ ΤΟΝ
 ΦΥΛΗΣ ΙΑ. ΦΥΛΑΡΧΗΣΑΝ
 ΤΑ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ. ΚΑΙ
 ΑΣΤΥΝΟΜΗΣΑΝΤΑ. Α
 ΓΝΩΣ. Κ. ΕΡΓΟΝ. ΠΟΙΗ
 ΣΑΝΤΑ. ΠΟΛΥΤΕΙΜΗΤΟΝ
 ΕΝ. ΚΟΜΟΚΕΤΙΩ. ΕΚ. ΤΟΝ
 ΙΔΙΩΝ. Κ. ΚΑΘΗΜΕΡΑΝ
 ΠΟΛΛΑ. ΠΑΡΕΧΟΝΤΑ Τ: ΦΥ
 ΛΗ. ΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑ ΕΝ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ. Κ. ΒΟΥΛΗ
 ΦΥΛΗ. ΙΑ. ΝΕΑ. ΟΛΥΜΠΙΑ
 ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ
 ΒΑΣΣΟΥ. ΓΑΙΟΥ. Κ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ
 ΣΕΝΤΑΜΟΥ. ΤΟΥ. ΤΟΠΟΥ
 ΔΟΘΕΝΤΟΣ. ΥΠΟ. ΤΗΣ
 ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ. ΒΟΥΛΗΣ.

IMP. CAESARI. M.
 AVRELLIO
 ANTONINO IN
 VICTO AVGVSTO
 PIO. FELICI
 A. ELLYCINVS. V. E
 DEVOTISSIMVS
 NVMINI EIVS.

DIS MAINB.
 L. LVCCIO. L. F. ROM.
 SECVNDQ. COMI +
 M. VALERI. ITALI
 LEG. AVG.

D. M.
 FL. AVDACIS 7
 LEG. I. ADIVTRIC
 NAT. GERMANIO
 VIXIT. ANNIS. L.
 MENS. III. DIEBUS
 IHH. IVLIVS. FORTV
 NATVS. COLLEGA
 ET. PROCVR. EIVS
 AMICO. OPTIMO.

L. PETRONIVM
 VERVM. LEG. AV
 PR. PR. C. MV. COS
 DESIG. TIV. . . . VS
 SELEVCVS. ET. SEPTI
 MIVS. VALERIANVS
 B. B. CORNICVLA
 RI. EIVS. PRAESIDE
 SANCTISSIMVM
 H. C.

ΑΓΑΘΗ. ΤΥΧΗΙ.
 Α ΠΑΠΕΙΡΙΟ
 ΑΞΕΑΝΔΡΟΝ
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ. ΚΑΙ . .
 ΤΟ. Β. ΓΡΩΤΟΝ
 ΟΧΟΝΤΑ. ΚΑΙ. Τ
 ΕΙΡΙΝΑΡΧΗΝ . . .
 Σ. Μ-ΡΟΠΟΛΕ . .
 Σ. ΑΝΚΥΡΑΣ
 Α. ΙΔΙΑ. ΒΙΟΥ. ΙΕ. .
 Α. ΤΟΥ. ΔΙΟΝΥ . .
 ΟΥ. ΦΥΛΗ. ΕΔΙ.

ΘΕΟΙΣ. ΚΑΤΑΧΘΟΝΙ
 ΟΙΣ. ΚΑΙ. ΚΑΠΙΤΩΝΙ
 ΠΑΣΙΚΡΑΤΟΤΣ
 ΑΝΔΡ. ΓΕΝΝΑΙΩ
 ΚΑΙ. ΑΓΑΘΩ. ΠΟΥ
 . . . ΔΙΟΣ. ΑΔΕΛΦΟΣ
 ΑΥΤΟΥ. ΚΑΙ. ΠΑΣΙ
 ΚΡΑΤΗΣ. ΚΑΙ. ΜΗ
 ΝΟΔΩΡΟΣ. ΤΙΟΙ
 ΑΥΤΟΥ. ΠΕΡΗΝΟΙ
 ΜΝΗΜΗ. ΤΗ. ΧΑ. . .

ΖΩΤΙΚΟΝ ΒΑΣΣΟΥ
 ΑΝΔΡΑ ΑΓΑΘΟΝ ΤΟΝ
 ΦΥΛΗΣ ΙΑ. ΦΥΛΑΡΧΗΣΑΝ
 ΤΑ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ. ΚΑΙ
 ΑΣΤΥΝΟΜΗΣΑΝΤΑ. Α
 ΓΝΩΣ. Κ. ΕΡΓΟΝ. ΠΟΙΗ
 ΣΑΝΤΑ. ΠΟΛΥΤΕΙΜΗΤΟΝ
 ΕΝ. ΚΟΜΟΚΕΤΙΩ. ΕΚ. ΤΟΝ
 ΙΔΙΩΝ. Κ. ΚΑΘΗΜΕΡΑΝ
 ΠΟΛΛΑ. ΠΑΡΕΧΟΝΤΑ Τ. ΦΥ
 ΛΗ. ΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑ ΕΝ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ. Κ. ΒΟΥΛΗ
 ΦΥΛΗ. ΙΑ. ΝΕΑ. ΟΛΥΜΠΙΑ
 ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ
 ΒΑΣΣΟΥ. ΓΑΙΟΥ. Κ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ
 ΣΕΝΤΑΜΟΥ. ΤΟΥ. ΤΟΠΟΥ
 ΔΟΘΕΝΤΟΣ. ΥΠΟ. ΤΗΣ
 ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ. ΒΟΥΛΗΣ.

IMP. CAESARI. M.
 AVRELLIO
 ANTONINO IN
 VICTO AVGVSTO
 PIO. FELICI
 A. ELLYCINVS. V. E
 DEVOTISSIMVS
 NVMINI EIVS.

DIS MAINB.
 L. LVCCIO. L. F. ROM.
 SECVND. COMI +
 M. VALERI. ITALI
 LEG. AVG.

L. DIDIO

ΓΑΙΝΟΝ ΙΜΕΑ
 ΡΩΜΑΙΩΝ. Κ. ΒΤΗΝ
 ΤΗΝ. ΤΡ.:.:.: ΝΑΡΕΑΝΤΑ
 ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ. ΚΑΙ
 ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ. ΠΑΡΑ
 ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΘΝΩΝ. Κ. ΑΓΩ
 ΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ. ΔΙΣ. ΤΟΤΤΕ
 ΚΟΙΝΟΥ. ΤΟΝ ΓΑΛΑΤΩΝ. Κ.
 ΔΙΣ ΤΩΝ. ΙΕΡΩΝ. ΑΓΩΝΩΝ
 ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ. ΑΣΚΛΗΠΙ
 ΤΙΩΝ. ΙΣΘ. ΠΥΘΙΩΝ. Κ. ΑΡΧΙ
 ΕΡΕΑ. ΤΟΥ. ΚΟΙΝΟΥ. ΤΩΝ. ΓΑΛΑ
 ΓΑΛΑΤΑΡΧΗΝ. ΣΕΒΑΣΤΟΦΑΝ
 ΤΗΝ. Κ. ΚΤΙΣΤΗΝ.:. ΗΣ ΜΗΤ
 ΡΟΠΟΛΕΩΣ. ΑΝΚΥΤΡΑΣ. ΦΥΛΗ
 ΕΟΝΕ ΠΑΣΙΠΡ
 :.:.: ΕΡΓΕΤΗΝ. Κ. Π.

V. CN. POMPEIVS. PHILINVS.
 POMPEIÆ. PHILVMENÆ
 FILIÆ
 ET SIBI

D.M.

D. M.

L. HENNIO. MAR
LEG QVI
VIXIT. ANNIS. LXX
..... MEM....
ORIAE. CAVS S.
HENNIVS. TERC.
ET. HENNIVS. AEMIA
NVS. LIB. EIVS.
PATRONO. OPTIMO.

TIB. ΚΛΑΤΔΙΟ
ΦΙΛΟCΤΟΡ
ΓΟΝ. ΝΕΩΤΕ
ΡΟΝ. ΦΥΛΗC
ΙΕΡΑΒΟΤΑΛΙΑC
ΚΑΤΑ ΑΝΑΓΟΡΕΤ
ΣΙΝ. ΒΟΤΑΝΗΣ. ΚΑΙ
ΔΗΜΟΥ. ΤΕΙΜΙ
ΘΕΝΤΑ. ΠΟΛΛΑ
ΚΙΣ. ΕΝ. ΕΚΚΛΗΣ
ΙΑΙΣ. ΑΝΔΡΙΑΣ.

Ε. Κ. Ι. ΑΝΔΡΩΝΕ
ΙΕΡΟΠΟΙΩΝ. ΣΤΡΑ
ΤΗΓΟΝ. ΟΥΡΒΑΝΟΝ. ΠΡΕ
ΣΒΕΤΕΝ. ΛΕΓΙΩΝΟΣ
Λ. ΟΥΛΠΙΑΣ. ΝΙΚΗΦΟ
ΡΟΥ. ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ. Ο
ΔΟΥ. ΑΠΠΙΑΣ. ΥΠΑΤΟΥ
ΠΡΕΣΒ. ΑΝΤΙΣΡΑΤΗ
ΓΟΝ. ΣΥΡΙΑΣ. ΠΑΔΑΙ
ΣΤΕΙΝΗΣ. ΤΡΕΒΙΟΣ
ΚΟΚΚΗΙΟΣ. ΑΛΞΑΝ
ΔΡΟΣ. ΤΟΝ. ΕΑΥΤΟΥ. ΕΤ
ΕΡΓΕΤΗΝ.

ΑΓΑΘΗ. ΤΥΧΗ

ΑΥΦΙΔΙΟΝ
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ
 ΤΟΝ. ΚΡΑΤ. ΕΠΙΤΡΟ
 ΠΟΝ. ΤΩΝ. ΣΕΒΒ
 ΤΟΝ. ΕΝ. ΠΑΣΙ. ΑΓΝΟΝ
 Κ. ΔΙΚΑΙΟΝ. Κ. ΠΑΣΗ
 ΑΡΕΤΗ. ΚΕΚΟΣΜΗ
 ΜΕΝΟΝ

ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ. ΣΕΒΒ
 ΑΠΕΔΕΥΘ. ΤΑΒΟΥ
 ΛΑΡΙΟΣ. ΤΟΝ. ΕΑΥΤΟΥ
 ΠΑ. ΡΟΝΑ. Κ. ΕΝ. ΠΑΣΙΝ
 ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

ΤΕΜΒΟΝΟ
 ΚΑΙ. ΒΩΜΟΝ
 ΜΕΛΕΑΓΡΩ
 ΕΝΘΑΔΕ. ΤΕΞΑΝ
 ΚΥΡΙΑ. ΚΕΙΜΑΙΟΥ
 ΤΟΥΔΕ. ΠΑΡΟΣ
 ΠΡΟΓΗΓΩΣΑ. ΣΤΝΕΥ
 ΝΟΣ. ΤΙΟΙ. ΔΗΜΑΓΝΟΣ
 ΚΛΕΟΝΕΙΚΟΣ. ΓΑΥΚΤ.
 ΤΑΤΩ. ΓΕΝ. ΤΗ. ΜΝ.
 ΜΟΣΤΝΟΙΟ. ΧΑΡΙΝ.

ΣΕΚΟΥΝ

ΣΕΚΟΤΝΔΟΤ ΕΠΙΜΕ
 ΛΟΤΜΕΝΩΝ.
 ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
 ΔΙΣ. ΦΥΛΑΡΧΗΣ. ΦΥΛΗΣ. Ν
 ΑΤΗ. ΑΣΤΥΝΟΜΗΣΑΣ. ΙΡΑ
 ΣΑΜΕΝΟΣ. ΤΗ. ΠΑΤΡΙΔΙ. ΒΟ.

 ΑΕ. ΤΟΝ. ΠΡΟΓΟΝΗΚΟΝ
 ΒΩΜΟΝ. ΕΣΚΕΤΑΣΕΝ
 ΧΑΙΡΕ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

ΚΑ. ΑΙΜΙΛΙΟΝ
 ΦΙΛΩΝΙΔΗΝ
 ΤΟΥ. ΓΑΛΑΤΑΡ
 . . . ΟΥ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ
 ΣΤΑΤΟΡΙΑΝΟΥ
 ΤΙΟΝ. Η. ΠΑΤΡΙΣ
 ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ
 ΤΠΟΜΝΗΜ. . . .
 ΠΑΣΗΣ. ΤΗΣ
 ΠΕΡΙ. ΤΟΝ. ΒΙ
 ΟΝ. Α. . . . ΤΗΣ.

ΑΓΛΩΝ. ΤΤΧΗΙ.
 Η. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
 . . . ΙΟΥΛΙΟΝ
 ΣΑΤΟΡΝΕΒΙΟΝ
 ΤΟΝ. ΗΓΕΜΟΝΑ

90 G. DOV. DE ITIN, SVO CONSTAN.
studij voluntatem expertus sum. Men-
sem ergo in hac Vrbe moratus, patriam
versus viam ingredior: in quo itinere
Pomeraniam, Holsatiam, Westphaliam
peragraui, quibus regionibus, quoni-
am sunt nobis vicinæ, & quotidie à no-
stratibus frequentantur, inhærere mi-
nimè necessarium existimo. Habes, mi
Pater, vniuersam Itineris nostri Con-
stantinopolitani seriẽ, ad quod ingredi-
endum me non Myro aliqua Byzantia,
vel Asiaticæ delitiæ, verum ipsius rei ho-
nestas, & ignota discendi cupiditas sti-
mulârunt. Tu si aliquo modo hunc co-
natum meum tibi non displicere decla-
raueris, neque inutilem, neque infru-
ctuosam operam in eo collocasse vide-
bor: sin minus, hoc tamen tibi, non ob-
scurum (vti opinor) obseruantia in te
meæ testimonium habebis. Lugduni
Batauorum, CID. 15. IIC. Kal. Augusti.

Nobilissima

Nobilissimo Viro

PETRO CEKLINIO

PRIMARIO SERENISS.

Polonorum Regis Secretario

GEORGIVS DOVSA

S. D.

ET Byzantina conuersationis nostra recor-
datio, tuique politissimi ingenij admiratio,
cuius dexteritate Trinummum Plauti nuper ad-
modum Polonicè loquentem suspicere & admira-
ri licuit, effecerunt, vt Inscriptiones has tuo no-
mini inscriberem. Qui enim sepe Constantinopoli
de huiusmodi rebus familiariter mecum loqueba-
ris, sciebam te his Εμπειρικάς non aspernaturum;
quæ partim à me è monumentis antiquis erute,
partim à Theodosio Zygomalâ in hoc studiorum
genere haud tralatitiè versato in alijs Græciæ locis
descriptæ sunt. Eas itaque amoris & beneuo-
lentiæ meæ pignus boni consules, & me, si me-
reo, amore, quo solebas, amare perges.

GEOR-

GEORGIO DOVSÆ

BYZANTIO REDVCI

Εγκώμιον.

SI quis cum fructu populos lustravit & vrbes,
Iuis & Eöos visere & Hesperios,

Si quis magnifico mactauit manere Belgas:
Si bene quis Genio est usus & Ingenio.

Ne viuum, nisi tu multis è millibus vnus
Ille eris, ô anima portio Douſa mea.

Tu nos Hippodromos, Obeliscos, Septa, Colossos,
Pegmata, Aqueductus, Balnea, Tempia,
Domus,

Marmora funetorum, Cippos, incisaque Græcis
Saxa notis, Moles, Pyramidesque doces.

Verùm ego quid tricolor? quid multis differo? Belgis
Quod NOVA ROMA patet, muneris
omne tui est.

Et dubitamus adhuc, num quis cum scenore tanto
Visit & Eöos, visit & Hesperios?

P. SCRIVERIVS.

INSCRI-

INSCRIPTIONES ANTIQVÆ. ⁹³

Γ. ΙΟΥΑΙΟΝ. ΣΚΑΠΑΛΑΝ
ΤΗΑΤΟΝ. ΑΠΟΔΕΔΕΙ
ΓΜΕΝΟΝ. ΠΡΕΣΕ. Κ. ΑΝΤΙ
ΣΤΡΑΤΙΓΟΝ. ΑΤΤΟΚΡΑΤΟ
ΡΟΣ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟ ... ΑΚ
ΔΟΣΑΡΧΙΣΤΟΝ
Κ. ΑΤΤΟΚΡ ... ΔΙΑΙΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΑΝ
ΘΗΠΑΤΟΝ ΜΟ
ΝΑ. ΔΕΓ. Δ ... Α
ΤΙΓΟΝ. ΔΗ ... ΑΝ.

SOLIS. AESCVLA
PIO. ET. HYGI
AE. FL. MARCI
ANVS. >. LEG.
XIII. GEM. ET
LEG. XV. APO
IVSSV. FORVM
POSVIT.

IMP. CAESAR
M. AVRELLIO. ANTO
NINO. AVGVSTO
CAELICIVS
FELIX.

ΑΝΕΙΚΗΤΙΟΙ
ΚΑΙ. ΜΑΧΙΜΟΣ
ΚΑΙ. ΜΥΡΤΙΛΟΣ
ΚΑΙ. ΣΤΡΑΒΩΝ
ΜΝΗΜΗΣ. ΧΑΡΙΝ

N. ΚΑΛΛΙΣ
ΤΟΣ. ΦΟΙ
ΒΙΩΝΙΤΩ
ΜΝΗΜΗΣ. ΧΑ
ΡΙΝ. ΕΝΚΑ
ΤΑΛΥΡΕ ΕΤΑΙΡΩ
ΚΑΙ. ΕΑΤΤΩ

D. M.

D. M.
 FL. AVDACIS 7
 LEG. I. ADIVTRIC
 NAT. GERMANIO
 VIXIT. ANNIS. L.
 MENS. III. DIEBUS
 IIN. IVLIVS. FORTV
 NATVS. COLLEGA
 ET. PROCVR. EIVS
 AMICO. OPTIMO.

L. PETRONIVM
 VERVM. LEG. AV
 PR. PR. C. MV. COS
 DESIG. TIV VS
 SELEVCVS. ET. SEPTI
 MIVS. VALERIANVS
 B. B. CORNICVLA
 RI. EIVS. PRAESIDE
 SANCTISSIMVM
 H. C.

ΑΓΑΘΗ. ΤΥΧΗ.
 Α ΠΑΠΕΙΡΙΟ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ. ΚΑΙ . .
 ΤΟ. Β. ΓΡΩΤΟΝ
 ΞΧΟΝΤΑ. ΚΑΙ. Τ
 ΕΙΡΙΝΑΡΧΗΝ
 Σ. Μ-ΡΟΠΟΛΕ . .
 Σ. ΑΝΚΤΡΑΣ
 Α. ΙΔΙΑ. ΒΙΟΥ. ΙΕ. .
 Α. ΤΟΥ. ΔΙΟΝΥ . .
 ΟΥ. ΦΤΑΗ. ΕΔΙ.

ΘΕΟΙΣ. ΚΑΤΑΧΘΟΝΙ
 ΟΙΣ. ΚΑΙ. ΚΑΠΙΤΩΝΙ
 ΠΑΣΙΚΡΑΤΟΥΣ
 ΑΝΔΡΙ. ΤΕΝΝΑΙΩ
 ΚΑΙ. ΑΓΑΘΩ. ΠΟΥ
 . . . ΔΙΟΣ. ΑΔΕΛΦΟΣ
 ΑΥΤΟΥ. ΚΑΙ. ΠΑΣΙ
 ΚΡΑΤΗΣ. ΚΑΙ. ΜΗ
 ΝΟΔΩΡΟΣ. ΤΙΟΙ
 ΑΥΤΟΥ. ΠΕΡΗΝΟΙ
 ΜΗΜΗ. ΤΗ. ΧΑ. . .

ΖΩΤΙΚΟΝ ΒΑΣΣΟΥ
 ΑΝΔΡΑ ΑΓΑΘΟΝ ΤΟΝ
 ΦΤΛΗΣ ΙΑ. ΦΤΛΑΡΧΗΣΑΝ
 ΤΑ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ. ΚΑΙ
 ΑΣΤΥΝΟΜΗΣΑΝΤΑ. Α
 ΓΝΩΣ. Κ. ΕΡΓΟΝ. ΠΟΙΗ
 ΣΑΝΤΑ. ΠΟΛΥΤΕΙΜΗΤΟΝ
 ΕΝ. ΚΟΜΟΚΕΤΙΩ. ΕΚ. ΤΟΝ
 ΙΔΙΩΝ. Κ. ΚΑΘΗΜΕΡΑΝ
 ΠΟΛΛΑ. ΠΑΡΕΧΟΝΤΑ Τ. ΦΤ
 ΛΗ. ΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑ ΕΝ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ. Κ. ΒΟΥΛΗ
 ΦΤΛΗ. ΙΑ. ΝΕΑ. ΟΛΥΜΠΙΑ
 ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ
 ΒΑΣΣΟΥ. ΓΑΙΟΥ. Κ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ
 ΣΕΝΤΑΜΟΥ. ΤΟΥ. ΤΟΠΟΥ
 ΔΟΘΕΝΤΟΣ. ΥΠΟ. ΤΗΣ
 ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ. ΒΟΥΛΗΣ.

IMP. CAESARI. M.
 AVRELLIO
 ANTONINO IN
 VICTO AVGVSTO
 PIO. FELICI
 A. ELLYCINVS: V. E
 DEVOTISSIMVS
 NVMINI EIVS.

DIS MAINB.
 L. LVCCIO. L. F. ROM.
 SECVNDO. COMI +
 M. VALERI. ITALI
 LEG. AVG.

L. DIDIO. MARINO. V. E. PROC.
 AVG. N. PROVINC. ARAB. PROC
 GALATIAE. PROC^{us} FAM. GLAD.
 PER. GALLIAS. BRÉT. HISPA
 NIAS. GERMAN. **E**. TRATIAM
 PROC. MINVCIAE. PROC. ALI
 MENTORVM. PER. TRASPADVM
 HISTRIAM. ET LIBVRIAM
 PROC. VECTIGALIOR 7 POPVL
 R 7 QVAE. SVNT. CITRA. PADVM
 PROC. FAM. GLAD. PER ASI
 AM. HY. GALAT. CAPPADOC.
 LICIAM. PAMFYL. CILIC. CI
 PRVM. PONTVM. PAELAG.
 TRIB. CO. I. RE. . . . OR
 MARIANVS. AVG 7 N. LIB 7
 PF. XX
 LIB 7. BI. . . . HYNIAE. PONTI
 PAELAG.
 NVTRITOR. EIVS.

ΑΓΑΘΗ. ΤΥΧΗ.

Φ. ΑΙΛΙΑΝΟΝ. ΙΠΠΕΑ. ΡΩΜΑ
 ΙΩΝ. ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΣΤΗΝ. ΠΡΩ
 ΤΗΝ. ΑΡΧΗΝ. ΑΡΞΑ. ΤΑ. ΚΑΙ
 ΠΟΛΕΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ
 ΚΑΙ Τ. ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ
 ΠΑΡΑ. ΘΕΟΝ. ΑΝΤΩΝΕΙΝ
 ΟΝ. ΚΑΙ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝ
 ΤΑ. ΤΙΟΤ. ΤΟΤΤΕ. ΚΟΙΝΟΥ
 ΤΩΝ ΓΑΛΑΤΩΝ. ΚΑΙ. Σ.:
 ΤΩΝ. ΙΕΡΩΝ. ΑΓΩΝΩΝ. ΤΩΝ
 ΜΕΓΑΛΟΑΣΚΛΗΙΕΙΩΝ
 ΠΥΘΙΩΝ. Κ. ΑΡΧΙΕΡΕΑ
 ΤΟΥ. ΚΟΙΝΟΥ. ΤΩΝ. ΓΑΛΑ
 ΤΩΝ. ΓΑΛΑΤΑΡΧΗΝ. ΣΕ
 ΒΑΣΤΟΦΑΝΤΗΝ
 ΚΤΙΣΤΗΝ. ΤΗΣ. ΜΗΤΡΟ
 ΠΟΛΕΩΣ. ΑΓΚΥΡΑΣ
 ΦΤΛΗ

ΓΑΙΝΟΝ ΙΜΕΑ
 ΡΩΜΑΙΩΝ. Κ. ΒΤΗΝ
 ΤΗΝ. ΥΡ.....ΝΑΡΕΑΝΤΑ
 ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ. ΚΑΙ
 ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ. ΠΑΡΑ
 ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΘΝΩΝ. Κ. ΑΓΩ
 ΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ. ΔΙΣ. ΤΟΤΤΕ
 ΚΟΙΝΟΥ. ΤΟΝ ΓΑΛΑΤΩΝ. Κ.
 ΔΙΣ ΤΩΝ. ΙΕΡΩΝ. ΑΓΩΝΩΝ
 ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ. ΑΣΚΛΗΠΙ
 ΤΙΩΝ. ΙΣΘ. ΠΥΘΙΩΝ. Κ. ΑΡΧΙ
 ΕΡΕΑ. ΤΟΥ. ΚΟΙΝΟΥ. ΤΩΝ. ΓΑΛΑ
 ΓΑΛΑΤΑΡΧΗΝ. ΣΕΒΑΣΤΟΦΑΝ
 ΤΗΝ. Κ. ΚΤΙΣΤΗΝ...ΗΣ ΜΗΤ
 ΡΟΠΟΛΕΩΣ. ΑΝΚΤΡΑΣ. ΦΥΛΗ
 ΕΟΝΕ ΠΑΣΙΠΡ
ΕΡΓΕΤΗΝ. Κ. Π.

V. CN. POMPEIVS. PHILINVS.
 POMPEIÆ. PHILVMENÆ
 FILIÆ
 ET SIBI

D. M.
L. HENNIO. MAR
LEG QVI
VIXIT. ANNIS. LXX
..... MEM
ORIAE. CAVS S.
HENNIVS. TERC.
ET. HENNIVS. AEMIA
NVS. LIB. EIVS.
PATRONO. OPTIMO.

TIB. ΚΛΑΥΔΙΟ
ΦΙΛΟCΤΟΡ
ΓΟΝ. ΝΕΩΤΕ
ΓΟΝ. ΦΥΛΗΣ
ΙΕΡΑΒΟΤΛΑΙΑC
ΚΑΤΑ ΑΝΑΓΟΡΕΤ
ΣΙΝ. ΒΟΥΛΗΣ. ΚΑΙ
ΔΗΜΟΤ. ΤΕΙΜΙ
ΘΕΝΤΑ. ΠΟΛΛΑ
ΚΙΣ. ΕΝ. ΕΚΚΛΗΣ
ΙΑΙΣ. ΑΝΔΡΙΑΣ.

Ε. Κ. Ι. ΑΝΔΡΩΝΕ
ΙΕΡΟΠΟΙΩΝ. ΣΤΡΑ
ΤΗΓΟΝ. ΟΥΡΒΑΝΟΝ. ΠΡΕ
ΣΒΕΤΕΝ. ΛΕΓΙΩΝΟΣ
Α. ΟΥΛΠΙΑΣ. ΝΙΚΗΦΟ
ΡΟΥ. ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ. Ο
ΔΟΥ. ΑΠΠΙΑΣ. ΥΠΑΤΟΥ
ΠΡΕΣΒ. ΑΝΤΙΣΡΑΤΗ
ΓΟΝ. ΣΥΡΙΑΣ. ΠΑΔΑΙ
ΣΤΕΙΝΗΣ. ΤΡΕΒΙΟΣ
ΚΟΚΚΗΙΟΣ. ΑΛΞΑΝ
ΔΡΟΣ. ΤΟΝ. ΕΑΥΤΟΥ. ΕΥ
ΕΡΓΕΤΗΝ.

ΑΥΦΙΔΙΟΝ
 ΟΥΔΙΑΝΟΝ
 ΤΩΝ. ΚΡΑΤ
 ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ
 ΤΩΝ. ΣΕΒΒ
 ΜΑΣΙΜΕΙΝΟΣ

 ΤΟΝ. ΠΑΤΡΩ
 ΝΑ. ΔΙΑ. ΠΑΝΤΑ

 ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΚΙ

Γ. ΙΟΥΔΙΟΝ. Γ.
 ΥΙΟΝ. ΦΑΔΙΑ. ΣΕΟΥ
 ΗΓΟΝ ΓΕΝΟΜΕ
 ΝΟΝ. ΠΡΩΤΟΝ. ΜΕΝ
 ΠΕΝΤΕ Κ- ΔΕΚΑΝ
 ΔΡΩΝ. ΤΩΝ. ΕΚΔΙΚΑ
 ΕΟΝΤΩΝ. ΤΑ. ΠΡΑΓΜΑΤΑ
 ΙΠΠΩ. ΔΗΜΟΣΙΩ. ΤΙ
 ΜΙΘΕΝΤΑ. ΧΙΛΙΑΡΧΟ
 ΛΕΓΙΩΝΟΣ. Δ. ΣΚΥ
 ΘΙΚΗΣ. ΤΑΜΙΑΝ. ΚΑΙ.
 ΔΙΑ. ΤΟΝ, ΔΗΜΑΡΧΟ
 ΚΑΝΔΙΑ. ΤΟΝ. ΙΕΡΕ

ΦΥΛΗ. ΔΙ. ΕΡΜΗΝ. ΤΟΝ. ΕΝ. ΠΑΣΙ
 ΤΡΟΩΝ. Κ-. ΦΙΛΟΤΕΙΜΟΝ. Κ-. Ε
 ΑΥΤΗΣ. ΒΥΕΡΓΕΤΗΝ. Κ-. ΠΛΟ
 ΤΗΣΤΗΝ
 ΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΩΝ. ΑΤΡ. ΑΣΚΛΗ
 ΠΙΑΔΟΥ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. ΑΡΧΙ
 ΔΡΑΓΑΤΟΥ. ΚΑΙ. ΙΟΥΛΙΟΥ. ΑΣ
 ΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
 ΤΟΝ ΕΑΤΤΗΣ
 ΤΙΟΝ. ΕΤΕΙΜΗ
 ΣΕΝ.

ΦΛΑ. ΓΑΥΚΕΡΩ. ΠΑΤΡΙ
 ΚΑΙ. ΜΗΤΡΙ. ΙΘΑΚΗ. Φ
 ΚΑΙ. ΦΛΑ. ΗΛΙΟΔΩΡΩ
 ΤΩΙ. ΚΑΙ. ΣΑΡΜΩ. ΑΔΕΛ
 ΦΩΙ. ΤΟΝ. ΒΩΜΟΝ. ΚΑΙ. ΤΟΝ
 ΤΟΠΟΝ. ΕΚ. ΤΩΝ. ΙΔΙΩΝ
 ΦΛΑ. ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ
 ΚΑΙ. ΕΝ. ΤΩ. ΚΑΙ. ΤΟΙ
 ΧΑΡΙΝ.

Μ. ΑΥΡ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ. ΓΑΥΚΤ
 ΤΑΤΟΝ
 Μ. ΑΥΡ. ΣΤΑΤΩΡΙΑΝΟΣ. ΤΟΝ
 ΑΔΕΛΦΙΔΟΥΝ.

Η. ΒΟΥΛΗ. ΚΑΙ. Ο. ΔΗΜΟΣ
 ΣΕΒΑΣΤΗΝΩΝ
 ΤΕΚΤΟΣΑΓΩΝ
 ΕΤΙΜΙΣΕΝ. Μ
 ΚΟΚΚΗΙΟΝ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ. ΤΟΝ
 ΕΑΥΤΩΝ. ΠΟΛΙΤΗΝ
 ΑΝΔΡΑ ΣΕΜΝΟΝ. ΚΑΙ. ΤΗ
 ΤΩΝ. ΗΘΩΝ. ΚΟΣΜΙΟΤΗΤΙ
 ΔΟΚΙΜΩΤΑ
 ΤΟΝ.

ΑΓΑΘΗ. ΤΥΧΗ.

ΑΥΦΙΔΙΟΝ
 ΙΟΥΔΙΑΝΟΝ
 ΤΟΝ. ΚΡΑΤ. ΕΠΙΤΡΟ
 ΠΟΝ. ΤΩΝ. ΣΕΒΒ
 ΤΟΝ. ΕΝ. ΠΑΣΙ. ΑΓΝΟΝ
 Κ. ΔΙΚΑΙΟΝ. Κ. ΠΑΣΗ
 ΑΡΕΤΗ. ΚΕΚΟΣΜΗ
 ΜΕΝΟΝ

ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ. ΣΕΒΒ
 ΑΠΕΔΕΥΘ. ΤΑΒΟΥ
 ΛΑΡΙΟΣ. ΤΟΝ. ΕΑΥΤΟΥ
 ΠΑ. ΡΟΝΑ. Κ. ΕΝ. ΠΑΣΙΝ
 ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

ΤΥΜΒΟΝ
 ΚΑΙ. ΒΩΜΟΝ
 ΜΕΛΕΑΓΡΩ
 ΕΝΘΑΔΕ. ΤΕΞΑΝ
 ΚΥΡΙΑ. ΚΕΙΜΑΙ
 ΤΟΤΔΕ. ΠΑΡΟΣ
 ΠΡΟΓΗΓΩΣΑ. ΣΤΝΕΤ
 ΝΟΣ. ΤΙΟΙ. ΔΗΜΑΓΝΟΣ
 ΚΛΕΟΝΕΙΚΟΣ. ΓΑΥΚΥ
 ΤΑΤΩ. ΓΕΝ. ΤΗ. ΜΝ.
 ΜΟΣΥΝΟΙΟ. ΧΑΡΙΝ.

ΣΕΚΟΥΝ.

ΣΕΚΟΤΝΔΟΥ ΕΠΙΜΕ
ΛΟΤΜΕΝΩΝ.
ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΔΙΣ. ΦΥΛΑΡΧΗΣ. ΦΥΛΗΣ. Ν
ΑΤΗ. ΑΣΤΥΝΟΜΗΣΑΣ. ΙΡΑ
ΣΑΜΕΝΟΣ. ΤΗ. ΠΑΤΡΙΔΙ. ΒΟΛ
.....
ΑΕ. . . . ΤΟΝ. ΠΡΟΓΟΝΗΚΟΝ
ΒΩΜΟΝ. ΕΣΚΕΤΑΣΕΝ
ΧΑΙΡΕ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

ΚΑ. ΑΙΜΙΛΙΟΝ
ΦΙΛΩΝΙΔΗΝ
ΤΟΥ. ΓΑΛΑΤΑΡ
... ΟΥ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ
ΣΤΑΤΟΡΙΑΝΟΥ
ΤΙΟΝ. Η. ΠΑΤΡΙΣ
ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ
ΥΠΟΜΝΗΜ. ...
ΠΑΣΗΣ. ΤΗΣ
ΠΕΡΙ. ΤΟΝ. ΒΙ
ΟΝ. Α. ... ΤΗΣ.

ΑΓΛΩΗ. ΤΤΧΗΙ.
Η. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
... ΙΟΥΛΙΟΝ
ΣΑΤΟΡΝΕΙΝΟΝ
ΤΟΝ. ΗΓΕΜΟΝΑ

Εν τῇ πολιτείᾳ ΒΑΡΝΗ ἐν πύ-
ρῳ Μηροπολεως.

Εδοξε τῇ βελῇ ἔ τῷ δήμῳ. Κραποθέ-
νης Ζωίλος εἶπεν. Επεὶ δὲ Ἡρμεῖον Ἀσκλη-
ποδώρεσ Ανποχθὺς διατρέβων πῶδ' βασιλεῖ
Σκυθῶν γκαίῖτα ἔνθεν κ' πρὸ θυμοι ἐαυτὸν
τῷ δήμῳ διατελεῖ. . . . καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐνθυ-
χάινουσιν αὐτῷ τῶν πολιτῶν συμπρέστα)
παροδῆς ἔθεν Ἰππιδέπων ἐν πᾶσι τοῖς ἀξι-
μύμοις, δεδόχθαι τῇ βελῇ ἔ τῷ δήμῳ δε-
δόχθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις παροξύνειαν, πολι-
τείαν, παροδρείαν, ἀτέλειαν χρημάτων παν-
των, ὧν ἀκείσάγωσι καὶ ἰξάγῶσι Ἰππικλήσφ.
ἔ ἐγείων ἐγκτεσι καὶ δίκας παροδίκας. καὶ
εἰσπλεν ἔ ἐκπλεν καὶ πολέμε καὶ εἰρήνης
ἀσπλὲ καὶ ἀσπονδεῖ εἶναι ὅ αὐτοῖς ἔφοδον
Ἰππικλὸς βελλὺς κ' τὸν δῆμον πρῶτοις μὲν
τὰ ἱερεῖα. τὸν ὃ ἱεροποιὸν ἀναγράψαι τὸ
ψήφισμα τῶν εἰς τελαμώνια, καὶ θῆναι
εἰς τὸ ἱερόν.

Εν τῷ

Εν τῇ ἀγίῳ Γρηγορίῳ τῷ Νικουηδείᾳ,
ἐν δ' ἑξαμυρίῃ τῇ φρίατῳ.

ΝΙΚΩΝ. ΚΑΙ. ΧΑΡΙΣ. ΝΙΚΩΝΙ. ΤΩ. ΤΙΩ
ΖΗCΑΝΤΙ. ΕΤΕΑ. Γ. ΜΗΝΑΣ. ΙΑ. ΧΑΙΡΕΤΕ.

Εν τῇ ἐπισκοπῇ Κίτῳ.

Κάσιον Σέκκινδον Αβία Μαξίμα τῇ
ἐαυτῆς ἀνδρα Νεώχαριν.

Εν τῇ ἐπαρχίᾳ τῇ Πέτρᾳ πλησίον τῇ Θεσσαλονίκῃ ἐν
χώρᾳ Κενταυρίῳ πᾶσα καλὴ μὲν, ὅπως ἐγγύς
πόλις Παυρίστον.

Επαφροδίτη Ζωσίμῃ τῇ ἰδίᾳ συμβίῳ
μνείας χάριν τῇ γλυκερίᾳ.

ἐκεῖ.

Μοῖρα καὶ λήθῃ με κατήγαγον εἰς Αἴδαο
Οὐπω θυμὸς δαλάει καὶ πασάνδρος ὥρης
Γασάμενοι. ἀδελφὴ δ' ἔλιπον φάος ἡγίοιο.

ἐκεῖ.

Εὐτυχὴς Σερατονίκη τῇ συμβίῳ ἑ-
ξία μνείας χάριν. ἔτις ΖC.

ἐκεῖ.

Τιτία Φλαυία Επφάνεια Αὐρηλίῳ
Ολυμπιονίκῳ καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἐκ τῶν
ἐκείνων, μνείας χάριν.

Εν τῇ ἐκκλησίᾳ τῷ ᾠδῶσκαδῷ.

Ολπιῶν Επίκτητος Εὐτυχιανῇ τῇ γλυ-
κυτάτῃ συμβίῳ μνήμης χάριν. εὐτυχεῖς.
χαίρεις.

Αὐρηλία Αρτεμιδώρᾳ ζῶσα τὸν ὃ τά-
φον τεύξεν ἐκ κοινῶν καμάτων αὐτῇ ἔφι-
λίῳ θυδρεῖ τυμομα Δημητρίῳ, ζῆσα τέσ-
σαρα ἔννεα μῆνας. Κεῖσαι ἐν κοινῇ τά-
φῳ ἄξιῳ ᾧς ἐχρὺς θφίας.

Εἰ ὃ κληρονόμῳ ὁ ἐμὸς ᾠδᾶπέμψη
τὶ τέπιν, δῶστέ τῷ ταμείῳ περσίμυ * ψ ν.

Εξ Ἀσπεδῶς Εὐρένῳ Διονυσᾷ Διονυθ-
δώρῳ τῷ τέκνῳ μνείας χάριν.

Εὐως Λογίνα τῇ γλυκυτάτῃ συμβίῳ
καὶ Πολυχάρμῳ Μνείας χάριν.

Οὐλπῶν Αγαθόμορος χερσὶ τῇ συμ-
βίῳ χερσὸν βίον βραχυὸν ἰδῶσα ἐνθάδε
κοσμεῖμαι λίθῳ μνείας χάριν.

LECTORI

LECTORI BENEVOLO.

ABSOLUTA tandem hac Inscriptio-
 num farragine, visum est Epistolas
 quasdam ad iter meum pertinentes huc adicere,
 cum ob stili elegantiam, tum ut libellus, qui alio-
 qui breuiusculus videretur, paulo maiusculus
 esset. Et si autem Epistola illa Meletij ad Pa-
 trem meum Consolatoria secundo iam typis excusa
 prodit: tamen cum exemplaria nulla amplius ex-
 stent, & facile inter schedas seorsum ita edita
 perire possit, facturum me operapretium putaui,
 si & illi Epistola, (FRANCISCO inui-
 diâ rumpantur ut ilia COSTRO) in hoc li-
 bello locum darem. Antequam vero illam cum
 reliquis exhibeam, ipsius Meletij vitam, prout
 in Epistola mei Itineris Gracè legitur, hoc loco
 Latine lectitandam proponere volui; quæ sic
 habet.

MELE-

MELETIVS cognomento Pegas vſ-
 que in hodiernum diem Patriarcha
 Alexandrinus, ex Cretâ antiquâ illâ &
 centum vrbibus inclytâ originem du-
 cens, præclaris parentibus, & qui vir-
 tutis inter ciues primas obtinebant,
 prognatus eſt. Ab ineunte ætate viris
 ſapientibus in diſciplinam traditus,
 cùm virtutibus ſcateret, nullo præeunte
 magiſtro ſuam vitam excoluit. Cùm
 adhuc puer eſſet, ingenio ſimpliciore,
 attamen naturâ erat induſtrius, & ad
 docendum, negotiaque ciuilia volun-
 tariè ferebatur. Nam vacationis tem-
 pore orationes meditabatur & compo-
 nebat, quæ præter doctrinam diuinum
 etiam ingenium oſtendebant. Fortunæ
 verò inuidiâ puer in tanta ignis, aqua-
 rum, præcipitiorum incidit pericula, vt
 ſæpe parū abſuerit quin interiret. Cùm
 autem puerilibus diſciplinis ſatis im-
 butus eſſe videretur, Italiam petiit, in-
 bique Patauij commoratus, cùm artes
 omnes cum vtrâque linguâ percepiffet,
 vehementer

vehementius ad maiora capeffenda
 excitatus est. Ausus vero generis sui
 nobilitatem, splendorem, diuitias va-
 rias, affinitatem, amicos, domesticos,
 omniaque quæ homines in deliciis
 habent, contemnere, vitam solita-
 riam amplexus est. Cùm autem exi-
 guum in habitu monastico tempus
 exegisset, multa, vt hominibus Græ-
 cis probè cognitum est, cum laude ef-
 fecit. Sed verò non tam à Senioribus,
 quam Sancto illo Alexandriæ Patriar-
 cha * Siluestro coactus, ad dignitatem
 Sacerdotalem euectus est. Antequam
 autem Sacerdos designaretur, lumen
 quoddam super illum splendens à re-
 liquis visum est, quod virum Sacer-
 dotali munere non indignum esse te-
 stabatur. Longum esset commemora-
 re, quot, cùm iam electus esset, virtu-
 tibus & exemplis in vitâ suâ enitue-
 rit, quot labores exantlauerit, quibus
 & nunc non minus, Euangelium in
 mediâ Ægypto Arabicè prædicans, oc-
 cupatur.

* non Ga-
 briels; vs
 imposse-
 res Elku-
 pti per-
 suasione
 Papa, &
 Casari
 Baronia.

cupatur. Elegit itaque cum Deus Pastorem minime fucatum. Cùm autem Beatus Siluester obdormiuiſſet, Sanctæ Alexandrinorum Eccleſiæ, omni populo cogente, præfectus eſt: & in hodiernum uſque diem, boni Paſtoris munere fungens, illam Eccleſiam gubernat. Eius vero iuſſis & placitis (abſit dicto inuidia, nam verum eſt) non ſolùm Ægyptus, ſed & Thracia,, imò vniuerſa etiam Græcia obedientiam præſtare parata eſt. Ne autem quibuſdam colores mendaces ſectari, & abſolutam huius viri effigiem exhibere velle videar, cùm & alibi exactius de eo ſcriptum ſit, finem huic narrationi impono. Pluriſimos ipſe libros conſcripſit: verùm nihil in lucem edidit, exceptis doctiſſimâ contra Iudæos Græcâ pariter & Rutenicâ diſputatione; & hoc Dialogo, quem ad ſtudioſorum vtilitatem conſcripſit; maxime vero eorum, qui in locis & urbibus commorantur; quæ præcipuè variis & pernicioſis opinionibus infeſtan-

infestantur, à quibus nos, qui sanctæ,
 Catholicæ & Apostolicæ Orientalis Ec-
 clesiæ iussa, placitaque sectamur, Iesus
 Christus liberet & custodiat, cui vna
 cum Patre æterno & spiritu viuifican-
 te gloria & potentia sæculis infinitis,
 amen.

MELE-

M E L E T I V S

Dei misericordia

P A P A A C P A T R I A R C H A

*Alexandrinus &c. Constantinopoleôs Præ-
ses; Ioanni Douſæ Nordouici, viro eruditif-
ſimo, mediocritatis noſtræ filio dilecto gra-
tiam, miſericordiam ac pacem à Domino Deo,
Saluatoreſque noſtro Ieſu Chriſto.*

H A B E N T nonnihil conſolatio-
nis humanarum rerum calamita-
tes; quum enim ad has nos detruserit
terreni elatio parentis; illam noſtros
miſcratus labores cœleſtis elargitur
Pater: atque hæc quidem harmonia
è grauib; acutiſque concinnata, fit
piis auribus modulamen quoddam
ſalutare: dum perpendunt grauita-
tem malorum pœnam eſſe aut παιδείαν
noſtrorum, id eſt humanorum, meri-
torum, decentiſſimam: quicquid au-
tem leue, id eſt lætum eſt, Diuinæ eſſe
gratiæ monumentum, abyſſo ab imo
perditio-

perditionis, atque è faucibus Orci ad
 sese pios animos retrahentis. Sic la-
 psam, sic labilem, sic oportuit huma-
 nam naturam erudiri: non modo ut ag-
 nosceret quid sibi, quid Diuinæ gratiæ
 deberet, sed etiam uti disceret non sibi,
 neque rebus his caducis inhiantium,
 sed spem, fidemque omnem, seseque
 totam in celestis fauoris reclinandam
 sinus optatissimos, cui omnibus in re-
 bus censet Paulus gratias agendas. ni-
 hilo enim minus per acerbiores, quam
 per latiores rerum euentus nos sibi al-
 licit summus ille Pater hominum, re-
 rumque conditor, tametsi illas alic-
 nâ culpâ conuictas, suâ prouidentiâ
 ad meliores vsus conuertat: has, ipse
 pariat tum futurarum *ἐπαγγελιών* præco-
 nia, tum præsentium qualiacunque so-
 latia malorum. Sed hæc tuâne inter-
 sint, an aliena sint penitus à tuo de filij
 optimi obitu dolore, ipse (quâ prædi-
 tus es prudentiâ) iudicabis: nobis qui-
 dem omni ex parte quam apprimè con-
 H ueniunt:

ueniunt : Quippe qui quùm in hac
 versetur tessera humanæ conditionis,
 maioremque , atque fortassis potio-
 rem vitæ partem traduxerimus, tan-
 demque sedes illas ecclesiarum quæ
 per orbem terrarum maximæ , atque
 supremæ sunt, Dei Optim. Maxim.
 misericordiâ concreditas nobis, quàm
 maximâ animi sollicitudine , magnis
 laboribus , ingenti periculorum æstu ,
 in hac locorum sentinâ , in hac collu-
 uie temporum , ad hanc vsque diem
 magna omnium admiratione (præ-
 terquàm nostra) administrauerimus,
 dum his tempestatum tricymis penè
 soli conflictamur semiobrupti, fit ta-
 men vt nonnunquam peregrinorum
 hominum colloquiis animus , curis
 æstuans , laboribus confectus (corpo-
 ris prætereo valetudinem aduersam
 quæ animos infestat) fit tamen vt pe-
 regrinorum hominum colloquiis non-
 nullâ ex parte refocilletur : nec me
 deterret à quorumuis hominum præ-
 fertim

sertim Christianorum colloquiis, aut
 etiam literis, diuersitas religionis. aut
 enim sequestratis quæstionum, curio-
 sarum præsertim, ambagibus, per
 charitatis spatia vagamur, aut de his
 etiam de quibus dissentimus, non sine
 charitate differimus. Horum omnium
 testem atque participem esse voluit
 Deus Optim. Maxim. Georgium filium
 tuum, cuius nobis aduentus consola-
 tionem attulit non vulgarem; est enim
 iuuenis generosæ indolis, nihiloque à
 Patre te, viro & ingenio & eruditione
 pereleganti, degeneris, adde mores can-
 didos, progressusque in literarum sta-
 dio non contemnendos; is secum attu-
 lerat literas eruditissimi hominis Simo-
 nis Simonidis, quibus iuuenem com-
 mendabat: erant hæc altera consolatio-
 nis mihi pars: his omnibus accedebat
 autoritas grauissima Illustrissimi Ora-
 toris Angli: Eduardum dico, humani-
 tate, eruditione, rerum experienciâ po-
 liticarum verè illustrissimum, filium

nostræ mediocritatis multis nominibus
dilectissimum, per quē in apud nos iu-
uenis commendabatur: ut cū ad has
oras non inertī animi studio peragran-
das accesserit; darem operam ut aliquid
dignum laboribus suis; dignum Patre,
dignum Patriâ nancisceretur. Has ob
res opellam nostram optimè merito iu-
ueni polliciti sumus, atque eò quidem
libentiùs quòd videbamus vrbes homi-
num atque mores (id quod de pruden-
ti viro cecinit ille) non inanis gloriæ
studio perspiciendas aggressum iuue-
nem, sed ad prudentiam comparan-
dam. Quam ad rem si quid illi nostra
contulit opera, nescio: hoc vnum scio
quod iuuenem amauimus, semperque
libentissimè sumus alloquuti neque
impedimento nobis fuit, aut homi-
num, aut rerum nonnunquam ingens
prægrauisq̃ue conglomeratio: quin illi,
& accedere, & assidere, & sciscitari, &
consequi quicquid petierit, quam facil-
limè licuerit, tandemque cū ad te re-
verti

verti cogeretur accitus, remque nobis,
qua solebat fiducia, veluti ad Patrem re-
ferret; literasque tuas penè lacrymis
madidas ostenderet (quùm etiam tuo-
rum poematum copiam fecit non ine-
legantium) peteretque vt aliquid reli-
quiarum impartiremur; ne iuuenè or-
natissimum ad ornatissimum patrem
ἀγέραςor pateremur reuerti; dono dedi-
mus id quod efflagitauit opus perele-
gans Actuarij, medicis in rebus non
postremum obtinentis locum. Quod
ego opus magno consequutus orbi
communicare destinâram: lætorque
hanc nostri summam desiderij & vobis
futuram ornamento, & amoris nostri
argumentum, & ad vtilitatem studio-
rum prodituram: Quod vt quàm
emendatissimum prodeat cupimus, præ-
stantissimi medici, atque eloquentissi-
mi opus. Reliquum est vt hæc vós amo-
ris pignora rependatis aliquibus identi-
dem amoris pignoribus; non gemmis,
non auro, perditorum hominum deli-

ciis. sed libris, quos typis apud vos multo atque laudabili tœnore pepererit Christiana charitas, cuius fructibus ij maximè carent, qui sese Aristarchos Censoresque terrarum orbis haberi contendunt: indeque Magisterium suum auspicantur, in hocque intendunt, in hoc se exercent ut in homines fratres minimè fraternis animis insultet: quumque calamitates hominum hominibus soleant ac debeant nonnihil incutere miserationis, illi contra de miseriis hominum triumphant.

O cacas hominum mentes, ò pectora caca!

Filius Dei sese ipsum sua illa maiestate exinaniuit dum saluti consulere hominum contendit: nos nescio quæ imperia extruimus in perniciem, & cum perniciæ hominum; & haberi volumus pro Christo, illo cuius studiis nostra studia *dis dia πασών* dissonare deprehenduntur. Quod si in causas inquiras huiusce in nos, nescio quid aliud dicam quam id quod res est, odij, in nos Græcos dico,

eos dico, id est, Orientalis Ecclesiæ
 alumnos, quod veterum Patrum do-
 gmata, traditiones, iussa, placita, decreta
 sectamur, nihil inuenies aliud quàm id
 ipsum, quod Patrum incontaminata
 dogmata, traditionesque obseruantes
 nullis nullorum hominum nouitatibus
καινοτομίαις falsis, fallacibusque doctrinis
 abduci patimur ab iis decretis quæ se-
 ptem tota Concilia vniuersalia (vt Pro-
 uincialia præteream) sanxerunt. Sym-
 bolum quod à primo Niceno concilio
 confectum secunda compleuit Syno-
 dos, accuratissime spiritus sancti expli-
 cato articulo, inuiolatum conserua-
 mus. Athanasio falsò adscriptum sym-
 bolum, cum appendice illa Romano-
 rum Pontificum adulteratum, luce lu-
 cidius contestamur. Romanum Pon-
 tificem, Romanum agnoscimus Ponti-
 ficem. Christum vnum vniuersalis Ec-
 clesiæ vniuersale caput cum Paulo præ-
 dicamus. eundem esse lapidem illum
 angularem *σπονίτην*, in quo construendam

esse Ecclesiam ipse dixit, ipsum ex ipsius
 verbis agnoscimus. *Ἐπὶ τῷ Πέτρῳ*, namque
 ait, *ἢ πέτρον* (id est *πέτρα* Paulus dicit *ἡ οὐρανός*)
 neque enim in te Petro, sed in me
 (vt vigilantissimè diligentissimus notat
 Augustinus) ædificabo dicit Ecclesiam
 meam. Hæc quùm ita credamus, nescio
 quamobrem audeant nonnulli (id quod
 satis impiè fecit Sanderus) Ecclesiã Ori-
 entalem cum Diaboli ecclesia (ò scelus
 infandum!) coniugare. Ita sunt animis
 parum Chistianis quæcunque non faci-
 unt ad palatum, quæcunque non arri-
 dent, impia, ab sinuque Dei eiicienda,
 ab Ecclesia proscribenda, ferro flam-
 misque profliganda. Sed de hisce rebus
 satis sit, ne etiam literæ quas ad amicos
 scribimus aliquo officio exhilarandos,
 ac dulcorandos, recordatione nostra-
 rum ærumnarum aliqua ex parte con-
 turbent. Deus Opt. Max. tandem ali-
 quando extinguat malarum cupidita-
 tum ab animis hominum hæc incen-
 dia; dissidiorumque Ecclesiæ tenebras
 dissipet.

disiciat: nosque omnes nobis ipsis cre-
ptos afflatu Diuini spiritus sibi arctissi-
mè coniungat. nec diutius patiatur dis-
sidere homines, ad quos cùm inter se
mutuò, tum sibi pariter vniendos fili-
um suum è cælorum maiestate, ad ter-
rarum infimas oras descendere voluit.
Optimè valeas. Constantinopoli x.
Kalend. Nouemb^r anno mundi 7mo
2mo.vi^{to}. Salutis M. D. xcvii.

Meletius Patriarcha.

H 5

MEAE-

esse Ecclesiam ipse dixit, ipsum ex ipsius
 verbis agnoscimus. & ἐπὶ τούτῳ, namque
 ait, ἢ πέτρα (id est πέτρα Paulus dicit ἢ ὁ χριστός)
 neque enim in te Petro, sed in me
 (ut vigilantissimè diligentissimus notat
 Augustinus) ædificabo dicit Ecclesiam
 meam. Hæc quùm ita credamus, nescio
 quamobrem audeant nonnulli (id quod
 satis impiè fecit Sanderus) Ecclesiã Ori-
 entalem cum Diaboli ecclesia (ò scelus
 infandum.) coniugare. Ita sunt animis
 parum Chistianis quæcunque non faci-
 unt ad palatum, quæcunque non arri-
 dent, impia, ab sinuque Dei eiicienda,
 ab Ecclesia proscribenda, ferro flam-
 misque profliganda. Sed de hisce rebus
 satis sit, ne etiam literæ quas ad amicos
 scribimus aliquo officio exhilarandos,
 ac dulcorandos, recordatione nostra-
 rum ærumnarum aliqua ex parte con-
 turbent. Deus Opt. Max. tandem ali-
 quândo extinguat malarum cupidita-
 tum ab animis hominum hæc incen-
 dia, dissidiorumque Ecclesiæ tenebras
 dissipet.

disiciat: nosque omnes nobis ipsis ere-
ptos afflatu Diuini spiritus sibi arctissi-
mè coniungat. nec diutius patiatur dis-
sidere homines, ad quos cùm inter se
mutuò, tum sibi pariter vniendos fili-
um suum è cælorum maiestate, ad ter-
rarum infimas oras descendere voluit.
Optimè valeas. Constantinopoli x.
Kalend. Nouemb^r anno mundi 7mo
2mo.vi^{to}. Salutis M. D. xcvii.

Meletius Patriarcha.

H 5

MEAE-

Μ Ε Λ Ε Τ Ι Ο Σ

ἐλέω Θεοῦ

ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
 τῆ μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας,
 Κελτῆς τε τῆ οἰκουμένης, ἔπιτηρητῆς
 Κωνσταντίνης πόλεως,

Γεωργίῳ Δεζῇ Νορθοβίκῳ πατρὶς Ιωάννῃ, υἱῷ ἐν Κυρίῳ
 ἀγαπητῷ, χάριν, ἐλεος καὶ εὐμένειαν τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου
 καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Παρέχομεν σοὶ τῇ φιλοκαγαθίᾳ
 (Γεώργιε τέκνον) τὰ Ἀκλικαρίᾳ παρθυ-
 μότερην ἢ πρὸς ἐζήτεις. εἴγε θερμότερας
 δεῖται παραιρέσεως τὸ δίδόναι, ἢ τὸ λαβεῖν.
 ἐφ' ᾧ καὶ μακαριώτερον τέτραταίς θείαις
 ἐκείνῳ κέκεται γράφαις. ἀλλά σοι ἔτι τῷδε
 μεταχεῖν ἐξέσαι εἰς κλέους τῆ μετὰδόσεως,
 εἴγε σπουδαίης κοινῶσαι τὴν βίβλον τοῖς
 χερίζουσι, χρώμενοι πάντων τύπων ταῖς διερ-
 γαίαις, ὀργάνῳ τῆ διαδόσεως. ἔτι ἡμεῖς γὰρ αὐ-
 τῷ

τὰς αὖθις διδόντας ὑπογραμμὸν ἐρησά-
 μιν Θ, παρ' ὧν ἔλαβες ραδίως, ὁ μετα-
 δῆναι διωηθείσῃ πλουσίως. ἐκείνο δὴπου
 μὴ ἀγνοῶν, ὥς ἐπὶ τοῖς φθάσασιν δύγνω-
 μοσιῶν, μελλουσὼν γίνεται ἀρεκάτα-
 σκευή τις δὲ ἐργεσιῶν. γρήσῃ ἐν τοῖς λήψεως
 ὑπὸ τῆς ἡτῆς ληφθέντων μετὰ δόσις. ὁ-
 φορὸν Γεώργιε γίνου γεώργιον. ὥς ἐκ τῶν
 Θεοῦ ἐυλογίας (κτὶ Παύλον) μετὰ λάβης.
 εἰς χάρις κτὶ Θ.

Εν Κωνσταντίνῃ πόλει πυκνεψιδῶν Θ
 λά. εἰς ζρζ εἰς κοσμογυίας.

Μελέη Θ Πατριάρχης.

MELE-

M E L E T I V S

Dei misericordia.

P A P A A C P A T R I A R C H A
 magnæ ciuitatis Alexandria, Iu-
 dexque terrarum orbis, Constan-
 tinopoleôs Præses,

*Georgio Douſæ Ioannis Nordouici, filio in Do-
 mino dilecto, gratiam, misericordiam ac pacem
 à Domino Deo, Salvatoreque nostro Ieſu
 Chriſto.*

EX H I B E M V S tuæ humanitati
 (Georgi fili) Actuarij opéra, prom-
 tiore animo, quam volebas; gnari ma-
 gis dandis, quam accipiendis beneficiis
 amicitias parari oportere: quod & Sacræ
 literæ nobis instillant. Sed & tibi hu-
 ius laudis licebit esse participi, si editi-
 onis organo, beneficio videlicet typo-
 rum vsus, publici iuris facere librum
 studueris, & me datorem tibi proposue-
 ris, à quo facillime obtinuisti, quod cum
 fœnore

fœnore aliis tradere poteris. illud vide-
 licet non ignorans, gratitudinem animi
 præcedentem, futurorum beneficiorum
 præparationem existere. Acceptorum
 itaque communicatio, occasionem tibi
 aliàs plura accipiendi præbebit. Ferti-
 lis Georgi sit tua agricolatio, vt & bene-
 dictionis Diuinæ (secundùm Paulum)
 particeps fias, cuius gratiam tibi precor.
 Constantinopoli, Pr. Cal. Nouembr.
 anno mundi 7.mo. 2.mo VI.^{to}

Meletius Patriarcha.

Exemplum

Exemplum Epistolæ (cuius in literis
Patriarchæ expressa mentio) ad
eundem Georgium à Patre trans-
missæ, cum hac inscriptione:

Optimæ spei iuveni GEORGIO DOVSAE, *filio*
unicè dilecto, Constantinopolim;

IANVS DOVSA Pater
GEORGIO FILIO S. dico:

TANTI penè fuit Scythicas calcare pruinas,
Sarmaticas tanti sub Ioue ferre niues:
Fraterni Ut luctus ageres & fulminis expers,
Quo mea penè solo corruit iëta domus.
Me miserum! fuit ille mihi, mea gaudia, IANVS;
Sospite quo nobis vivere dulce fuit.
Nunc desiderium, cui par nequeo esse, relictum
Est mihi: funestum cætera marmor habet.
Nempe iacet nostræ fulcimen grande senectæ.
Heu! cur non eadem nos quoque terra tegit?

Hæc in maximo meo ac parentis tuæ,
insolabiliter se afflictae mærore ac
luctu, profudi verius quàm scripsi. Eò
dico,

dico, ne mireris, quod scribendi officio
vsque adhuc defuerim : teq. tam feralis
nuntij tanto tempore experte in habue-
rim. Obiit quidē ille xij. Kal. Ian. maxi-
mā nobis omnibus frustratione iniectā
cū morbū suū sedulò dissimularet ;

Spem vultu simulans, intestinumque dolorem

Alto corde premens.

Et ille quidem conscientia suā beatus, ac
meliore sui parte Olympi sedibus rece-
ptus ; nos miseri, quibus, extincto illo
vita inuisa atque acerba. Reliqui vos
estis, hoc est, octo etiamnum mihi libe-
ri sospites ac superstites, in quibus tu fa-
miliam ducis, utpote iam natu maxi-
mus. Proinde quam personam tibi fati,
an fortunæ necessitas imposuerit, vides.
quam pro dignitate aliquando sustine-
re ut possis, id verò mihi in votis est pri-
mum. Cuius equidem rei iam antea
certiorem facturū te fueram, si modo
de loco mihi, ubi id tēporis statua ha-
bebas, compertum aliquid vel explora-
tum habuissem. Fecisti tu quidem se-
dulò,

dulò vt nos de instituto tuo ac totâ itineris ratione certiores redderes ; primum per literas interpretes, quas anno superiore, v. i. videlicet Augusti, Cracouiâ ad me dederas, eodem exemplo ternas, accuratissimè scriptas, ac diuersis itineribus missas directasque, quas omnes pariter diuersis temporibus accepi. Cæterùm cùm earumdem lectio incertum planè me reddidisset, vbinam locorum aut gentium literæ te meæ reperaturæ essent, superuacuo scribendi labori supersedendum mihi existimaui. Nunc cùm ex postremis tuis XIII. Decembr. Leopoli ad nos datis intellexerim, quæ remelignes peregrinationis tuæ cursum hætenus interruperint, ac Legati Polonici discessum remoratae fuerint, diutius mihi mussitandum non putauit. Itaque habe scias, magnam me leuamenti partem eius doloris, quem ex fratris tui obitu maximum inehercule ac grauissimum conceperam, ex literarum tuarum lectione consequutum. in quibus illud

bus illud longe acceptissimum de Interpretis illius Polonici, natione Armenij, doctrinâ ac virtutibus quod scribis. Nescis, mi fili, quantâ cum animi voluptate illam Epistolæ tuæ particulam legendo ruminauerim, vbi non modo tanti viri fauentiam vltro tibi oblatam gloriaris ac prædicas: verum etiam incomparabilis viri SIMONIS SIMONIDIS beneuolentiæ fores dâmprius patefactas aditum tibi porro ad doctissimi illius ac disertissimi Interpretis amicitiam concinnasse. Maecte istâ industriæ indole; Maecte tantorum virorum fauentiâ. quam quidem ego pluris æstimo,

Quam si meliquidus Fortuna riuus inauret.
Et verò vtrumque meis literis audacter compellaturus fueram, si per negotia Reip. licuisset, ac gratias vtriusque nostrum nomine acturus. Merito utique ac lubens. Nunc cessator esse cogor, ac commodiori tempore hoc scribendi officium reseruare. præsertim ad SIMONEM

NEM SIMONIDEM, quem virum ego
iampridem ex scriptis editis Ælinopæ-
ane puta, atque Odis Pindaricis, tum
Ioëlis Paraphrasi illâ Poëticâ multo
quæsitissimâ, procul dissitus licet, & ve-
neratus sum & admiratus. O eximium
illum & mei stomachi Vatem. Vtrique
proinde me tuâ operâ de meliore notâ
commendari, simul apud illustrem Re-
gistæ Polonici Legatum, Castellanum
dico Halicensem, me insinuari, atque
adeo in gratiam poni curæ habeas ve-
lim. à quo missionem cum bonâ eius
gratiâ primo quoque tempore ut impe-
tres, tuum porro fuerit adniti, quo ante
brumam scilicet, vel (si fieri possit)
etiam temporius in patriam remigrare,
ac post tam longinquæ peregrinationis
tædia horsum ad nos, hoc est, parentes
tuos ac fratres voforiam capere possis,
iure postliminii. De pecuniâ enim uti
petuisti, tibi in tempore curandâ, ad
Ioannem Klinchamer accuratè scripsi,
ne quid sit quod reuersioni ad nos tuæ

moram aliquam obiectare possit. Venies utique omnibus tuis nimium desideratus; ac Beneuentanus fies ex Batauo. Vale ac veni. Raptim Hagâ Comitum. XIII. Kal. April. stilo nouo.

Epistolæ binæ Simonis Simonidis
ad eundem Georgium Leopoli
Constantinopolim missæ.

*Doctissimo atque Ornatissimo Iuueni Georgio
Douse Domino & amico obseruandissimo.*

Nobilissime iuuenis.

Post tuum à nobis discessum, pro multo nostro amore; sollicitum me fuisse existimare debes, quomodo iter hoc tibi cesserit, ecquid incolumis petita loca attigeris, valuerisne usque; & cætera eiusmodi, quæ amici pro amicis absentibus timere solent. Tum illud veniebat in mentem, domi meæ te non tam ampliter habitum, prout familiæ

tuæ dignitas requirebat. Verum tu te-
nuitate nostræ veniam dabis, & ex ani-
mo potius rem æstimabis, non ani-
mum ex re. Fortunulæ meæ si hoc etiam
scire voles, apud Heroem meum non
pessimè collocantur. Spero me hone-
stissimi otij luculentam copiam habi-
turum, in quo, & in libris vinam mihi
consensescere contingat. A Patre tuo
hanc tibi epistolam, hanc alteram à
Bircouio. Petrum Ceklinium qui tibi
has reddit, scies esse ex primariis Secre-
tariis Regiis, virum optimum, litera-
rum amantissimum: si quid librorum
manuscriptorum mea causa compara-
sti, vbi hominem monueris, pretium
dabit & ad me transferet. Bene valere
recupio. Leopoli. Anno 97 Iunij 26.

Tui amantissimus S. Simonides

Alterius

Alterius Epistolæ exemplum, cuius
 inscriptio erat huiusmodi:

*Nobilissimo iuveni Georgio Douſæ amico charif-
 ſimo, in Aula Legati Angli Conſtantinopoli.*

S. P. Antonius vicinus meus reddi-
 dit mihi à te epistolam, perbreuem il-
 lam quidem; sed tamen, quod à te, gra-
 tiſſimam, vellem enim perennem hanc
 nobis amicitiam eſſe, quæ quoniam in-
 ter abſentes vix alia rãtione commo-
 diùs retineri ſolet, quàm literarum fre-
 quentia, uſurpemus quæſo officiij hanc
 mutitationem. Ego meam vicem non
 committam, deſiderari à te diligentiam
 meam. De te itidem mihi perſuadeo,
 obſecuturum te, pro benignitate tua,
 votis meïs. Itiner hoc feliciter tibi ceſ-
 ſiſſe gaudeo; turbatum tamen nonnihil
 à nebulone illo *** doleo; ſed nos im-
 prouidi, qui ſanum & ſobrium quic-
 quã ſperabamus ab hoc terræ fãtu. Tu
 ipſe videras, quæ mandata acceperat ſu-

per te ab heris suis : maiori fide nemo
 commendari potuit. Sed quid facias?
 mala mens, malus animus. Hoc potius
 gratulor, in familiam te acceptum à
 viro Principe, qui honorem ingenio tuo
 habere non spernit. Quid si hoc ita sit?
 vt læti aliquid dum aduenit, semper
 præcedat, quod velis non euenisse: sed
 ego fortean refrico molestiam, quam
 tu iam olim exspuisti. Ego etiamnum
 inter meos viuo, non alio negotio, quàm
 vt illis & eorum rebus prouideam.
 Breui tamen expediam, & me apud He-
 roëm meum collocabo. Ex ista tua pe-
 regrinatione fructum etiam ad me re-
 diturum spero, quàm libris, quàm cæteris
 rebus. Quæso amiculi vt memineris.
 Bene valere te cupio. Leopoli. Sep-
 tembr. 6. Anno 97.

Tui amantissimus

Simonides

B O N.

BON. VVLCANIVS

GEORGIO DOVSAE

Iuveni Nobiliss. doctissimoque

S. P. D.

ITANE verò Georgium Doufam
Vulcanij sui immemorem, vt ex
longinquâ istâ peregrinatione Con-
stantinopolitanâ redux, Leidaque Ha-
gam iter faciens, insalutatum illum
præterierit?

*Anne amor hoc me Doufa meus sperare iu-
bebat?*

sed video, amice, mihi ἴσον φάεας, care,
quid in causa fuerit. Vicit amorem in
metuum pietas parentibus debita, cu-
ius præstandæ studium effecit vt hæc
officioli ommissa καλὸν tibi οἰεῖσθαι videretur.
Voluisti enim parentibus optimis
fratris tui Iani Doufæ Iuuenis incompati-
bilis immaturo proh Deum immorta-
lem! obitu consternatis atque vti Ho-
meri mei verbis vtar ὀλυγπείλεισι plenum

ὑπὲρ θεοῦ φαρμάκιον κρατῆραι à nemine amico-
 rum delibatum propinare. & eos qui-
 bus lucis huius vsuram debes primos
 omnium optatissimi iucundissimiq̃ue
 aspectus tui veluti quodam vitalis auræ
 afflatu refocillare. Laudo itaque vehe-
 menter pietatem tuam, & quod superest
 gratulor tibi, mi Douſa, vt iterum cum
 Poëtâ meo loquar κηρόδι μάλλον: gratulor
 inquam tibi διερῶ ποδὶ νοσήσαντι. Sed ô fa-
 ctum bene. Exarante enim me hæc ad
 te, en à parente tuo ad Ill. V. Iosephum
 Scaligerum nuncius, quo illū, & (quod
 ego maximi honoris beneficii q̃ue loco
 duco) etiam me Hagam euocat, ami-
 ce q̃ue rogat, vt diem vnum atq̃ue alte-
 rum secum ponamus, simul q̃ue de pro-
 fectione tuâ Polonicâ, Thracicâ & By-
 zantinâ commentari, & versandis Co-
 dicibus Græcis M S S. quos πολλές π &
 ἰσχυρές tecū adferebas nos oblectare pos-
 semus. O eximiam Douſici pectoris fi-
 dem! Neque enim ille solidum satis è
 reditu tuo gaudium gaudere se posse iu-
 dicabat,

dicabat, nisi illius exuberantiam in amicos deriuaret. Superfedebo itaque nunc temporis longiori, quam iam animo meo conceperam, descriptioni, neque pluribus verbis apud te testabor quanto pere hoc nuncio fuerim exhilaratus. Cras enim, volente Deo, me magno illi literarum Principi vimbram adiungam, & in tuos amplexus ruam; omnemque animi mei sensum coram in tuum sinum effundam. Vale φίλτατη κεφαλή. Lugduni Batavorum. XXI. Maij
CLO. IO. XCIIIX.

Bon. Vulcanius eidem Georgio

S. P. D.

Quantâ ego superioribus hisce diebus cum voluptate & gaudio, post mutuos amplexus, vniuersam longinquæ istius difficillimæque peregrinationis tuæ rationem ex te cognouerim, nullis fatis, mi Doufa, verbis explicare possim. Miratus enim atque adeo exosculatus

I 5

cram

cram antea generosum pectoris tui impetum, qui te inuestem adhuc *ἐβέλυστα* summo exterarum nationum atque adeo Græciæ visendæ desiderio inflammârat: Nunc verò ob felicem præclari instituti tui successum, cum & maximam ex istâ profectiōe laudem compararis, conciliatâ tibi summorum apud exteros virorum amicitia, & allatis non paucis Codicibus Græcis MSS. & Inscriptionibus Veteribus, è quibus multum dignitatis atque ornamenti rei litterariæ accessurum speramus, quo pacto non ego Doufici nominis studiosissimus singulari quâdam lætitiâ sim perfusus, cum videam tibi ad demerendam summorum virorum gratiam ac benevolentiam non solum paterni nominis celebritatem ac splendorem qui certè est maximus plurimum profuisse, verùm etiam ad illam ipsam quam dixi gratiam fouendam atque amplificandam multum ponderis habuisse singularem illam & mihi iamdudum perspectam

Etam

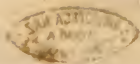
etiam atque exploratam morum tuo-
 rum suauitatem integritatemque cum
 eximiâ eruditione & Latinæ Græcæque
 linguæ summâ peritiâ coniunctam,
 quæ illos non in amorem tui tantum
 pellexerunt, sed in admirationem quo-
 que rapuerunt. Quæ cum ita sint, mi
 Doufa, cumque & laboris & periculi
 plenam peregrinationem insigni inter
 tuæ notæ, hoc est, primariæ nobilitatis
 Batauicæ Iuuenes exemplo, summâ
 animi magnitudine alacritateque susce-
 ptam, comite ac duce Homericâ illâ
 diuâ quam ille Vlyssi *ἄνδρα πρῶτον* præstô-
 que semper fuisse fingit, feliciter perfe-
 ceris; reliquum est vt non ipse tantum
 instituti tui summâ cum laude maxi-
 moque omnium applausu peracti glo-
 riâ fruaris; sed vt vberimos laborum
 tuorum fructus publico communices.
 Quod quidem facies, si pari animi ala-
 critate præclara illa autorum Græco-
 rum monumenta è situ & squallore
 per te eruta in lucem protuleris, orbí-
 que

que Christiano donaueris, & res Constantinopolitanas tibi iam ex *ὑποθήκῃ* multoque vsu cognitissimas illustraueris. Erit, mihi crede, labor hic tibi nobilissimæque genti Douficæ imprimis honorificus, & Reip. Christianæ summo perè conducibilis, cuius multum interest, vt Urbis illius, quæ olim merito *πόλις πόλις, & βασιλεύς ἑστία* est appellata, atque adeo Imperij Constantinopolitani magnitudo ac dignitas vniuerso Orbi Christiano magis magisque innotescat. In quò desino, & ne ad præclari huius operis De rebus Constantinopolitanis structuram ad quam te exhortor *εὐμβολῶ* planè fuisse videar, mitto ad te *ἐκ χειρῶν* meis Excerpta quædam manu mea exarata. In quibus est Gregorij Cyprij Patriarchæ Constantinopolitani Descriptio & Encomium illius Urbis; & Emanuelis Chrysoloræ Epistolæ aliquot quibus Veterem & Nouam Romam inter se accuratissimè comparat. quæ Codino tuo & illi verè
 Magno

Magno Logothetæ aliisque id genus
 authoribus, quos magno studio com-
 parasti adiuncta magnum, vti spero,
 rebus Constantinopolitanis splendo-
 rem adferent. Vale, & me mea que om-
 nia habe pro tuis. Lugduni Batavorum.
 Clō. Id. xciix. vi Cal. Iunias.

ΑΤΑΝΝ

FINIS.

-non oibz en par oq m...
 -otq l'iv m...
 -obpqlt s...
 -ino m...
 -m...
 -m...

ERRATA

Pag. 37. lin. ultimâ lege remanere respondebam. pag.
 53 in margine emenda inueniet. pag. 55. lin. 18. corri-
 ge Inoñ. pag. 75. lin. penult. distingue latissimo reficeret:
 reliqua faciliè ipse emendabis.

